„Romanul lui Kate Moore are totul –
intrigă, pasiune, personaje
de care te vei îndrăgosti."
SABRINA JEFFRIES
Seducerea
unui înger
KATE
MOORE

KATE MOORE
SEDUCEREA UNUI ÎNGER
Seria Fiii curtezanei 3

***To Seduce an Angel by* Kate Moore**

Copyright © 2011 Kate Moore
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Bianca Paulevici

Pentru surorile şi cumnatele mele, Nancy, Joan, Sarah, Kimberly, Lynn şi Jeanie, toate eroine şi învingătoare în faţa provocărilor vieţii! Şi pentru Lord Roderick Philoughby, pentru sprijinul şi îndemnul lui creator.

„Zei, ţineţi cu bastarzii!”
Regele Lear

Capitolul 1

Anglia, 1824

Emma stătea faţă în faţă cu doi gentlemeni, înaintea unui şemineu masiv din piatră. Un tablou atârnat pe perete deasupra pietrelor cenuşii înfăţişa un câine de vânătoare care ţintuia cu labele din faţă o căprioară cu pete, aflată în agonie. Emma compătimea căprioara.

Şi pe ea o încolţiseră ducele şi nepotul lui. Ducele de Wenlocke, înalt, sfrijit şi cu un aer impunător, cu chipul rece ca granitul, se sprijinea apăsat într-un baston negru. Îşi încleştă mâna noduroasă, ca o gheară de vultur, pe capătul auriu al bastonului. În cealaltă mână ţinea strâns un document.

— Asta e fata? Privirea lui arogantă o făcu să se înfioare. Nu pare a fi o criminală.

Emma se forţă să-şi potolească genunchii care îi tremurau. Avea nevoie de genunchi fermi ca să poată fugi.

— Da, ea e, unchiule. Emma Portland.

Celălalt bărbat, nepotul ducelui şi conte de Aubrey, se întoarse după ce împunse un buştean mare cu un vătrai de fier. O mare de scântei dispăru în sus pe coş.

„Dacă ar fi fost aşa de uşor să evadezi!”

— Ce vârstă ai, fătuco? întrebă ducele poruncitor.

— 20, Excelenţa Voastră, rosti cu voce slăbită şi stridentă, pe care nici măcar ea nu o recunoscu, căci inima îi bătea cu putere.

Ducele o ţintui cu privirea.

— Ai înjunghiat un individ în coaste, aşa-i?

„Nu nega, Emma!” Îşi încleştă pumnii în pliurile şalului. Era mai bine să o creadă o criminală. Şi să se holbeze la ea ca la o bestie într-o menajerie, ce trebuia ademenită.

— Au acuzat-o de fapta cu pricina, unchiule, dar nu au condamnat-o. Sunt convins că ar prefera să le facă o favoare unor gentlemeni decât să ajungă în faţa legii.

Aubrey avea o voce mieroasă şi un corp puternic – coapsele musculoase îi ieşeau în evidenţă în pantalonii de călărie strânşi pe picior, iar gambele îi erau acoperite de piele neagră lucioasă. Emma îl văzuse când îşi dusese iapa frumoasă la grajd, cu coastele pline de sânge. Nu îşi închipuise că el o văzuse.

Ducele o străpunse cu privirea.

— Ar face bine! M-am săturat de lege şi de judecătorii. Să-i spânzure pe toţi avocaţii! Vreau ca *puiul ăla de târfă* să fie dat afară din conacul Daventry şi trimis înapoi în mocirlă, unde îi e locul.

Scutură în faţa Emmei hârtia pe care o ţinea în mână.

— Ştii ce e asta, fătuco? O cerere de graţiere către rege. Ducesa vrea ca eu să o semnez. Altminteri, o să fii dată pe mâna judecătorilor la următoarea întrunire a curţii în Horsham.

Emma trase scurt aer în piept şi clipi des, căci brusc începură să o usture ochii. Cumva, deşi avuseseră grijă, legea făcuse legătura între ea şi moartea iscoadei. Ştia ce presupunea acest lucru. Ea şi Tatty fuseseră trădate din nou. Îşi aminti iute şirul lung de monede şi de bijuterii îndesate în palmele doritoare şi înţelegerile pripite încheiate cu persoane lipsite de scrupule. Duşmanii lor ar fi putut cumpăra pe oricine, pe mare sau pe uscat, oriunde pe distanţa de mii de kilometri dintre casa lor şi Anglia.

— Să ştii că o să atârni în ştreang. Ducele îi înmână hârtia lui Aubrey. Citeşte-i-o!

Aubrey îi dădu roată, studiind-o încet şi cu atenţie – era privilegiul unui bărbat puternic. Dorinţa nebună de a-şi aduna fustele şi de-a o lua la fugă îi trecu într-o clipită. Nu ar fi reuşit să parcurgă nici măcar jumătate din distanţă până la uşa bibliotecii. Nu ar fi reuşit să urce nici măcar primul rând de scări ori să ajungă la intrarea principală sau pe aleea din faţa casei, darămite până la pădurea neprietenoasă aflată mai jos de castelul Wenlocke. Ca să evadezi, aveai nevoie de atenţie, de un plan şi, mai presus de toate, de noroc. Emma ştia foarte bine acest lucru. Oare de câte ori, vreme de şapte ani, încercaseră ea, Tatty şi Leo

să evadeze şi dăduseră greş, până când temnicerii îl spânzuraseră pe Leo?

Aubrey se opri atât de aproape de ea, încât îi simţi mirosul, un amestec masculin greu, de mosc şi de piele, cu un iz puternic de sudoare.

— Nu e plăcut să te gândeşti la asta, aşa-i? E mult mai bine să te ascunzi aici, la Wenlocke, predându-le plozilor servitorilor. Cu asta te ocupi, nu-i aşa, domnişoară Portland?

Îşi coborî privirea şi văzu foaia subţire din mâna lui Aubrey. O graţiere însemna că ducesa, prietena bunicii ei, încă avea încredere în ea. Când ea şi Tatty ajunseseră la Excelenţa Sa, toate problemele lor dispăruseră. Până acum. Ducesa era plecată la Londra, să îşi viziteze fiica. Tatty se afla pe drum spre o corabie din Bristol. Nu mai era nimeni la Wenlocke care să o ajute pe Emma. Totuşi, dorinţa ducesei conta câtuşi de puţin.

— Ducesa a fost binevoitoare şi mi-a acordat un post.

— Nu te gândi să te ascunzi după fusta ducesei, fătuco! izbucni ducele.

— Dar aşa face de săptămâni întregi, unchiule. Uită-te la ea: bujori în obrăjori, cârlionţi bălai şi ochi mari şi albaştri. Ai zice că e o mironosiţă, dar totul e o minciună, nu-i aşa?

Aubrey îi ridică bărbia cu tăişul unghiei îndreptat spre gâtul ei.

Emmei i se făcu greaţă când o atinse.

— Nu eşti cine pretinzi, Emma Portland! Cadavrul putrezit al unui bărbat mort din Reading zice că eşti altcineva.

Bărbatul stătea cu spatele lat spre unchiul lui. Îi dădu drumul bărbiei, se aplecă şi o lovi rapid şi usturător peste sân cu degetul mijlociu.

O cuprinse frica, dar ştia că nu trebuia să o arate. Îşi dorise să fie din nou fată, dar greşise când îşi spălase vopseaua de nucă din păr, când îşi frecase pielea şi acceptase o rochie demodată din partea ducesei, drăguţă şi curată, cu parfum de lavandă şi verbină după ce fusese

călcată.

— Ascultă-l pe Aubrey, fătuco!

Vocea ducelui îi atrase din nou privirea spre el.

— Dacă nu vrei ca oamenii să-ţi rupă gâtul ăla frumuşel şi să te dea de mâncare la ciori, o să faci cum zice el.

„Ciori”. Îşi potoli genunchii trădători. „Nu te gândi la ciori, Emma!” Tatty şi copilaşul trebuiau să ajungă pe coastă şi la mesagerul care îi aştepta.

Focul trosni. Afară, un vânt puternic de martie şuiera pe la geamuri. Aerul englezesc al acelui loc, care i se păruse atât de primitor şi de comod când ajunsese la Wenlocke, i se părea acum rece ca gheaţa. Grandoarea barocă a încăperii o făcea să se simtă mică. Pe etajerele negre de stejar se aflau mii de volume cu coperte din piele, cu inscripţii aurite pe cotor, lespezi grele pline de istorie şi de legi. Englezilor le plăcea ca legea să fie cea care ucidea. Ei nu trimiteau asasini ca să omoare bebeluşi în leagănele lor, aşa cum făceau compatrioţii ei, dar spânzurau şi cel mai mic copil pentru furt.

Aubrey o numea o favoare, dar Emma ştia foarte bine ce era. Părul care i se ridică pe ceafă o avertiză. El şi ducele o voiau pentru o treabă nemiloasă, deoarece o credeau o criminală. Ar fi putut să le spună că era întru totul neadevărat. Tatty, mai mare decât ea cu trei ani, era cea neînfricată. Leo o admirase mereu pentru asta; tocmai de aceea o luase de nevastă. Fratele şi verişoara ei fuseseră la fel de curajoşi.

Sarcina Emmei fusese să ucidă muştele şi păianjenii din celula pe care o împărţise cu Tatty. O dată, avusese îndrăzneala să ucidă chiar şi un şobolan. Dar, dacă aceşti domni ar fi ştiut adevărul despre ea, dacă şi-ar fi dat seama că nu avea să le fie de ajutor, pur şi simplu ar fi dat-o pe mâna autorităţilor. Şi ar fi ajuns pradă ciorilor.

Aubrey îi înmână hârtia ducelui. Vocea îi deveni linguşitoare.

— Vrem să le predai altor plozi. Atâta tot. Uite, citeşte anunţul!

Emma îşi întoarse din nou privirea spre el. De data aceasta, Aubrey îi întinse un ziar, iar ea se bucură că reuşi să îl apuce cu o mână fermă. Pe dinăuntru tremura toată, de parcă s-ar fi destrămat, în pofida numelui pe care îl adoptase. *Portland*[1]*,* ca piatra, şi *Emma,* precum iubita marelui erou englez Nelson. Jurase că avea să fie la fel de neclintită ca noul ei nume.

Ziarul era deschis şi îndoit în dreptul unui mic anunţ dat pentru căutarea unui profesor. *„Se caută profesor pentru lecţii private de citire, matematică şi geografie. Sunt necesare recomandări. Pentru interviu, întrebaţi la conacul Daventry”.*

Emma îi înapoie anunţul. Să îi ceară unei femei suspectate de crimă să le predea în privat unor copii din casa unui gentleman nu era favoarea la care se referise Aubrey.

— De ce credeţi că o să mă angajeze?

Nu ştia de unde îi izvorâse îndrăzneala. Tatty ar fi spus că o pisică încolţită devine un leu.

Aubrey o privi şi îi zâmbi îngâmfat. O venă umflată îi brăzda fruntea lată şi netedă.

— O să-ţi dăm scrisori de recomandare impecabile.

Aubrey zâmbi alene, mulţumit de sine. Emma aşteptă să se închidă capcana.

— În schimb, trebuie să faci ceva pentru noi. E chiar simplu. O să am un om în sat. El o să îţi spună ce să faci, iar tu o să-i raportezi tot ce o să descoperi despre obiceiurile şi planurile noului tău angajator.

— Trebuie să spionez?

Încercă să nu îşi arate uşurarea. Nu îi ceruseră să ucidă pe nimeni. Totuşi, trebuia să raporteze cuiva, omului lui Aubrey. Bărbatul avea să ştie unde se afla. Avea să-i fie foarte greu să fugă.

— Ori să atârni în ştreang, dacă asta preferi.

— Pe cine trebuie să spionez? începu să gândească frenetic. Trebuia ca ei să creadă că era de acord. Că putea fi cumpărată cu o foaie de hârtie. Cât timp spiona pentru ei,

1 Piatră de calcar din insula Portland (n.tr.)

Tatty avea timp să ajungă pe coastă, iar ea putea plănui altă evadare. Ea era cea care plănuia, nu Tatty.

— Pe marchizul de Daventry.

— Un lord?

— Un pui de târfă, insistă ducele rece.

Se întoarse spre el. Faţa aspră îi era brăzdată de riduri adânci. Nu reuşea să citească nimic în privirea lui mijită.

— Aş putea să ştiu de ce trebuie să îl spionez pe acest lord?

— Este duşmanul acestei case, domnişoară Portland.

— Să înţeleg că este periculos?

— E al naibii de greu de ucis.

Se holbă la duce, dar expresia lui împietrită nu-i dezvălui nimic. Emma nu vedea logica: de ce să trimită o profesoară să spioneze un lord periculos?

— Şi cât timp trebuie să spionez?

— Cât timp o să fie nevoie. Şi s-ar putea să-ţi cerem să obţii unele lucruri pentru noi, anumite documente şi obiecte.

Voiau ca ea să spioneze şi să fure.

— Dacă spionez, o să semnaţi graţierea?

Drept răspuns, ducele azvârli documentul. Gestul lui obosit îi zise Emmei tot ceea ce trebuia să ştie despre situaţia dificilă în care se afla. Piciorul slăbit al ducelui cedă, iar Aubrey îl luă de braţ şi îl ajută să se aşeze pe un fotoliu din piele. Emma pricepu semnificaţia gestului. Ducele se bizuia acum pe Aubrey, iar acesta din urmă aştepta doar să preia puterea, pe măsură ce ducele devenea tot mai slăbit.

— Când o să plec?

— Astăzi.

Capitolul 2

Conacul Daventry se înălţa pe un mic deal cu vedere amplă spre pădurile şi câmpurile dimprejur, încă lipsite de culoare şi golaşe în luna martie. Un pod arcuit peste un râu

albastru care curgea lin ducea spre o alee cotită. Patru etaje din piatră în nuanţe aurii şi calde se înălţau într-o simetrie aspră şi impunătoare a unui veac trecut, spre mai multe acoperişuri plate, cu aproape o duzină de turnuri mici cu nişte cupole din cupru albăstrite de vreme. Sute de ferestre oglindeau lumina după-amiezii.

Emma văzu numaidecât că nu existau ziduri de apărare împotriva unei armate. Se părea că englezii se credeau protejaţi de bucăţica lor de mare învolburată pe care oricine ar fi putut vâsli cu uşurinţă. Singura apărare a casei era priveliştea largă de jur-împrejur. Un spion nu ar fi avut cum să treacă neobservat pe un teren atât de deschis.

Brişca de la han se opri sub o terasă de la etajul al doilea al corpului principal al casei. Pietrele erodate şi cioplite şi coloanele cu motive decorative creau impresia a sute de ochi care se holbau. Emma se bucură să intre în casă.

Le spuse celor dinăuntru că era aşteptată pentru un interviu, şi un servitor jovial, îmbrăcat într-un costum maroniu, o conduse pe o scară de lemn întunecată şi veche, către o capelă de piatră. Când intră în naosul arcuit şi întunecos, rămase confuză preţ de o clipă.

Duminicile, când temnicerii le duceau la capelă, ea şi Tatty numărau heruvimii pictaţi pe tavan, care dădeau din aripile lor micuţe, privind iscoditori de după nori, legănându-şi picioarele goale peste arhitectură. Aici, se părea că tavanul se năruise de-a lungul vremii, aruncând fresce cu heruvimi pe podea. Se uită în jos şi văzu îngeri căzuţi şi încolăciţi unii peste alţii, cu braţe ferme ce ieşeau din pânze albe ca zăpada, obraji îmbujoraţi şi cârlionţi încurcaţi.

Când îi auzi paşii pe podeaua de piatră, mormanul de îngeri începu să se foiască.

Un înger de talie mijlocie deschise un ochi albastru şi se uită în sus spre ea.

— Cine naiba eşti tu? întrebă el, cu un accent surprinzător de pământesc.

Cuvintele lui îi făcură pe ceilalţi îngeri să se mişte şi

să se ridice în picioare, aşezându-se în rând. Emma numără şapte îngeri trimişi pe pământ, care se holbau curioşi la ea. Erau slabi sau rotunjori, închişi sau mai deschişi la culoare, ca nişte figurine necioplite, sau cizelaţi, cu cârlionţi de-a lungul obrajilor îmbujoraţi. Nu erau deloc îngeri, ci băieţi desculţi, îmbrăcaţi cu cămăşi albe şi pantaloni gri de lână. Un ultim înger rămăsese întins pe podeaua de piatră. Nu era nicidecum un heruvim.

O cămaşă subţire, desfăcută la gât, se agăţa de pieptul şi de umerii lui puternici. O mânecă era complet sfâşiată, lăsând să se vadă un braţ musculos şi lucios, ca de marmură, şi o mână subţire ce ţinea o sabie mare. Cuvintele unei rugăciuni din copilărie – *Apără-ne, Arhanghele!* – îi veniră pe buze.

Îngerul războinic se rostogoli pe picioarele goale dintr-o mişcare fluidă – era înalt, suplu şi aprig. Cămaşa se umflă în jurul lui. Pantalonii de lână de culoarea cărbunelui îi conturau şoldurile şi picioarele zvelte. Îi tăie răsuflarea. Îngerii ca el se luptaseră între ei pentru stăpânirea raiului, cu săbii încinse, când Lucifer se răsculase.

O privi cu îndrăzneală în ochi, fără să-şi mute privirea.

— Am venit pentru post, îi spuse ea îngerului.

Habar nu avea care era rolul lui printre servitorii casei, dar băieţii din jurul lui trebuiau să fie elevii.

El îşi sprijini braţele încrucişate pe mânerul sabiei mari şi o privi cu un interes vădit, ridicând sardonic din sprânceană.

— Nu îmi amintesc să fi dat vreun anunţ pentru cineva cu calificările dumneavoastră.

— Pardon? *Dumneavoastră* aţi dat anunţ la ziar?

— Iar *dumneavoastră* nu sunteţi nici pe departe persoana aşteptată.

Emma clipi.

— *Dumneavoastră* sunteţi Daventry?

— Nimeni altul. Făcu o mică plecăciune. Dumneavoastră sunteţi E. Portland?

Emma încercă să îşi vină în fire. Vorbea cu un bărbat, nu cu un înger, un bărbat periculos şi greu de ucis. Se trezi

bolborosindu-şi cunoştinţele, adevărate şi false.

— Emma Portland. Vorbesc franceză, germană şi italiană. Cunosc latina, matematica şi geografia. Doriţi să îmi vedeţi recomandările?

— Ştiţi să predaţi?

— Desigur.

— Haideţi să aflăm!

Îşi mişcă cu uşurinţă braţul dezgolit, fluturând sabia în aer.

Emma se dădu un pas în spate, până să îşi dea seama că sabia era din lemn.

— Spre sala de clasă, băieţi!

Heruvimii zdrenţuiţi se puseră zgomotoşi în mişcare, alergând pe lângă ea. Într-o clipită, îi înşfăcară săculeţul şi scrisorile de recomandare şi fugiră cu ele. Îi văzu aruncându-i săculeţul de la unul la altul, pe deasupra capetelor, pe măsură ce dispărură în sus pe scările întunecate şi înguste.

— După dumneavoastră, domnişoară Portland. Lordul care aducea a înger războinic – sau ce o fi fost el – rânji când o văzu tulburată. Nu era un început bun. Nu îşi făcuse planul de evadare. Nu se putea întoarce la omul lui Aubrey de la han. Avea nevoie ca bărbatul acesta să o angajeze, nu să o ia în derâdere.

*

Fata măsură din priviri sala de clasă. Dav nu mai ţinuse ore acolo de la plecarea fostului profesor, Hodge. Cărţile pe care le cumpărase pentru băieţi stăteau aruncate grămadă într-un colţ. Tăbliţele lor erau împrăştiate pe podea. Continuase să le citească o poveste despre explorarea mormintelor marilor faraoni. Peste tot în încăpere se putea vedea rezultatul poveştii: o piramidă întunecată construită din bănci şi scaune, care ajungea aproape până la tavan. Un tunel ducea spre structura în care dispăruseră băieţii.

Dav se îndoi că fata avea să reziste mai mult de o

după-amiază şi simţi un junghi de dezamăgire. Avea nevoie de cineva care să se ocupe de băieţi. Nu se puteau juca la nesfârşit, de parcă timpul avea să stea în loc pentru o tinereţe veşnică. Dar nu aşa îşi închipuise el că arăta profesorul. Din scrisoarea primită, se aşteptase că E. Portland să fie un bărbat neîngrijit, cu gândul doar la antici. Trebuia să îi fi spus numaidecât că nu era potrivită pentru slujba aceasta şi să pună pe cineva să o însoţească înapoi de unde venise. Chiar şi acum ar fi trebuit să o oprească, înainte ca gloata lui să o mănânce de vie, dar ar fi fost politicos să îi ofere măcar o cană de ceai înainte să o alunge.

Îşi îndreptă un scaun în spatele clasei, îl încălecă şi aşteptă să vadă ce avea să facă fata. Se speriase de sabie, dar acum îl ignora, încruntată şi concentrată, în timp ce îşi dădea jos boneta neagră simplă şi mănuşile. Bănui că se gândea, trăgând de timp.

Părul, auriu ca razele soarelui şi ondulat ca valurile, îi era prins la spate, având doar câţiva cârlionţi răzleţi. O parte din el voia doar să o privească. Îşi desfăcu şnurul pelerinei. Nu mai văzuse modelul acela, dar recunoştea o îmbrăcăminte veche, la fel ca haina de catifea din garderoba lui, o haină cu un trecut. Era făcută dintr-o lână de un trandafiriu şters, iar gulerul avea forma unor petale de trandafir ofilite. Gestul cu care şi-o dădu jos exprima mândrie, deşi circumstanţele ar fi obligat-o la smerenie.

Îşi închipui cum ar fi fost să o ajute să o dea jos, o oportunitate pe care o ratase. Gentlemenii făceau astfel de lucruri, nu? Iar acum el era un gentleman. Judecătorii îi conferiseră această poziţie, deşi bunicul lui se împotrivise. Daventry. Rostise numele cu destul de multă uşurinţă.

Pe sub pelerină purta o rochie de muselină de culoare gri, în nuanţa turturelelor, prea largă pentru silueta ei subţire. Pe deasupra purta o rochie fără mâneci de un albastru pal ca cerul, care i se închidea sub sâni, dând astfel o formă rochiei de dedesubt. Nuanţa aceea de albastru îi scotea ochii în evidenţă. Ceva din felul ei demn de a se purta îl făcuse să se aştepte la eleganţă, nu la o

femeie îmbrăcată cu o rochie veche, care îşi dorea un post umil într-o gospodărie. Îşi ţinea bărbia ridicată, cu un aer regal, bărbie care avea o mică adâncitură ce se potrivea de minune degetului mare al unui bărbat.

În interiorul piramidei, băieţii se foiră şi se aşezară în aşa fel încât să o poată studia. Se aştepta ca în orice clipă să iasă buluc din ascunzătoarea lor, urlând necontrolat. Se pregăti să îi sară în ajutor şi să o cuprindă cu braţul pe după umăr, ca să o liniştească. Ea însă nu dădu vreun semn că ar fi simţit că băieţii erau puşi pe năzbâtii. Făcu turul piramidei, adunând tăbliţe şi creioane, pe care le aşeză pe un scaun din faţa intrării întunecate.

Când se făcu linişte în încăpere, se opri şi îşi atinse buzunarul rochiei, de parcă ar fi ascuns ceva în el. Zâmbi în sinea lui. Dacă într-adevăr avea ceva acolo, cel mai probabil un talisman care să îi poarte noroc, şi încă îl deţinea, însemna că băieţii îşi pierduseră îndemânarea. Lark şi Rook ar fi putut fura şi penele de pe un cocoş ţanţoş fără ca acesta să le simtă lipsa.

Rochia i se aşează iarăşi pe forma ei aproape nedefinită, iar ea îşi încrucişă mâinile, un gest ce trăda stăpânire de sine. Îl irită acest lucru. Simţi cum i se strâng pumnii în jurul sabiei şi cum i se încleştează dinţii pentru că fata se pricepea atât de bine să bată în retragere. Asta arăta că avea un trecut despre care el nu voia să afle nimic.

Gândurile îi fură întrerupte de vocea ei joasă şi dulce, dar surprinzător de autoritară.

— A fost odată ca niciodată, începu ea.

El nu ştia povestea. Semăna cu poveştile vechi pe care le auzise în copilărie, dar îi era necunoscută. Se îndoia că era englezească. Avea impresia că fata o inventa pe loc sau cel puţin o schimba pentru a se potrivi cu cei care o ascultau, căci era vorba despre şapte fii ai unui tăietor de lemne sărac şi ai nevestei lui, care nu mai aveau bani.

— Nevasta luă o bucată jerpelită de pânză, înveli ultima lor bucată de pâine şi îi trimise pe cei doi băieţi mai mari ai lor în lume.

Dav se gândi că ar fi putut-o asculta şi dacă vorbea

despre rufe murdare. Cu siguranţă, nu îl deranja nici să se uite la ea. Povestea continuă cu călătoria fiilor tăietorului de lemne.

— Aşa că plecară la drum, trecând pe lângă oameni care munceau pe câmp, pe lângă alţii care construiau o biserică mare, pe lângă alţii care vindeau diverse lucruri, dar niciunul nu le oferi de muncă. La prânz, când se aşezară să mănânce pâinea, un stol de păsărele maronii se aşezară pe ramurile de deasupra lor şi ţopăiră pe lângă picioarele lor. Păsărelele ciripeau întruna. Povestitoarea se opri şi scrise ceva pe o tăbliţă, creionul ei scoţând un sunet asemănător unui piuit de pasăre. Puse tăbliţa deoparte şi continuă povestea: Băieţii flămânzi mâncară şi o luară iar din loc, lăsând în urmă doar pânza jerpelită, dar nicio firimitură pentru păsărele. Pe când soarele apunea, se întâlniră cu un căpcăun. Povestitoarea îşi coborî vocea şi mârâi pe un ton răguşit: „Ce aveţi de spus în apărarea voastră?” „Nimic”, răspunseră fiii tăietorului de lemne. Iar căpcăunul le zise: „Atunci ar fi mai bine să veniţi să munciţi pentru mine”. Îi duse în casa lui de la marginea pădurii şi deschise o uşă din stejar cu bare de fier. „Intraţi”, îi invită el. Băieţii înaintară, iar căpcăunul îi împinse pe nişte scări din piatră care coborau şi îi încuie într-un loc întunecos ca noaptea. Aşa cum se întâmplă în astfel de poveşti, a doua pereche de fii avu aceeaşi soartă ca prima. Şi ei alungară păsărelele şi lăsară în urmă doar bucata de pânză jerpelită a mamei lor, fără să împartă din firimituri. Fata scrise iarăşi pe tăbliţe. Din nou, fiii tăietorului de lemne nu avură nimic de spus în apărarea lor când fură întrebaţi de căpcăun, şi sfârşiră şi ei în pivniţă.

Se opri, iar cei din încăpere îşi ţinură răsuflarea. Privirea fetei rămase neclintită, dar Dav simţi că era conştientă de prezenţa lui. Îşi încleştase şi mai tare mâinile pe sabie. Fata povestea de parcă ar fi ştiut întocmai cum era să fii închis în pivniţa din poveste şi îl făcea şi pe el să o simtă, iar inima îi bătea cu putere în piept. Când reluă povestea, mâinile i se relaxară.

— În cele din urmă, tăietorul de lemne şi nevasta lui

erau aşa de înfometaţi, încât îşi trimiseră cei mai mici fii în lume, cu pâine legată în pachete îngrijite. Şi cei trei trecură pe lângă oamenii de pe ogoare, pe lângă cei care zideau biserica şi prin piaţa aglomerată, dar nimeni nu le dădu de lucru. Înfometaţi şi istoviţi, se aşezară pe un buştean ca să-şi mănânce pâinea. Un stol de păsări zbură în apropierea lor, iar cel mai mic le zise fraţilor lui: „Ascultaţi, păsările vor să vorbească!” îşi întinse mâna cu firimituri în palmă. Una dintre păsărele ţopăi numaidecât în palma lui şi începu să ciugulească. Iar când cei trei fraţi plecară mai departe, scuturară firimiturile rămase pe pământ, pentru păsărele.

Când se opri, Dav ştiu că ajunsese la punctul culminant. De data aceasta, fraţii făcuseră ce trebuia. Era convins că morala poveştii era bunătatea, o lecţie uşor de priceput. Acesta era finalul. Dar se simţi dezamăgit.

Fata era foarte concentrată. Părea atât de prinsă în lumea poveştii, încât nu observă foşnetele şi şoaptele din interiorul piramidei.

Îi conştientiză feminitatea, iar ceva din el fremătă precum vibraţiile joase ale unei maşinării puternice. Rochia ei i se păru imaterială, ca norii sau apa, agăţându-se lejer de trup. Îi plăceau cum arăta părul ei auriu cârlionţat, ce părea pe punctul de a evada din prinsoare, ochii ei albaştri şi mari şi felul în care oscila între un curaj tremurător şi o voinţă controlată. Îi dădea vreo 20 de ani. Se gândi că ar fi trebuit să fie un geniu pentru cunoştinţele acelea despre limbi străine, matematică şi geografie pe care pretindea că le avea.

— Ultimii trei fii ai tăietorului de lemne se întâlniră curând cu căpcăunul, care îi întrebă: „Ce aveţi de spus în apărarea voastră?” Cel mai mic dintre ei dădu să răspundă, când stolul de păsări zbură în jurul lor şi făcu atâta hărmălaie, fluturând din aripi şi ciripind, încât nu şi-ar fi auzit nici gândurile. Căpcăunul ţipă şi dădu din mâini, gonind stolul de păsări, care se opriră pe acoperiş, în afară de una, care se aşeză pe umărul celui mai mic dintre băieţi şi îi ciripi la ureche.

Fata se opri şi lăsă tăbliţa jos, de parcă ar fi ajuns la

finalul poveştii. Dav simţi nerăbdarea băieţilor. Ea rămase calmă, stăpână pe sine, indiferentă la încordarea creată de faptul că nu îşi terminase povestea.

— Păi şi ce se întâmplă mai departe? se auzi o voce din interiorul piramidei.

Se auziră plesnituri, mârâituri şi foşnete menite să-l facă pe cel care vorbise să tacă. Cineva şopti:

— Las-o să termine!

Dav nu ştia dacă trebuia să fie amuzat sau enervat de faptul că îl atrăsese în acest test al răbdării. Încălcase regula fundamentală a povestirii, lăsându-i pe băieţii tăietorului de lemne în pivniţa căpcăunului, iar pe ascultători – nemulţumiţi.

Ar fi putut să oprească lecţia şi să îi mulţumească, dar atunci nici el nu ar fi aflat finalul poveştii.

Era convins că băieţii o puteau vedea, dar ea nu dădea niciun semn de nerăbdare. Se simţi iarăşi mişcare înăuntrul piramidei, iar Robin, în vârstă de 8 ani, cel mai mic din grup, îşi scoase căpşorul blond din tunel.

— Vă rog, domnişoară, ne spuneţi ce se întâmplă mai departe?

Într-o clipită, Dav îşi dădu seama că povestea neterminată fusese strategia ei de la bun început. Şi totuşi, nu dădu niciun semn de câştig la această primă victorie. Trebuia să admită că era într-adevăr răbdătoare.

— Doar voi puteţi termina povestea.

Robin se târî afară din piramidă şi se aşeză la picioarele ei. Ceilalţi băieţi îi şoptiră apăsat.

— Cum putem să terminăm povestea?

Părea la fel de solemnă ca băieţelul.

— Fiecare dintre voi trebuie să răspundă la întrebarea căpcăunului.

— Şi cum o să ştim ce să răspundem?

Swallow îşi scoase capul din piramidă.

— Robin, tăntălăule, e vorba despre ce spun păsărelele, aşa-i?

Fata îi înmână lui Robin o tăbliţă.

— Am scris cuvintele lor pentru voi pe aceste tăbliţe.

Fiecare dintre voi are de spus un cuvânt căpcăunului.

Jay şi Raven ieşiră următorii, o pereche de mici ticăloşi de 10 ani. Fata împărţi alte tăbliţe.

Finch ieşi cu săculeţul ei. I-l dădu şi acceptă tăbliţa în schimb. Băieţii stăteau pe jos, uitându-se la tăbliţele celorlalţi fără să vorbească, până când cineva bombăni din interiorul piramidei:

— Idioţilor!

Dav le ştia dilema şi se întrebă dacă aveau să o recunoască în faţa unei străine.

În cele din urmă, Swallow recunoscu:

— Nu ştim să citim.

Lark şi Rook ieşiră din tunel şi îşi încrucişară braţele peste piepturile lor slabe.

— Şi ce ne pasă? Cuvintele nu pot omorî căpcăuni.

— În plus, Daventry ştie să citească. Cât timp îl avem pe el, nu avem nevoie de ea.

Rook se uită spre Dav, pentru a-i cere ajutorul.

Se iscă numaidecât o dezbatere aprinsă.

— Ar putea să rămână până când ne învaţă să citim.

— Dar numai şapte cuvinte.

— Atunci, o săptămână.

— Cine vrea o afurisită de fată pe-aici timp de o săptămână? Fetele sunt la fel de nefolositoare ca negii.

Dav îşi ridică sabia şi tăcură toţi.

— Atunci să votăm! Cine vrea să rămână o săptămână?

— Două săptămâni.

Vocea fetei îl şocă. Se simţea o urmă de disperare în ea, care îi trezi toate instinctele ce îl ţinuseră în viaţă timp de trei ani pe străzile Londrei. Nu era profesorul bătrân la care se aşteptase, dar nici ce părea a fi.

— O să rămân două săptămâni sau deloc, spuse ea cu fermitate.

Îşi regăsise stăpânirea de sine, cu excepţia ochilor.

Simţi privirile băieţilor aţintite asupra lui. Ştia ce ar fi trebuit să facă, ce i-ar fi spus fraţii lui să răspundă. Dar conştiinţa lui de pe străzi era acum trează, alertă, ca să

poată înşfăca orice lucru bun cu care s-ar fi putut alege. Ea era un premiu, un chilipir căzut dintr-o trăsură aflată în trecere, o comoară adusă de apă la mal. Aşa îi spunea strălucirea disperată din ochii ei albaştri: oricine ar fi avut-o cândva în grijă îi dăduse drumul. Iar acum o putea lua el. Avea să afle cum se încheia povestea ei.

— Domnişoară Portland, vă acord cele două săptămâni. Dovediţi că sunteţi demnă să îmi învăţaţi băieţii, şi postul vă aparţine. O spusese că pe o cerere din partea unui gentleman, rezonabilă şi nonşalantă.

Ea nu îi mulţumi, dar lui nu îi scăpă expresia de uşurare din privirea ei.

— Băieţi, ceai. Luaţi sabia! le porunci el.

Lark apucă mânerul, iar ceilalţi se aliniară ca să care lama lungă. Deşi el putea să o ridice cu uşurinţă, greutatea ei îi făcu pe băieţi să se împiedice şi să arate ca nişte cioclii care îşi târau solemn picioarele sub povara lor.

Dav rămase cu străina frumoasă pe care o angajase fără să arunce măcar o privire pe recomandările ei, întrebându-se, fără nicio legătură cu cele întâmplate, unde avea să o culce.

Capitolul 3

Dinspre scări, se auzeau ciondănelile băieţilor în timp ce cărau sabia grea. Fiind mereu flămânzi, aveau să se îndrepte direct spre bucătărie, ca să o cicălească pe bătrâna bucătăreasă a lui Dav, doamna Wardlow, ca să le dea prăjituri sau plăcinte cu carne de vită. Domnişoara Portland îi vrăjise cu povestea ei cât putuse de mult.

O conduse într-o încăpere mică şi sărăcăcioasă, aflată de partea cealaltă a scărilor, gândindu-se că ar fi fost potrivită pentru o profesoară. Dar îşi dădu seama numaidecât că nu o putea lăsa acolo. Încăperea era mohorâtă, dar strategic poziţionată. El trecea deseori prin ea când voia să scape din casă. Fără îndoială, asta ar fi

nedumerit-o.

Acum era singur cu ea, liber să o privească oricât poftea, fără să observe cineva sau să intre la bănuieli, liber să atingă, dacă voia.

O privi cum încerca să se calmeze. Albastrul ochilor ei, întunecat din pricina agitaţiei de mai devreme, se lumină, fiind cuprins de uşurare. Fireşte, îl nedumeri acest lucru. Rochia ei ponosită şi prea mare pentru ea sugera un buzunar gol şi posibilitatea ca în curând să fie nevoită – sau să fi fost deja nevoită – să recurgă la cerşetorie, o decădere din rândul societăţii respectabile, ce i-ar fi fost fatală unei femei. Îşi trase pelerina veche trandafirie înapoi pe umeri şi legă repede şnururile sub gât, de parcă ar fi vrut să se protejeze de privirea lui atentă. Dav ştia când cineva încerca să se ascundă.

Nu avusese prea multe experienţe cu femeile. Trecutul lui îl împiedicase. Răpit la 13 ani şi ţinut captiv timp de doi ani, ratase perioada de curiozitate inocentă în privinţa femeilor. Eliberat la 15 ani, îşi formase trupa de ştrengari şi se căznise să supravieţuiască. Fuseseră aproape nedespărţiţi vreme de cinci ani, mai întâi pe străzile Londrei, apoi în casa mamei lui. Dar nu se călugărise. Nu avea nimic împotrivă să-şi sporească experienţa cu sexul feminin alături de această femeie care îi picase pe mână.

Îşi dădea seama că detaliile poveştii ei nu se legau. Atitudinea ei elegantă în haine care nu îi veneau deloc bine şi capacitatea ei de a născoci nu se potriveau cu postura ei regală şi dorinţa disperată de a obţine postul. Nu o credea o vânătoare de avere, dar nici nu ar fi putut spune ce era de fapt. Părea să dea dovadă de o încăpăţânare născută doar din necesitate. Se implicase în povestea pe care o spusese. Era convins de asta, dar nu putea ghici cine erau căpcăunii ei. Privirea ei prudentă îi dădea de înţeles că ştia o lume mult mai periculoasă decât orice sală de clasă.

Emma îşi împreună palmele, ca să îşi stăpânească un fior ameţitor de uşurare. Avea timp. Cele două săptămâni i se păreau nesfârşite. Avea suficient timp ca să pregătească

un plan de amploare, iar acum trebuia să se elibereze doar pe ea, nu şi pe Tatty sau bebeluşul. Dar îi era greu să se simtă triumfătoare când Daventry o privea mijit. Ochii lui o nedumereau: erau de un gri-argintiu rece, ca suprafaţa unui lac la răsărit, cu toate lucrurile ascunse pe fundul lui.

Când se uita în ei, nu îi putea ghici vârsta. Chipul îi era prea aspru ca să fie tânăr, purtarea era prea rece. Chipul lui părea mai degrabă o statuie a tinereţii veşnice sculptată în piatră. Sprâncene drepte, ochi adânci, buze bine definite. Băieţii, deşi sfrijiţi, aveau trăsături rotunjite de băieţandri. Dar chipul lui Daventry nu avea nimic blând, în afară de părul de culoarea spicelor de grâu ce îi încadra faţa. Întrezări şi fire mai închise la culoare sub cele bălaie, de aceeaşi nuanţă ca sprâncenele şi genele.

Rămase la prima impresie pe care o avusese despre el: semăna cu un înger războinic. Cămaşa lui albă fără o mânecă îl făcea să arate ca un înger cu braţele dezgolite, care fusese jefuit. Privirea îi fu atrasă de mâna cu care ţinea sabia – musculoasă, puternică şi goală. De fiecare dată când privirea îi aluneca spre muşchii lui, îi veneau în minte îngerii care apărau porţile raiului şi ale iadului. Când se uită în ochii lui, se gândi că nu exista niciun lucru pe lume pe care ochii aceia să nu-l fi văzut.

Emma nu era atât de naivă încât să nu îşi dea seama că ducele şi Aubrey voiau să îl distrugă. Nu îi ceruseră în mod direct să îl ucidă, dar o aleseseră pe ea să îl urmărească deoarece o credeau vicleană şi monstruoasă, o femeie capabilă de crimă. Era nevoită să mintă ca şi când viaţa ei şi a lui ar fi depins de asta, să îl mintă pe el, dar şi pe ei. Avea nevoie de dibăcia unui ţesător ca să reuşească să ţină toate iţele poveştii la locul lor. Să mintă în faţă era destul de uşor. Să mintă un înger i se păru periculos şi nechibzuit.

— Aveţi vreun cufăr, domnişoară Portland?

Emma clipi când auzi întrebarea inofensivă, dar necesară. Privirea lui argintie era detaşată. Nu părea distras de persoana ei, aşa cum era ea de-a lui. Într-adevăr, avea un cufăr. Aubrey poruncise să i se pregătească unul,

aşa cum pregătise şi un trecut pentru ea, o poveste convenabilă la care să apeleze când era întrebată.

Încuviinţă din cap.

— La han.

Nu putu să îşi stăpânească un fior scurt. Dacă trimitea după cufăr, avea să-i dea de ştire omului lui Aubrey, domnul Wallop, că planul lor funcţiona.

— Vă e frig?

Clătină din cap, iar şnurul pelerinei se desfăcu. Materialul uzat îi alunecă de pe umeri, iar Daventry se întinse să i-l ridice. Apucă şnururile, iar ea îşi plecă privirea când îl simţi aproape şi îl văzu concentrându-se asupra şnururilor pelerinei. Îl percepu într-un mod diferit, încheietura lui goală, puternică şi masculină, acoperită de fire aurii, era chiar sub bărbia ei. El pur şi simplu trase de şnururi. Gestul lui păru să-i îngrădească într-un spaţiu intim. Emma se uită neputincioasă la încheietura lui înconjurată de o cută albă de piele, ca şi cum o fată cususe acolo, neîndemânatică, un tiv.

Era la fel de aproape de ea, ba chiar mai aproape decât fusese oricare alt bărbat până atunci. Sub cămaşa lui subţire, pieptul i se ridică şi cobora în ritmul respiraţiei. Trupul ei nu tresări, nici nu se retrase la apropierea lui. În schimb, se însufleţi şi fremătă, plin de viaţă. Îi privi cicatricea, care vorbea limpede despre durere, despre o perioadă în care fusese rănit sau neajutorat. Neajutorarea aceasta o ademeni mai aproape de el. Degetele ei apucară încheietura din proprie voinţă, plimbându-şi degetul mare de-a lungul crestăturii albe.

El încremeni la atingerea ei, iar ea îi simţi degetele calde pe claviculă, unde pulsul i se iuţi. Emma învăţase să stea nemişcată ca să evite lovituri indolente, dar acum stătea nemişcată ca să-l încurajeze, de parcă simpla atingere a degetelor lui ar fi trezit în pielea ei o foame după căldură.

Simţi cum se apleacă spre el, aşa cum poneii de pe câmpii se sprijină unii de alţii ca să se încălzească. El îşi trase mâinile, iar ea se îndepărtă. Se aflau într-o cămăruţă

goală, ce mirosea a praf şi a stătut. Daventry nu era neajutorat, ci foarte stăpân pe sine. Ea nu avea niciun motiv să aibă încredere în el, iar el cu siguranţă nu ar fi trebuit să se încreadă în ea. Ceva de genul: „E bine să ai încredere. Dar e şi mai bine să nu ai încredere”, ar fi spus Tatty.

Emma, care cunoştea privirea temnicerilor, cea care spunea „Pot să fac ce vreau cu tine”, nu reuşea să descifreze expresia lui Daventry. Îi privi gura. O gură putea spune multe, dar fu o greşeală să se uite la a lui. Se îmbujoră şi se încălzi în timp ce îl privea. Cu siguranţă, se putea citi sentimentul de dominare. La urma urmei, conacul îi aparţinea. El era stăpân acolo, dar Emma nu observă niciun semn de cruzime, nicio ameninţare cu pedeapsa. Poate doar un amuzament atotştiutor, de parcă ar fi înţeles-o mai bine decât se înţelegea ea pe sine.

Trase aer în piept, să se calmeze.

— Aş dori să discut despre condiţiile angajării mele.

El ridică iarăşi diabolic din sprânceană, ceea ce îl făcea să pară enervant de în vârstă faţă de ea.

— V-a cam luat valul, nu credeţi, domnişoară Portland? Încă nu m-am uitat peste recomandările dumneavoastră.

— Le am chiar aici. Emma întinse mâna şi îi dădu documentele. Trebuia să preia cumva frâiele conversaţiei, să fie scurtă şi la obiect, ca să nu fie atrasă în letargia aceea trupească pe care i-o stârnea apropierea lui.

El aşteptă puţin, apoi luă documentele.

— Care dintre termenii angajării vi s-au părut discutabili?

— Orele petrecute în clasă, intenţiile dumneavoastră în ce îi priveşte pe băieţi, când şi unde îmi pot pregăti lecţiile şi zilele mele libere.

— Zile libere? Înainte să începeţi măcar?

— Aş dori o după-amiază liberă la două zile, ca să mă duc până în sat.

— O să vă ducă cineva, zise el, strângând din buze.

— Trebuie să merg pe jos. Pentru sănătatea mea.

Auzi minciuna din propria voce şi speră din toată inima ca el să nu o perceapă. O dată la două zile, trebuia să îi raporteze lui Wallop, omul lui Aubrey. Adevăraţii ei angajatori aveau să îşi primească informaţiile.

Apropierea dintre ei de mai devreme dispăru. Emma îl simţi cum se retrage, redevenind un tânăr împietrit şi de neatins.

— Trageţi de cordonul clopoţelului. Indiferent, îi făcu semn să plece. O să vină cineva să vă conducă jos. Menajera mea, doamna Creevey, o să vă găsească o slujnică.

Emma se simţi dată la o parte, ca şi cum clipa de apropiere dintre ei nu existase niciodată. Nu ar fi trebuit să îi pese. Nu ar fi ajutat-o cu nimic să îi descopere durerea din trecut, să afle ce anume îi lăsase cicatricea aceea.

— Luaţi cina cu mine şi cu băieţii şi o să mai discutăm despre condiţiile de angajare, după ce o să mă uit peste documente.

Făcu o plecăciune scurtă, trecu pe lângă ea şi dispăru printr-o uşă îngustă.

Pe deasupra umărului lui, Emma zări o bucată de cer, apoi uşa se închise, şi un suflu rece se învolbură în jurul ei. Îşi duse mâna la piept, ca să încetinească bătăile nestatornice ale inimii. Se afla într-o încăpere simplă, undeva la etaj. Angajatorul ei tocmai ieşise pe o uşă ce ducea spre cer.

*

Dav străbătu cu paşi mari plăcile gri ale acoperişului conacului, lăsând ca vântul de martie să-i alunge dorinţa nechibzuită care îl cuprinsese în prezenţa fetei. Cel mai jos nivel al acoperişului mare se întindea peste partea din faţă a conacului, între cele două aripi mari ale clădirii. Familia lui era îngrijorată pentru că hoinărea pe acoperiş, dar pasul îi era iute şi sigur printre coşurile de fum şi turnuleţe. Acoperişul vast, care se întindea pe aproape o jumătate de hectar, îi aparţinea. Ar fi pus rămăşag pe conac că bunicul

lui nu călcase niciodată pe acoperiş. Când venise prima dată la conac şi văzuse acoperişul, simţise, surprins, cum i se relaxează membrele, deşi nici măcar nu îşi dăduse seama că fusese încordat. Întinderea aceea vastă fără pereţi era, din punctul lui de vedere, caracteristica salvatoare a conacului. Doar el şi băieţii urcau acolo.

De fapt, îşi pierduse echilibrul când o angajase pe Emma Portland. Acţionase doar din impuls, dintr-o dorinţă surprinzătoare de a o avea pe fată în patul lui. Când îi atinsese materialul uzat al pelerinei, îşi închipuise cum ar fi fost să atingă pielea fină a sânilor de sub material cu o însufleţire care îl şocase, o dorinţă ce destrămase pe loc efortul îndelung al familiei lui de a-l aduce înapoi de pe străzi. Era singură pe lume, neprotejată. Nimerise în paza lui. Ştia că un gentleman ar fi considerat o asemenea femeie de neatins, dar el fusese deplasat de la bun început.

Ciudat era că, în acelaşi timp, această dorinţă nebunească le-ar fi fost pe plac şi fraţilor lui. Se temeau că era prea vătămat ca să mai dorească o femeie, în pofida eforturilor lor atente de a-i retrezi apetitul carnal şi a unei seri memorabile pe care i-o aranjaseră cu o prostituată. Ei bine, le putea spune că reuşiseră. O voia pe noua profesoară în patul lui.

Trebuise să o atingă şi apoi fusese nevoit să plece de lângă ea, înainte să devină şi mai nechibzuit. Îl tulburase când îi atinsese cicatricea de pe încheietură, de parcă l-ar fi cunoscut instinctual pe el, cel adevărat. Manşetele şi hainele îi ascundeau destul de uşor trecutul în prezenţa celor mai mulţi oameni. Dar în acea zi, întrucât băieţii fuseseră neastâmpăraţi fără lecţiile lor obişnuite, cedase şi se jucaseră de-a piraţii, un joc care semăna mai mult cu viaţa pe care o duseseră pe străzi decât cu cea pentru care îi instruia. Preţ de o oră, uitase de Daventry şi redevenise Băiatul, liderul lor, aşa cum fusese în Londra, în anii aceia în care nu avusese un nume.

În faţa Emmei Portland, nu mai ştiuse cine era. Acţionase după obiceiul lui de pe stradă de a profita de o oportunitate în clipa în care se ivea. Mai întâi iei, apoi te

gândeşti. Şi totuşi, faptul că o angajase însemna că avea să fie despărţit de băieţi, că urma să fie nu liderul lor, ci mai degrabă tutorele, cel care avea puterea de a le modela vieţile. Aşa trebuia să fie. Era încă un pas pe care îl făcea pentru a deveni Daventry, moştenitorul bunicului său, nu Kit Jones, băiatul care fusese cândva, fiul celei mai cunoscute curtezane din Londra.

Se opri la jumătatea acoperişului şi alunecă pe panta acestuia până la balustrada joasă. Vântul sufla cu putere, alungând ultimii nori ai furtunii care tocmai trecuse. Îi dădu părul peste faţă, iar cămaşa desfăcută îi flutura ca pânza unei corăbii.

Familia lui avea să afle repede că o angajase pe fată. Fiecare măsură de precauţie din ultimii patru ani, de când se reunise cu mama şi cu fraţii lui, fusese menită să îl protejeze de răutatea bunicului. Toţi cei care îi slujeau erau deopotrivă gărzi şi servitori.

Bătrânul duce, care după ce îi descoperise existenţa poruncise să fie răpit, continua să îi ameninţe pe mama lui Dav şi pe fraţii lui mai mari. Wenlocke părea să ştie fiecare mişcare a afacerii lui Xander şi a carierei lui Will şi le punea constant beţe în roate. Fie că Xander şi partenerii lui încercau să obţină brevete şi documente ca să aducă iluminatul cu gaz pe mai multe străzi şi oraşe din Anglia, fie că Will se căznea să creeze o forţă poliţienească modernă pentru Londra, ducele de Wenlocke intervenea.

Familia ridicase ziduri de apărare în toate relaţiile lor cu lumea. Angajarea Emmei Portland încălca regula principală a supravieţuirii: nu lăsa niciun străin să se apropie de tine! Râse de el însuşi. Era întocmai schimbarea de care avea nevoie în viaţa lui protejată.

Cu toţii se aşteptau ca bătrânul duce să moară, dar acesta continua să trăiască, posibil alimentat doar de ură, iar câtă vreme trăia, era o ameninţare pentru ei toţi. Pretindeau că nu le păsa. Cumnatele lui Dav glumeau pe seama lacheilor puternici care le însoţeau pretutindeni. Fraţii lui îl asigurau că toată familia era implicată în bătălie. Dar Dav avea să schimbe acest lucru. De când câştigase în

instanţă şi se mutase în acea casă, plănuise cum să se elibereze, pe sine şi pe ei din prinsoarea bătrânului.

Xander, fratele lui mai mare, îi dăduse sabia de lemn şi îi spusese să aştepte. Xan ceruse ca sabia să fie făcută cu mâner din fier, ca Dav să-şi întărească braţele. La început, abia fusese în stare să o ridice mai sus de talie sau să o mânuiască cu iuţeală. Acum i se părea la fel de uşoară ca o sabie de şipcă. Palmele îi erau bătătorite şi prinsoarea puternică, dar, când vorbise cu domnişoara Portland, i se păruse brusc o jucărie de copii, nu o armă de bărbat. Se descotorosise iute de ea, dându-le-o băieţilor.

Îşi atinsese scopul. Acum voia să scape de ea, de precauţiile familiei lui. Indiferent ce credeau ei, era gata să îşi înfrunte bunicul. A doua zi, Henry Norwood, vechiul lui avocat, care condusese bătălia împotriva lui Wenlocke în curţile de judecată, avea să îi aducă o listă cu tot ce făcuse bunicul împotriva lui. Iar Dav avea să plănuiască cum să îl înfrângă.

Traversă acoperişul spre partea de sud. Pupilii lui aveau nevoie de o profesoară. El angajase una. Acţionase de unul singur şi avea să suporte consecinţele.

Avea să scape de influenţa Emmei Portland. Data viitoare când urma să o vadă, intenţiona să fie înarmat cu maniere demne de un gentleman, civilizate. Avea să-i verifice recomandările. Îi acordase cele două săptămâni pe care şi le dorise. După aceea, urma să plece din casa şi din mintea lui.

Capitolul 4

Emma numără cinci minute până să deschidă uşa pe unde dispăruse Daventry, de parcă ar fi fost într-adevăr un înger războinic care se putea înălţa. Apucă mânerul şi îl roti încet, până ce simţi că se declanşează mecanismul. Încă o rotaţie, şi uşa se deschise cu un păcănit aproape surd. Avea să mai exerseze. Trebuia să se priceapă la perfecţie să

deschidă uşile dacă avea de gând să evadeze. Între timp, o iscoadă trebuia să spioneze. Tatty spunea că, dacă vrei ouă la micul dejun, trebuie să înduri cotcodăcitul găinilor. Cel puţin până când venea armata franceză şi le mânca pe toate.

Nici urmă de Daventry, ci doar un acoperiş din plăci de ardezie gri, bătut de vânt de-a lungul părţii frontale a conacului. Măcar nu păşise pur şi simplu pe un nor. Acoperişul avea mai multe niveluri. Chiar în faţa ei, o porţiune îngustă de circa un metru lăţime se întindea de-a lungul unui perete superior. În dreapta, plăcile formau o pantă abruptă către o balustradă joasă. Deasupra peretelui superior se afla alt acoperiş cu turnuri şi cupole de cupru înverzite de-a lungul timpului şi hornuri late şi înalte, fiecare dintre ele având în partea de sus câte un coş de fum rotund, semănând cu nişte piese de şah pentru un uriaş. Vântul bătea tare, împrăştiind fumul ce ieşea pe hornuri şi fluturându-i fustele în jurul picioarelor, aşa că se prinse de tocul uşii.

Se simţi ameţită când privi spaţiul aerisit, neîmprejmuit doar de cer şi de vânt. Era o uşă pe partea opusă aripii de sud a conacului, dar nu văzu nicio altă cale de a urca sau de a coborî. Se părea că Daventry plutise pur şi simplu prin văzduh, aşa cum alţii s-ar fi plimbat printr-un salon. Dar nu era un gentleman oarecare. O tulbura cu sabia şi cicatricele lui, cu inteligenţa lui fulgerătoare şi privirea cunoscătoare.

Se cutremură şi se întoarse în cameră. Trebuia să considere conacul Daventry o închisoare ca oricare alta. Ţelul ei era să evadeze.

Ştia ce avea de făcut. Se aşeză pe un scaun de lemn în camera sărac mobilată şi trase cu unghia un fir de aţă din tivul rochiei albastre pe care o purta pe deasupra. După ce trase un fir destul de lung, îl rupse şi îl legă în jurul mânerului unei uşi. Ea şi Tatty învăţaseră astfel de trucuri ca să-şi însemne drumul prin închisoare. Pe măsură ce straiele li se uzaseră, deveniseră tot mai isteţe şi mai îndrăzneţe şi folosiseră culori şi noduri diferite ca să îşi

marcheze calea pe care aveau să evadeze.

Emma folosi nodul pentru a însemna o uşă ce nu ducea nicăieri. Castello di Malgrate avusese zeci de astfel de uşi care fuseseră zidite după ce acesta fusese transformat în închisoare. Lumina nu putea pătrunde prin pereţi, ci doar prin curtea mare din centru, unde călăul îşi făcea treaba.

După ce avea să îşi numere paşii şi să însemne uşile din conacul Daventry, intenţiona să evadeze în toiul nopţii.

Răsuci aţa şi o legă, apoi sună din clopoţel. Domnul Creevey, cel care o condusese în capelă, îşi făcu apariţia şi o conduse în jos pe scara din piatră ameţitoare, cu balustradă din lemn vechi şi închis la culoare, ce şerpuia înspre vestibulul de la intrare. Emma numără câte şaisprezece trepte la fiecare cotitură.

Aşteptă unde o lăsă domnul Creevey, gândindu-se la cât de mult avea de muncit. Deasupra şi în jurul ei, gospodăria vastă părea ameninţătoare, un mare labirint pentru un şoricel prins în capcană, cum era ea.

În sfârşit, îşi făcură apariţia menajera şi o servitoare. Menajera, doamna Creevey, era o femeie înaltă, cu părul de un roşu aprins, ce îi ieşea de sub boneta albă, şi cu ochi căprui vigilenţi. Bustul ei generos de-abia era ţinut de corsajul rochiei de culoarea muşchiului. O duzină de chei îi zdrăngăneau în dreptul taliei. Alături de ea era fiica ei, o fată puţin mai tânără decât Emma, cu o faţă lată şi plină de pistrui, ochi căprui proeminenţi şi cârlionţi castanii-roşcaţi pe sub bonetă. Moştenise bustul mamei, dar nu şi frumuseţea acesteia.

Doamna Creevey o măsură pe Emma din cap până în picioare. Se încruntă aşa de tare, încât sprâncenele i se uniră şi formară un unghi ascuţit.

— Domnişoară, Daventry are obiceiuri mai neobişnuite pentru un om cu statutul lui. Nu e treaba mea să le schimb, dar eu conduc o gospodărie obişnuită. Puteţi fi sigură de asta. O să aveţi lenjerie curată, mâncare caldă şi focul pregătit aşa cum se cuvine. Ruth o să vă ducă în camera dumneavoastră. Se întoarse spre fiica ei şi adăugă:

Să ai grijă ce vorbeşti, Ruth! Apoi plecă.

Fata făcu o reverenţă în faţa Emmei.

— Cufărul dumneavoastră a ajuns, domnişoară. Excelenţa Sa a spus că o să staţi în camera albastră.

Ruth o conduse pe Emma înapoi pe scări, la etajul de sub cel la care se afla sala de clasă, şi deschise uşa spre o cameră precum cele în care Emma nu mai intrase din copilărie, o încăpere demnă de o prinţesă. Pereţi albaştri ca cerul senin se înălţau spre un tavan alb şi înalt. Patul mare, cu o cuvertură albă simplă, avea un baldachin din creton cu un model de crizanteme sălbatice de un roşu aprins. Lemnul alb avea margini poleite cu aur, iar pe covorul întins, panglici aurii se împleteau pe un câmp de culoare crem. Emma clipi din pricina luminii ce pătrundea pe ferestrele înalte.

Nu semăna deloc cu camera modestă din aripa servitorilor pe care i-o dăduse ducesa la Wenlocke. Nu era de mirare că doamna Creevey se încruntase aşa la ea. Camera elegantă era mult peste pretenţiile ei de profesoară temporară a unui grup de băieţi necizelaţi. Dar probabil că o astfel de cameră era o nimica toată pentru un bărbat bogat şi excentric. Ce-i păsa lui unde dormea profesoara pupililor lui, când casa lui splendidă avea zeci de încăperi? Locuia în ea împreună cu servitorii şi cu băieţii aceia pierduţi. Emma îi cunoştea. Erau hoţii de fructe şi cerşetorii din porturi din copilăria ei, care se băteau şi se ciondăneau pe câteva monede aruncate din trăsuri aflate în trecere. În copilărie, nu îi invidiase niciodată, până când ei rămăseseră liberi, în timp ce ea şi Tatty fuseseră întemniţate.

Nu ştia însă cum ajunseseră asemenea băieţi să locuiască în casa aceea ca un palat. Se întrebă dacă nu cumva ei şi stăpânul lor se aflau sub vreun fel de vrajă şi se gândi că Tatty ar fi râs de o astfel de idee. „Banii nu au nimic magic”, ar fi zis ea. Emma avea să îi înveţe, dar intenţiona să păstreze distanţa. Nu avea să-i îndrăgească, aşa cum începuse să-i iubească pe copiii drăgălaşi de la şcoala ducesei.

— Ruth, există cumva o cameră a unei guvernante?

— Era, domnişoară, o cămăruţă sus, lângă sala de clasă, dar cu şapte băieţi, toate dormitoarele de sus sunt pline. Mai e camera bătrânului Hodge, fostul profesor, dar e în cealaltă aripă, lângă bibliotecă. Aţi fi foarte singură în partea aceea a casei. Nu prea merge nimeni acolo, în afară de Daventry şi de membrii familiei când vin în vizită. Mama crede… Dar e mai bine să nu spun ce crede mama.

Un bărbat solid, cu frunte înaltă şi umeri laţi cât o trăsură, îi aduse cufărul. Emma încremeni. Camera de poveste avea propriul căpcăun. Bărbatul avea mâinile cât capul ei. Ruth nu păru speriată, ci îi spuse să aşeze cufărul în garderobă, de parcă ar fi fost o nimica toată să dai ordine unui uriaş.

— Nu trebuie să vă fie frică de Adam Digweed, domnişoară, o asigură Ruth. Nu o să vă facă rău. Doar îl protejează pe Daventry.

— Îl protejează?

Deci Daventry ştia de ameninţarea la adresa lui. Nu se îndoia câtuşi de puţin că Adam Digweed ar fi spulberat mai întâi pe orice adversar şi abia după aceea i-ar fi interogat cadavrul.

— Cu siguranţă, aţi auzit povestea, domnişoară. A apărut în ziare luni la rând. Mamei nu i-a plăcut, dar tata a păstrat ziarele ca să ne citească tuturor duminica, la cină, ce a făcut tribunalul din Chancery, cum Daventry a ajuns să fie lord aici după ani întregi în care a fost pierdut prin Londra şi cum propriul lui bunic îl urăşte de moarte.

— Mai ai cumva ziarele, Ruth? Aş vrea să citesc povestea. Spera ca fata să nu observe că rugămintea ei ridica o problemă evidentă: dacă ar fi fost cine pretindea că era, ar fi ştiut despre scandalul ce apăruse în toate ziarele din Londra.

— Să-mi fie cu iertare, domnişoară, dar mama le-a pus pe foc cu prima ocazie.

— Dar tu ai putea să îmi spui povestea.

Ruth dădu să zică ceva. Era vorbăreaţă. Părea încrezătoare şi deschisă, dar închise gura.

— Mama mi-ar tăia capul dacă aş începe să ţin discursuri ca în parlament. Acum, domnişoară, o să vă instalăm şi o să vă pregătim pentru cină într-o clipită dacă îmi daţi cheia cufărului.

Emma scoase cheiţa din săculeţ şi i-o dădu lui Ruth, care deschise iute cufărul, apoi încremeni şi se întoarse spre Emma.

— Nu vă fie cu supărare, domnişoară, dar e cufărul care trebuie?

Emma privi în direcţia în care se uita Ruth şi se holbară împreună la o rochie aurie de mătase cu un corsaj ca o sfoară împletită în nuanţe albăstrii şi aurii, care nu ar fi acoperit niciodată sânii Emmei. Era o rochie imorală, specială pentru seducţie, uşoară şi fluidă, făcută să foşnească şi să se lipească. Când avea 17 ani, Tatty îi spusese Emmei – pe vremea aceea în vârstă de 14 ani – totul despre seducţie. Seducţia, zicea Tatty, era arta de a-i îngenunchea pe bărbaţi, iar femeile trebuiau să o practice numai pe cei pe care îi iubeau la nebunie.

Emma protestase, spunând că nu erau bărbaţi pe care să îi seducă, doar gărzile şi Leo. Voise să ştie atunci cum ar fi putut o femeie să înveţe o asemenea artă fără niciun bărbat. Tatty râsese şi îi făgăduise că primul lucru pe care urma să îl facă după ce aveau să fie libere era să îi găsească Emmei bărbatul potrivit pe care să exerseze. Emma se gândi la felul în care inima îi bătuse nebuneşte când Daventry o atinsese şi la impulsul de a pune mâna pe cicatricea de pe încheietura lui. Se părea că inima ei o luase razna. Daventry nu avea cum să fie bărbatul potrivit. Să amestece spionajul cu seducţia ar fi fost ca şi cum ar fi pregătit masa şi ar fi invitat ghinionul să ocupe locul de onoare.

— Dar aveţi cele mai frumoase rochii, domnişoară, spuse Ruth.

Emma îşi cercetă din nou cufărul. Poate că şi ea ar fi crezut că era cufărul greşit, că avusese loc o încurcătură la han şi îi trimiseseră hainele unei doamne la modă şi cu mult timp liber, dar era, într-adevăr, cufărul pe care îşi

proptise Wallop mâna în timp ce o avertizase: „Acum joci după cum îţi zice Josiah Wallop, fătuco, sau o să atârni în ştreang”.

— Angajatoarea de dinainte mi-a dat rochiile ei vechi.

— Dumnezeule, domnişoară, trebuie să fi fost bogată ca o regină!

O s-o agăţ pe asta în dulap.

— Mulţumesc.

Emma o lăsă pe Ruth să despacheteze, iar ea încercă din răsputeri să îşi dea seama ce avusese de gând Aubrey când îi pusese rochiile acelea în cufăr. Omul acela nu făcea nimic neintenţionat sau cu nepăsare, dar rochia scumpă nu se potrivea deloc cu povestea pe care o născocise pentru ea. Cele câteva rochii pe care le primise de la ducesă erau simple, de muselină sau din lână subţire, modeste şi cu decolteu înalt. Reuşise să ia doar două cu ea, deşi se potriveau cu viaţa pe care Aubrey o aşternuse pe hârtie pentru ea. Hârtiile acelea spuneau că era fiica unui vicar care avusese parte de o viaţă grea după moartea tatălui. Aubrey se amuzase să creeze un astfel de istoric pentru o criminală. O pusese să studieze documentele false în trăsură.

O auzea pe Ruth oftând admirativ pe măsură ce agăţa hainele în dulap. Rochiile scumpe nu aveau nicio noimă. Ar fi trebuit să fie fiica unui vicar care nu ar fi deţinut niciodată astfel de haine. Un spion trebuia să fie invizibil.

Se uită pe fereastră. Nori albi se adunau unii peste alţii pe cerul senin. Dincolo de un şir de copaci sumbri şi întunecoşi, priveliştea se întindea mult spre nord, spre nişte dealuri violete îndepărtate. Peisajul englezesc necunoscut urca şi cobora într-o întindere rurală, la fel de diferită de cea de acasă precum deşertul. Nu erau nici măslini argintii, nici şiruri de chiparoşi înalţi şi subţiri, nici crânguri de portocali. Nu erau munţi, doar câmpii şi păduri în nuanţe cafenii şi ciocolatii, cu petice de un verde proaspăt prin tufişuri şi şanţuri. Îi era dor de auriul cald şi verdele-închis din ţara ei natală şi de peisajul aparte, cu munţi spre est şi nord şi marea spre sud şi vest. Anglia părea o pătură maro

şi gri, cu sute de văi şi cotituri şi fără cărări drepte. Ea şi Tatty se rătăciseră de zeci de ori până să ajungă în Reading pentru a se întâlni cu iscoada.

Emma îşi atinse buzunarul, pipăind mica medalie pe care o ţinea acolo, pentru noroc. Poate că peste două săptămâni pădurile acelea aveau să înverzească odată cu venirea primăverii, dar nici atunci nu i-ar fi oferit ascunzişul de frunze de care avea nevoie. Poate că avea mai mult noroc de cealaltă parte a casei.

Tatty spunea mereu că aveau nevoie doar de noroc ca să evadeze, dar Emma ştia că norocul nu folosea la nimic fără un plan bun. Iar un plan bun îmbina răbdarea cu oportunitatea şi distragerea atenţiei. Cu combinaţia potrivită, o femeie putea evada. Fără ea, ajungea carne pentru ciori.

— Îmi cer scuze, domnişoară, dar ce aţi vrea să purtaţi la cină?

Emma se duse lângă Ruth. Servitoarea umpluse dulapul şi închisese cufărul. Nimic nu părea potrivit pentru o funcţionară invitată să cineze cu angajatorul ei. Rochiile din mătase viu colorate aveau corsaje decoltate, mâneci complicate şi fuste umflate, care porneau din talii înguste. Pantofii erau şi mai eleganţi şi de două ori mai nefolositori. Alegerile lui Aubrey o descurajară: pantofi eleganţi asortaţi cu rochii de mătase. Nu era o ţinută în care ar fi putut evada.

Se întoarse către Ruth.

— Presupun că trebuie să o port pe asta.

Ruth îşi puse mâinile în şold şi o măsură pe Emma din cap până în picioare. Se întoarse hotărâtă spre dulap şi scoase o rochie de muselină de India de culoarea macului, cu imprimeu de crenguţe aurii. Mânecile scurte şi pline ale rochiei aveau să-i lase braţele dezgolite, iar corsajul era şocant de decoltat, dar măcar nu avea să se lipească în mod vulgar de ea, precum cea aurie.

Ruth privi rochia aprobator.

— Dacă îi punem nişte dantelă la corsaj şi un şal pe umeri, nu o să mai fie aşa de…

— Decoltată?

— Da, domnişoară. Dacă îmi permiteţi, o să vă aranjez eu cum trebuie.

— Dacă-mi spui povestea lui Daventry. Ştiu că mori de nerăbdare să mi-o zici.

Ruth rânji.

— Of, domnişoară, cu siguranţă o s-o faceţi pe mama să se mânie pe mine.

— E foarte strictă cu tine, Ruth?

— Nu la fel de strictă cum e cu surorile mele, Violet şi Hyacinth. Mama mi-a pus numele Ruth[2] cu gândul că două fete răutăcioase şi necugetate sunt de ajuns într-o familie. A spus că, deşi sunt simplă şi mai puţin frumoasă decât surorile mele, mă pricep la lucruri femeieşti.

— Sunt recunoscătoare că te am, Ruth.

Emma o lăsă apoi să o ajute să-şi dea jos rochia uzată şi să o îmbrace pe cea de muselină de culoarea macului. Ruth o îndemnă pe Emma să se aşeze pe o băncuţă tapiţată şi începu să îi perie părul, aranjându-i buclele cu mişcări iuţi şi dibace într-un coc lejer la ceafă. Se părea că lucrul cu mâinile îi slobozi limba.

— Daventry nu ne lasă să-l numim *lord,* dar până la urmă asta e, un marchiz. Mama lui e foarte frumoasă, domnişoara Sophie Rhys-Jones. Mama zice că trebuie să o tratăm cu respect, dar are un trecut scandalos. Când tatăl lui Daventry s-a îndrăgostit de ea, a trebuit să o ia de nevastă în secret. Apoi a plecat în India şi a murit. Aşa că Daventry a crescut în Londra, nu aici. Nu şi-a cunoscut tatăl. Se zice că nici măcar nu a ştiut că părinţii lui s-au căsătorit. A crezut că are o origine umilă.

— Mama lui nu i-a spus adevărul?

Ruth se opri din periat şi clătină din cap.

— Se zice că nu a putut să-i spună, domnişoară, din pricina bunicului său, ducele. E un diavol bătrân, rece şi puternic. A fost complet împotriva mamei lui Daventry, aşa că ea a ţinut căsătoria secretă vreme de aproape treisprezece ani, chiar şi când a rămas văduvă. Ea şi tatăl

2 În traducere din engleză, Ruth înseamnă compasiune, (n.red.)

lui Daventry au venit aici în noaptea nunţii. Pe atunci, mama lucra aici, proaspăt măritată şi ea. Zice că nu a văzut nicicând un soţ şi o soţie mai fericiţi.

Emma încuviinţă din cap. Probabil pentru că fusese tânără, deoarece doamna Creevey nu părea genul de femeie care să remarce fericirea unei tinere perechi de îndrăgostiţi.

Ruth îi aranjă câteva bucle pe lângă ureche.

— Mulţi ani mai târziu, secretul a ieşit la iveală. Cineva i-a spus bătrânului duce că are un nepot. Şi Daventry al nostru a fost înşfăcat chiar de pe străzile Londrei.

Emma ştia de ce. Auzise tonul de gheaţă şi plin de dispreţ cu care ducele afirmase că Daventry era un „pui de târfă”. Totuşi, simţi nevoia să întrebe.

— Înşfăcat?

— Era doar un băiat. S-a petrecut în timpul unui meci de box cu campionul, bătrânul Tom Cribb. Au venit sute de gentlemeni, iar Daventry al nostru era şi el acolo, cu fratele lui mai mare. Încă de pe atunci voia să se facă boxer.

— Boxer?

— Un boxer e un luptător, domnişoară, care se pricepe să dea cu pumnul, ştiţi? Toţi gentlemenii sunt înnebuniţi după box.

Emma se întrebă dacă se alesese cu cicatrice de la lupte. Dar nu putea să afle fără să dezvăluie că ea şi angajatorul ei avuseseră parte de un moment intim.

— Continuă, Ruth.

— Daventry era în drum spre casă cu fratele lui mai mare, Sir Alexander, când nişte ticăloşi l-au atacat chiar pe rege în trăsura aia veche şi galbenă a lui, iar când fratele lui Daventry s-a luptat cu ei, el a dispărut. A fost luat chiar de pe străzi. Familia l-a căutat ani întregi.

— Şi unde l-au găsit?

— Trăind pe cele mai groaznice străzi, cu ceata lui.

Emma încercă să priceapă. Mai întâi fusese luat, apoi eliberat şi trăise pe străzi, dar nu se întorsese la familia lui.

— La fel ca băieţii pe care trebuie să îi învăţ? Sunt toţi

orfani?

Ruth încuviinţă din cap.

— Sau ar putea să fie, căci nimeni nu le ştie numele adevărate. Daventry a căutat prin registrele tuturor bisericilor şi azilurile de săraci, să vadă dacă le poate găsi părinţii.

— Cum i-a găsit pe băieţi?

— I-a adunat de pe străzi.

— Dar mănâncă împreună cu ei?

— În cele mai multe seri, domnişoară. Îi învaţă să fie gentlemeni, ca el.

— Ce s-a întâmplat cu omul care l-a luat?

— A murit, domnişoară, de apoplexie, pur şi simplu. Aşa a scăpat Daventry.

Când auzi că scăpase, un alt gând, mult mai întunecat, îi veni în minte în legătură cu cicatricele lui. Cel care îl luase nu îl ucisese, ci îl ţinuse prizonier. Se înfioră, iar Ruth se duse degrabă să caute un şal ca să i-l pună pe umeri.

Îi ceruse să îi spună povestea doar ca să afle cum stăteau lucrurile, dar unele amănunte, odată ştiute, nu mai puteau fi uitate; deveneau încreţituri albe pe pielea netedă a memoriei.

— Şi câţi ani avea când l-a găsit familia lui?

Ruth îi puse pe umeri un şal în nuanţe aurii şi albăstrii şterse.

— Păi, acum are 20 de ani, deci trebuie să fi avut vreo 16. S-a întors la familie, iar mama lui a spus adevărul despre căsătoria cu marchizul, aşa că au mers la judecată, ca Daventry să primească titlul ce i se cuvenea.

— Atunci l-a acceptat bunicul lui?

— Oh, nu! Bătrânul diavol s-a luptat încontinuu. A scris în ziare lucruri îngrozitoare despre Daventry şi mama lui, biata doamnă. Îi urăşte de moarte pentru că… Ei bine, pentru că biata femeie nu era respectabilă. Au umblat ani la rând pe la judecători, până când bătrânul duce a pierdut şi i-au dat lui Daventry casa asta, care a fost a tatălui său.

— Şi când s-a întâmplat asta, Ruth?

— În noiembrie, anul trecut. Toţi oamenii tatălui care au lucrat înainte aici au fost chemaţi înapoi. Unii au venit, cum e mama mea, dar cei mai mulţi erau prea bătrâni sau speriaţi.

— Ţie ţi-e frică de bătrânul duce?

— Nu prea mă gândesc la el, domnişoară. E prea bătrân, e departe şi cel mai probabil nu îşi bate capul cu cei ca mine. Ruth se dădu un pas în spate. Ia uitaţi-vă la dumneavoastră: frumoasă ca o prinţesă!

Emma tresări când o auzi. Nu se mai privise în oglindă de multă vreme şi nimeni nu îi mai aranjase părul, decât când ea şi Tatty se vopsiseră.

Chipul din oglindă nu părea a fi al ei, ci al unei creaturi surprinzător de pline de viaţă, aproape o femeie. Se uită din nou, studiindu-şi cu atenţie trăsăturile: ochii albaştri, nasul drept, nici în vânt, nici încovoiat, gura mică şi îngustă, bărbia cu adâncitură. Poate că toţi prizonierii eliberaţi treceau printr-un astfel de moment de recunoaştere de sine când se zăreau în oglindă.

Dacă o persoană se privea în oglindă în fiecare zi, de-a lungul anilor, abia observa cum i se schimba chipul. Poate că Emma observa asta doar pentru că era şocată de rochia din muselină în nuanţe roşii ca macul şi aurii ca apusul. Rochia, pantofii şi şalul erau minciuni, dar măcar părul ei era adevărat, cu onduleurile nesfârşite ca o mare neliniştită. Dacă Daventry s-ar fi uitat cu atenţie la ea, ar fi ştiut că nu era femeia care pretindea a fi.

Când văzu că nu se mişcă, Ruth o încurajă puţin.

— E un conac mare şi vechi, domnişoară, dar o să vă obişnuiţi iute cu el. Sunt scări în capetele fiecărei aripi şi câte o galerie lungă la parter şi la primul etaj, care duc de la nord la sud. Sunt lachei peste tot şi cu siguranţă o să vă ajute careva.

Capitolul 5

Sala de mese a conacului Daventry ocupa partea de sud-vest a parterului. Ferestrele, de la lambriu până la tavan, erau orientate spre peluza cu copaci răsfiraţi, care se întindea până la pârâul albastru ce curgea lin şi podul arcuit peste care trecuse Emma.

Daventry stătea în capul unei mese lungi şi pline cu tacâmuri de argint şi veselă ce luceau în lumina lumânărilor.

Oricine ar fi fost, înger războinic sau băiat pierdut, era de nerecunoscut în noua lui ţinută de gazdă politicoasă. O panglică neagră îi strângea la ceafă părul mult prea lung, ondulat, ca grâul înnegrit de vânt, care mai devreme îi încadrase chipul. Lână neagră de calitate, pânza albă şi mătasea în nuanţe subtile de gri şi auriu, ca ochii şi părul lui, îi ascundeau membrele şi cicatricele. Nu i-ar fi ghicit vârsta nici de data aceasta, în pofida poveştii pe care i-o spusese Ruth. Deşi nu putea fi mai în vârstă ca ea, toţi cei din încăpere se mişcau la comanda lui. Îşi potoli tovarăşii tineri dintr-o singură privire gri, oricât de sălbatici i-ar fi crezut Emma. Atenţi la fiecare expresie a lui, erau ca statuile în spatele scaunelor din piele verzi, în timp ce servitorii aranjau mâncarea pe o măsuţă din lateral. La fel ca el, erau îmbrăcaţi ca nişte gentlemeni, cu sacouri, cămăşi şi lavaliere.

Daventry o privi în ochi, amintindu-i din nou că era un bărbat care se pricepea să îşi ascundă adevărata fire. Povestea lui, pe care o aflase de la Ruth, se întrezărea precum rămăşiţele unei epave în ochii lui ca un lac. Hainele elegante nu îi puteau ascunde înălţimea, lăţimea umerilor şi privirea aceea pătrunzătoare care îl făcea să arate formidabil. Iar propria deghizare în rochii împrumutate, cu documente false şi născociri i se păru nepotrivită.

Adam Digweed, o siluetă masivă, ca o umbră ascunsă în colţ, în spatele lui Daventry, părea să contrasteze vădit cu coloanele luxoase şi tencuiala bogat decorată.

Emma se întoarse spre băieţi. O separau de Daventry şi de Adam Digweed, care pândea ameninţător. Băieţii mai mari stăteau de o parte a mesei, iar cei mai mici şi Emma,

în cealaltă. Băieţii îi aruncau priviri deopotrivă curioase şi ostile. După ce Daventry încuviinţă din cap, se aşezară, şi doi lachei începură să servească masa.

Unul dintre ei îi aşeză în faţă un bol cu supă cremoasă garnisită cu bucăţele verzi. Îi venea să îşi treacă degetele peste marginea netedă a bolului de porţelan. Lingura ei argintie sclipea uşor în lumina lumânării. Dar se opri brusc când aburii bogaţi ai supei îi ajunseră la nări. Nu mai vedea sala de mese elegantă în care se afla. Fu năpădită de amintirea altei perioade şi unui alt loc şi nu reuşi să ridice lingura. Simţi miros de închisoare, de peşte şi de sare, dar şi duhoarea mării, şi auzi zgomotul neîncetat al valurilor spărgându-se de stânci.

— Este eglefin, domnişoară.

O priviră cu toţii. Se chinui să îşi ridice lingura şi zâmbi politicos. Băieţii îşi ridicară la rândul lor lingurile, aşteptând ca ea să înceapă. Se forţă să bage lingura în castron, dar nu reuşi. Mirosul de peşte o sufoca.

Îşi întoarseră cu toţii capul spre Daventry. Acesta încuviinţă din cap şi începură să mănânce.

— Nu vă place supa de peşte, domnişoară Portland? întrebă gazda ei.

Îi făcu semn din cap unui lacheu, care îi luă castronul din faţă. La Wenlocke, în aripa servitorilor, nimeni nu-i observase gusturile ciudate.

Îşi ridică privirea, simţind că Daventry o cerceta cu atenţie, în pofida tonului blând pe care rostise întrebarea. Ea ar fi trebuit să observe ce mânca el, nu invers.

— Nu prea, Lo… Daventry.

Unul dintre băieţi vorbi:

— O mănânc eu, domnişoară, dacă nu o vreţi. Eu sunt Finch. Doamna Wardlow nu ne lasă să-i irosim mâncarea.

Şi-l amintea. Era de departe cel mai slab dintre băieţi. Avea o privire îngrijorată şi îşi ţinea o mână la gură în timp ce vorbea.

— Sper că nu am ofensat-o pe doamna Wardlow.

— Poate că vă place mai mult heringul prăjit decât supa, domnişoară. Cel mai bun peşte e heringul, zise Robin,

băieţelul îmbujorat, cu părul ca nişte paie încreţite, care îi pusese primul întrebări.

— Nu, mulţumesc, Robin.

Cel mai mare dintre băieţi interveni:

— O să vorbim toată seara despre supă pentru că ei nu-i place?

Era chipeş, deşi ursuz, cu părul de un roşcat-închis, buze pline şi ochi cunoscători.

Daventry se întoarse spre el:

— Alege un subiect, Lark.

Un băiat cu obraji grăsuni şi cu păr şaten lucios şi ciufulit vru să ştie ceva.

— Putem să-i punem întrebări?

Daventry se întoarse spre Emma.

— Puteţi să o întrebaţi, dar este oaspetele nostru în seara aceasta, aşa că prezentaţi-vă!

— Dar nu e oaspete, nu-i aşa? se împotrivi Lark numaidecât. Dacă îţi ia banii…

— Ca să vă suporte pe voi. Nu v-aţi purtat necivilizat cu Hodge, aşa că v-aş fi recunoscător dacă nu aţi face-o şi cu domnişoara Portland, le porunci el pe un ton vădit răstit.

Preţ de câteva momente, se aşternu o linişte încordată, dar, pe măsură ce băieţii continuară să savureze cina, mâncarea părea să îi liniştească.

Următorul care vorbi avea părul de culoare cafenie, care îi cădea drept peste frunte. Era cel care recunoscuse mai devreme că nu ştiau să citească.

— Mă scuzaţi, domnişoară, eu sunt Swallow. Ce o să ne predaţi?

— Citire, matematică şi geografie.

Un lacheu o servi pe Emma cu o porţie de pasăre. Ceva ce putea mânca.

— Ce rost are cititul, domnişoară? întrebă Lark sceptic, cu profilul lui arogant şi genele lungi.

— Să ştiţi anumite lucruri pentru voi şi să nu fie nevoie să depindeţi de ceea ce vă spun alţii.

Emma îşi dădu seama că nu era răspunsul pe care îl aşteptaseră.

— Cât durează să înveţi să citeşti? Trebuie să stăm în sala de clasă toată ziua, aşa-i?

— Ce orar aveaţi cu fostul profesor? întrebă ea.

Singurul răspuns pe care îl primi fu un pufnit. Începură ostilităţile, iar Daventry nu le struni. Emma îşi dădu seama că o punea la încercare, ca să vadă dacă avea experienţa necesară ca să gestioneze împotrivirea elevilor ei.

*

După masă, bărbatul masiv, Adam Digweed, îi duse pe băieţi la joacă. Daventry o conduse pe Emma într-un salon elegant, precum interiorul unei cutii de bijuterii. Pe pereţii acoperiţi cu brocart auriu erau agăţate tablouri în nuanţe calde cu foşti lorzi şi doamne, în rame grele aurite. Mobilierul, scaunele cu spătar şi canapelele lungi, toate acoperite cu mătase şi damasc, erau la fel de colorate, în trandafiriu, albastru pal şi auriu. Pe jos era un covor în nuanţe de albastru mai închis şi roşu, cu modele orientale.

Daventry îi oferi un loc pe o sofa lungă din mătase aurie de lângă foc şi se aşeză pe canapeaua opusă. Un lacheu zăbovi lângă ei, pregătind o tavă cu ceai. Emma se aşeză în poziţia pe care o învăţase pentru prima oară pe la cinci sau şase ani, într-o încăpere puţin mai decorată decât cea în care se afla acum. Îşi ţinea spatele drept şi mâinile sprijinite uşor în poală. Îşi cercetă cu atenţie angajatorul pe sub gene.

Acesta îşi aranjă manşetele peste încheieturi, fără urmă de înger războinic în înfăţişarea lui, ca şi cum trecutul pe care îl ascundea nu mai avea nicio influenţă asupra lui. Părea un gentleman distant, resemnat cu îndatorirea de a face conversaţie după cină cu un oaspete nepoftit. Lacheul plecă. Din ceainicul de argint ieşeau vapori înmiresmaţi.

— V-am citit documentele. Spuneţi-mi, aţi fost educată acasă sau la şcoală?

— Am avut o guvernantă şi apoi un tutore.

Era şi acesta un mod de a o descrie pe Tatty.

— Foştii angajaţi vă laudă pentru realizările şcolare uimitoare pentru cineva aşa de tânăr.

— M-am dedicat ore întregi studiului.

Pentru că Tatty refuzase să irosească chiar şi un singur moment din perioada în care fuseseră întemniţate. Pentru că prizonierii devin experţi în numărat şi povestit.

— Şi aţi ales să vă părăsiţi familia. Aveau alte aşteptări de la cineva aşa de tânăr?

— Părinţii şi fratele meu au murit. A trebuit să îmi port singură de grijă.

Îşi coborî privirea şi îşi dădu seama că îşi încleştase mâinile.

— Nu v-a rămas nicio proprietate?

— În lipsa unui urmaş de parte bărbătească, a revenit altcuiva.

El se ridică şi îi turnă ceai într-o ceaşcă, acordând ciudat de multă grijă acelui gest, ca un bărbat care încerca să îşi amintească toţi paşii unui dans. În timp ce îi urmărea grija studiată cu care folosea ceainicul, Emma îşi aminti cu câtă uşurinţă şi nepăsare mânuise în schimb sabia uriaşă.

Când îi înmână ceaşca şi se aşeză la loc, părea aproape plictisit, privind-o pe sub pleoape grele. Emma balansă ceşcuţa şi farfuria delicate în palmă. Voia să îi spună ceva şocant, ceva care să îl facă să o vadă cu adevărat. „Ştiţi cum e când o armată străină îţi invadează ţara, şi trădătorii te vând ca să îşi scape pielea sau ca să îşi umple buzunarele”.

Ceasurile aurii aflate pe raft bătură dintr-odată sfertul de oră cu sunete plăcute de clopoţei, iar Emma râse în sinea ei. Ar fi trebuit să se bucure că povestea ei născocită i se părea plictisitoare. Nu trebuia să îi cerceteze poveştile prea îndeaproape.

El se căzni însă îndeajuns încât să îi mai pună o întrebare.

— Povestiţi-mi despre fosta şcoală. Era o şcoală de orfani?

— Şcoala Grimston.

De îndată ce o spuse, văzu o schimbare în expresia

lui. Rămase detaşat, lăsându-se în spate pe scaun, dar ochii lui gri nu mai erau distanţi, ci foarte alerţi.

— În Grimston?

Grimston părea a fi cumva greşit, dar nu ştia exact de ce şi nici nu mai putea schimba asta acum. Trebuia să continue cu povestea după ureche. Avu grijă să nu confirme, dar nici să nu nege numele locului.

— Domnul şi doamna Robert Merton conduceau şcoala, până ce Robert s-a îmbolnăvit, iar doamna Merton s-a dedicat îngrijirii lui. Fireşte, a trebuit să închidă şcoala.

— Ce s-a întâmplat cu elevii şi cu ceilalţi profesori?

— Doamna Merton le-a găsit locuri de muncă celor mai mari. Cei mici au ajuns la orfelinate.

— Şi profesorii?

— Era o şcoală mică. Doar eu şi încă doi. Fiecare a mers pe drumul lui. Şi ei îşi caută acum de muncă.

Emma luă o gură de ceai.

— Şi cum erau trataţi copiii la şcoala pentru orfani din Grimsby?

Aproape că se înecă. Daventry rostise numele cu nonşalanţă. Deci asta fusese greşeala. Se aştepta ca ea să îl corecteze. Înghiţi ceaiul, încurcase numele englezesc al oraşului. „Grimston. Grimsby”. Ambele terminaţii i se păreau la fel de englezeşti. Habar nu avea care era cel corect. Presupusese că toate numele din documentele ei false erau inventate, dar se părea că doar soţii Merton fuseseră născociţi. Probabil că Grimsby era un loc real, ba încă unul pe care el îl cunoştea.

Şiretlicul consta în a continua, în a amesteca adevărul cu minciunile. Era ca atunci când îţi plăteai partea cu promisiuni. Avea să vină o zi în care să dea socoteală. Îşi puse ceaşca înapoi pe farfurie.

— Toţi primeau pantofi şi mâncare destulă şi aveau parte de multă mişcare în aer liber şi de cântat.

— Cântat, domnişoară Portland?

Emma zâmbi în sinea ei. Credea că o prinsese cu altă minciună, dar nu şi de data asta.

— Băieţii dumneavoastră cântă?

— Fluieră. Recomandaţi cântatul?

— Da. Îşi îndreptă puţin spatele, ca să-i spună un adevăr. Nu poţi fi trist când cânţi. Când o lecţie este dificilă şi elevilor le este greu, consider că un cântec le redă starea de bine şi îi îndeamnă să încerce din nou.

— Ce cântece i-aţi învăţat pe elevii dumneavoastră?

— Ei m-au învăţat cântecele lor favorite.

Nu avea să se lase iarăşi prinsă în capcană, numind cântece englezeşti pe care el le-ar fi putut şti.

— Aţi studiat muzica?

— Nu. Un alt adevăr. Fetele din închisoare nu aveau acces la pian.

Acest lucru păru să îl reducă la tăcere, în timp ce ceasurile mici continuară să măsoare momentul stingher cu ticăituri indiferente, iar Emma aşteptă să vadă dacă o accepta pentru perioada de probă sau nu.

Începuse să creadă că ceasurile din încăpere se potoliseră când el vorbi din nou.

— La ce oră doriţi să începeţi mâine?

— Cred că ar fi înţelept ca băieţii să facă nişte mişcare înainte să fie obligaţi să vină la lecţii. Călăresc sau fac scrimă? Ce este? De ce zâmbiţi?

— Orfanii dumneavoastră făceau scrimă, domnişoară Portland? Nu există maeştri de scrimă pe străzile Londrei. Băieţii boxează şi preferă jocurile.

Emma privi cu atenţie porţelanul încântător din mâinile ei. Ea şi Tatty se jucaseră cu servicii de ceai la fel de rafinate. În timp ce băuse ceai pe o sofa aurie, făcuse altă greşeală: se gândise la antrenamentele din copilăria lui Leo, nu la viaţa orfanilor şi a puştilor de pe stradă. Educaţia ei era plină de lacune, un amestec ciudat de reguli şi de trucuri şi adevăruri culese de prin palate şi din închisoare. Nu putea decât să continue cu îndrăzneală.

— Recomand o oră de jocuri pentru băieţi în fiecare dimineaţă, spuse ea de parcă ar fi fost un principiu educaţional.

El se ridică, iar atitudinea i se schimbă numaidecât din nepăsătoare în poruncitoare.

— Permiteţi-mi să vă aduc o foaie şi un toc, apoi puteţi scrie un plan al zilei pentru ei. O să mă asigur că toată lumea o să-i ajute pe băieţi să respecte programul stabilit de dumneavoastră.

— Mulţumesc.

Emma luă tocul şi foaia pe care i le oferi. După ce îşi scrise planul, el o conduse pe o scară pe lângă intrarea în capelă, până la camera pe care o alesese pentru ea.

— Camera vă este pe plac? o întrebă el politicos, iarăşi distant şi detaşat.

Ea încuviinţă din cap.

— Sper că vi se pare convenabil să vă aflaţi chiar sub sala de clasă. Noapte bună, domnişoară Portland.

În camera ei, Emma se sprijini de uşă. O durea capul din pricina jonglării atâtor minciuni şi adevăruri. Avea să se sprijine şi să se odihnească o clipă, după care voia să o cheme pe Ruth să o ajute să se dezbrace.

Pe coridor, o uşă alăturată se deschise şi se auzi o voce răguşită. Era bărbatul bine făcut, Adam Digweed.

— Nu-mi place să vă las singur, domnule.

— Nu sunt niciodată singur, Adam.

— Şi cine o să stea de pază cât sunt eu plecat?

— Eu şi băieţii o să ne purtăm de grijă unii altora. Du-i documentele astea lui Will. El o s-o investigheze pe domnişoara Portland. Will poate afla dacă e ceva în neregulă cu recomandările ei.

— Da, domnule.

— Arată-i şi foaia aceasta cu scrisul ei de mână. Nu se potriveşte cu prima scrisoare şi aş vrea să ştiu ce părere are Will despre faptul că scrisurile diferă.

— E ciudat că nu-i place deloc peştele, dacă a locuit în Grimsby, domnule.

— Gusturile nu se discută, Adam.

— Asta aşa e, domnule, dar Grimsby e faimos pentru peştele lui.

Emma îşi ţinu respiraţia. Îşi încleştă pumnii până ce îi intrară unghiile în piele. Se căzni să audă ultima parte a conversaţiei, căci inima îi bătea cu putere. Se înşelase întru

totul în privinţa lui Daventry. Crezuse că o angajase şi că *ea* era cea care îl înşela pe el. Scrisese cu încredere pe foaia pe care i-o oferise, dar el nu o crezuse câtuşi de puţin. Avusese foarte puţin timp la dispoziţie să studieze documentele pe care le crease Aubrey. Numele englezeşti nu însemnau nimic pentru ea, dar, după ce refuzase supa, Daventry observase numaidecât că greşise numele oraşului.

O testase. Avea să fie investigată şi dată în vileag. Probabil că nu avea mult timp la dispoziţie. Servitorul lui putea ajunge în Londra într-o jumătate de zi. Îşi descleştă pumnii şi se forţă să tragă adânc aer în piept. Să trimită pe cineva în nord, ca să investigheze despre şcoala ei fictivă avea să dureze ceva mai mult. Nu ştia nimic despre poşta englezească, despre drumurile lor sau cât de amănunţit plănuise Aubrey totul. Spera doar ca ducesa să fi primit mesajul lui Tatty înainte ca Aubrey să o descopere. Dacă ar fi ştiut că Tatty era în siguranţă, ar fi putut pleca. Şi-ar fi colorat iarăşi părul cu vopsea de nucă şi ar fi putut să se urnească din loc.

Până când nu afla că Tatty era în siguranţă, trebuia să se prefacă. Aşa îi dădea timp să ajungă la punctul de întâlnire şi să se urce pe vaporul care avea să plece spre America şi spre o viaţă nouă pentru ea şi fiul lui Leo. Primul spion era mort. Când vestea avea să ajungă la cei de acasă, aveau să trimită altul. Între timp, ea fugea de justiţia englezească. Atât timp cât duşmanii lor o căutau pe ea, Tatty şi copilul aveau să fie în siguranţă.

Uşa de la camera de alături se închise. Auzi paşii bărbatului masiv pe coridor. Un alt gând îi trecu prin minte uimitor de limpede. Daventry îi dăduse camera aflată lângă dormitorul lui. Îşi schimbă iarăşi impresia pe care şi-o făcuse despre el. Era bănuitor în legătură cu documentele ei. Îşi trimisese propriul om să o investigheze, dar nu era chiar atât de indiferent la persoana ei precum păruse a fi în salonul auriu. Tatty ar fi spus că dormitorul pe care i-l alesese putea însemna un singur lucru. Emma era de acord. Şi mai mult ghinion.

Capitolul 6

— Daventry o s-o dea afară dacă nu suntem atenţi la lecţiile ei.

— Ba n-o s-o dea afară.

— De ce nu?

Şuşotelile insistente se opriră când Emma răsuci mânerul uşii de la sala de clasă. Deşi fusese discretă, băieţii tot auziseră ţăcănitul încuietorii. Trebuia să mai exerseze. După ce intră, ursuzul Lark îi mai privi o dată pe ceilalţi. Nu încăpea îndoială că, în lipsa lui Daventry, Lark era liderul lor.

Piramida dispăruse, iar scaunele şi băncile fuseseră aranjate pe două rânduri. Le făcu semn băieţilor să se aşeze, iar ei se gârboviră pe scaune. Faptul că se spălaseră pe faţă şi se pieptănaseră nu însemna că erau doritori să înveţe. Emma era destul de convinsă că nu erau chiar toţi împotriva ei, dar Lark era, iar cei mai mici nu aveau să îl sfideze.

Părul lui Lark, de un maroniu-roşiatic, îi încadra faţa morocănoasă, dar arătoasă. Părea să aibă vreo 15 ani şi o privire plină de neîncredere, care o provoca să încerce să se apropie de el.

— O să vă terminaţi povestea azi?

— O s-o faceţi voi după ce o să învăţaţi literele.

Emma rămase dreaptă şi nemişcată şi îşi spuse în sinea ei că împotrivirea lui Lark era un lucru bun. Avea să o ţină în gardă. Se simţise prea în siguranţă în serviciul ducesei.

— Credeţi că puteţi să pocniţi din degete şi să ne faceţi să le învăţăm în două săptămâni?

— Puteţi învăţa să citiţi ce scrie pe tăbliţa voastră.

— Adică o să fim ca nişte animale de circ, dresate să sară la comanda dumneavoastră.

— Ba deloc. O să vedem ce ştiţi deja şi o să vă

îmbunătăţiţi cunoştinţele.

Refuză să îşi piardă cumpătul.

— Dar la ce ne foloseşte să învăţăm un cuvânt? întrebă Jay.

— Depinde de cuvânt.

— Daventry ştie sute de cuvinte. Citeşte foarte multe cărţi, de-alea mari.

Era limpede că Robin îi era loial eroului său.

— Din alea plictisitoare despre legi, adăugă Lark batjocoritor.

— Dar el nu e plictisitor, îi luă Finch apărarea, cu mâna la gură.

— E de primă clasă în ring, domnişoară, loveşte bine cu pumnul, o asigură Swallow.

— Nu ştie despre ce vorbeşti, Swallow.

— E vorba de box, nu-i aşa?

— Da, domnişoară, iar Daventry ne învaţă şi pe noi în fiecare săptămână, când vin fraţii lui, îi zise Jay.

Rook îşi ridică tăbliţa.

— De ce nu ne spuneţi pur şi simplu cuvintele?

— Pentru că atunci nu puteţi fi independenţi.

— Şi dacă fac asta?

Rook îşi frecă intenţionat mâneca jachetei de tăbliţă, ştergând-o.

Emma ridică din umeri.

— Pot să îl mai scriu o dată sau poţi să îl scrii tu după ce o să-l ştii. Aşa sunt cuvintele. Odată ce le deţii, le poţi folosi oricând vrei.

— Cititul o să ne facă la fel de bogaţi ca Daventry? întrebă Raven.

— O să vă permită să vă croiţi propriul drum în lume.

Nu avea de gând să le facă promisiuni false.

— Daventry o să ne alunge după ce învăţăm să citim? întrebă Robin.

— Oh, nu! Sunt convinsă că vrea să rămâneţi cu el cât timp vreţi voi.

Se uită la şapte chipuri care nu păreau convinse, cu bărbii ascuţite şi ochi plini de îndoieli. Ce valoare aveau

cuvintele ei de asigurare? Ei ştiau că lumea era un loc nesigur.

Lark trase concluzia la care ajunsese grupul.

— Nu ştiţi nimic folositor, nu-i aşa?

— Cu toate acestea, Daventry m-a numit profesoara voastră pentru moment.

— Pentru moment, domnişoară Portland. Învăţaţi-ne, zise el, amintindu-i subtil că era doar o perioadă de probă.

Omul lui Daventry plecase să investigheze recomandările ei false, iar puştii lui o puneau la încercare. Noaptea era bine păzită. Peste zi, avea să fie închisă în această încăpere sărăcăcioasă cu pupilii lui Daventry. Nu avea cum să îşi plănuiască evadarea dacă nu cunoştea casa, pe cei care locuiau în ea şi obiceiurile lor. Se uită la feţele îngrijorate care o priveau şi îi veni în minte o strategie. Avea să se folosească de lecţii ca să cerceteze casa.

— Ridicaţi-vă! le porunci ea.

Începu cu Robin.

— Câte mâini ai?

— Două.

— Finch, câte picioare ai?

— Două, răspunse el printre degete.

Emma se întoarse spre Swallow.

— Câte picioare au Finch şi Robin împreună?

Îl evită pe Lark. În câteva minute, băieţii mai mici numărau, adunau şi înmulţeau: mâini, picioare, ochi, urechi şi nasuri, inimi şi limbi, capete şi tălpi. Făceau matematică. Până când Robin, fără suflare, se plânse, în sfârşit, că nu prea mai aveau lucruri de numărat.

Emma reuşi să îşi înăbuşe un zâmbet. Îi puse să ia loc.

— Ce facem acum? întrebă Raven.

— Acum măsurăm, declară Emma.

Se măsurară unii pe alţii cu degetele, cu mâinile şi cu braţele, apoi sala de clasă folosindu-şi corpurile. Încăperea avea o lungime de zece Robini şi o lăţime de patru Swallowi. După ce îi învăţă să numere şi să măsoare, le dădu câte o tăbliţă şi un creion şi îi puse să o conducă prin

conac. Fiecare încăpere nouă avea obiecte de numărat, de măsurat şi de notat, în timp ce Emma îşi nota unde se întâlneau cu lacheii de serviciu şi unde ducea fiecare scară.

În aripa de sud trebuiră să îi arate biblioteca lui Daventry. De fapt, se aşteptau ca el să fie acolo. Se adunară în faţa uşii deschise şi priviră înăuntru, iar Emma ştiu că acum spiona cu adevărat, încălcând fără voie un spaţiu care era al lui. Rafturile fuseseră prădate; cărţile se rezemau unele de altele în spaţiile goale rămase în urmă. Covorul era acoperit de cărţi deschise ca nişte lespezi de piatră. Numărul de volume, stivuite unele peste altele, sugera o minte nesătulă şi curioasă. Erau peste tot, astfel încât niciun însoţitor nu ar fi avut loc să se aşeze ori să stea în picioare. Era limpede că Daventry lucra de unul singur.

Un lacheu aflat în trecere se opri şi le spuse că Daventry se afla în vestibul, cu un oaspete din Londra.

Jay ridică din umeri.

— Poate că Dav e un mare cititor, dar mie mi se par doar nişte cuvinte plicticoase. Nu au nicio poză.

— Oricum, domnişoară, o asigură Finch, se pricepe la dat cu pumnul.

— Unde boxează?

— Oh, avem un ring în spate, domnişoară, îi spuse Raven. Fraţii lui vin o dată pe săptămână.

Swallow interveni şi el cu laude la adresa lui Daventry.

— În curând, o să aibă un meci adevărat, iar Lark zice că putem paria pe el şi, pentru că e un necunoscut, o să luăm toţi banii.

Lark îi aruncă o privire fulgerătoare lui Swallow când îi auzi comentariul, iar Emma îi îndemnă să meargă mai departe, spre altă încăpere.

Până la sfârşitul dimineţii, ştia deja unde erau camerele de dormit ale băieţilor şi cele ale servitorilor. Apucase să vadă mare parte din casa uriaşă, cu nenumăratele ei uşi şi ferestre, şi aflase ce locuri frecventa mai des angajatorul ei. Băieţii o plimbară iute din loc în loc, până când ajunseră la o uşă de la etajul superior al aripii de

sud.

Swallow dădu să o deschidă, dar Lark îl opri.

— Trebuie să-i arătăm acoperişul. E cea mai bună parte a casei, îşi apără Swallow poziţia.

— Ieşiţi pe acoperiş? Aţi putea cădea.

Râseră de ea.

— Nu am cădea niciodată, domnişoară. Am străbătut sute de acoperişuri în oraş.

Lark se întoarse cu spatele.

— Acoperişul nu e pentru ea.

Swallow îi privi pe ceilalţi. Îşi plecară cu toţii capetele. Le plăcuse să îi arate lumea lor. Robin o luase de mână, iar ea îl lăsase, dar acum îi dădu drumul. Emma nu spuse nimic.

— Am putea vota, propuse Swallow.

Lark clătină din cap.

— Acoperişul e pentru noi şi pentru Daventry. Nimeni altcineva.

Tonul lui ferm nu lăsă loc de discuţie.

Atunci Emma făcu un pas în faţă.

— Aţi făcut treabă bună în dimineaţa asta, băieţi. Lecţiile de după-amiază încep la ora unu.

*

Dav petrecu dimineaţa următoare zilei în care o angajase pe noua profesoară cu Henry Norwood, avocatul familiei lui, omul care se ocupase de cazul împotriva lui Wenlocke la curtea de judecată.

Norwood îi adusese lui Dav un raport complet despre bunicul lui, ducele de Wenlocke. Vreme de şapte ani, ducele încercase să îl distrugă şi să îi rănească pe mama, fraţii lui şi familiile lor. Dav voise să ştie totul. Will şi Nate Wilde, tânărul pe care Will îl scăpase de hoţie, investigaseră prin oraş, printre ticăloşii pe care îi angajase ducele de-a lungul anilor, iar Norwood urmărise atacurile legale ale ducelui din curţile de judecată.

Norwood îl asigurase pe Dav că existau şi alte copii

ale raportului în locuri sigure, urmând a fi citite în cazul în care Dav sau oricare alt membru al familiei lui avea să sufere vreun accident.

Mai erau câteva lacune, dar Dav credea că acum înţelegea în mare parte campania pe care o ducea bunicul lui cu scopul de a-l distruge. Aceasta începuse cu un bărbat pe nume Archibald March. Considerat cândva un filantrop, March fusese de fapt un mare şantajist. March îl controlase pe bancherul Samuel Evershot şi, prin intermediul lui, avusese acces la afacerile financiare şi personale ale câtorva sute de clienţi ai băncii. Când March descoperise adevărul despre căsătoria secretă dintre fiul lui Wenlocke şi o curtezană, îşi dăduse seama de puterea pe care o deţinea asupra ducelui de Wenlocke.

Dav încercase de multe ori să îşi închipuie conversaţia în care March îl informase pe Wenlocke că un băiat pe nume Kit Jones, cel mai mic fiu al unei curtezane scandaloase, era de fapt nepotul şi moştenitorul lui legitim. Şi-l închipuise pe bunicul lui în clubul din Londra, mai întâi enervându-se că March, care îi era inferior, îndrăznea să îl deranjeze, apoi tulburat de faptul că puterea îi era ameninţată de cineva demn de dispreţ. Oricare ar fi fost circumstanţele acelei conversaţii, în urma ei, March plănuise răpirea unui băiat de 13 ani.

Bestia angajată să îl răpească pe Kit Jones fusese un tencuitor şomer pe nume Timothy Harris. Harris şi March se întâlniseră cel puţin o dată, după cum îşi amintea Dav cu durere. Cuvintele din timpul acelei conversaţii îi rămăseseră întipărite în minte. „Băiatul trebuie să dispară. Ai înţeles, Harris?” „Da, domnule March”.

Dav nu ştia la ce se referise March mai exact, dar nu alesese o unealtă perfectă pentru acest lucru. Harris nu îl ucisese, ci îl făcuse prizonierul lui, în cea mai întunecată parte a Londrei, înlănţuit de pat vreme de doi ani. În ultima cameră în care ajunseseră, pe Bread, Street o bătrână, mama Greenslade, fusese deopotrivă salvatoarea şi persecutoarea lui Dav, aducându-i prăjituri care îi provocau dureri de stomac, dar care uneori erau singura lui mâncare

zile la rând.

Când Harris murise pe neaşteptate, Dav evadase. Mama Greenslade îi desfăcuse legăturile înainte să ajungă dricul, iar el se urcase pe clădire şi descoperise altă lume pe acoperişurile din Londra. Acolo începuse o viaţă nouă.

După ce învăţase să se descurce singur, începuse să adune alţi băieţi abandonaţi. Îi învăţase să meargă pe suprafaţa neîngrădită şi trucurile necesare pentru a se deplasa de pe un acoperiş pe altul de-a lungul vechiului oraş plin de funingine. În scurtă vreme, avea deja o bandă în stare să adune orice cădea din trăsuri aflate în trecere sau orice era adus la mal de apele Tamisei.

Cu timpul, i se făcuse dor de vechea lui casă, dar când se dusese să o vadă, îl văzuse doar pe fratele lui, Xander, într-o casă goală foarte luminoasă. Cel mai puternic sentiment care îl încercase atunci fusese că locul lui nu mai era acolo. Familia pe care o ştia dispăruse. Băiatul care fusese nu mai exista. Nu reuşea să şi-l amintească.

Cu toate acestea, casa îl atrăgea după ce se lăsa întunericul şi banda lui se ascundea în vreun colţ al Londrei. Apoi, într-o seară, o femeie tânără care se apleca peste balconul de deasupra grădinii schimbase totul. Nu ştiuse ce să creadă despre ea, până când aflase că era mireasa lui Xander şi că era în pericol.

În timp ce banda lui stătea la distanţă, cei mai mulţi dintre locuitorii cartierelor rău famate din Londra se aliau cu una sau mai multe grupuri de infractori. Băieţii hoţi îşi ştiau tăinuitorii şi le duceau monedele câştigate cu greu capilor acestora. Unul dintre acei hoţi, un băiat pe nume Nate Wilde, o spiona pe mireasa lui Xander şi o urmărea peste tot. Wilde locuia la şcoala pentru băieţi a reverendului Bredsell, la capătul Bread Street. Dav ştiuse de la început că şcoala nu îi pregătea pe băieţi pentru statuturi oneste.

Aşa că îşi veghease în continuare cumnata. Dacă tot nu avea curaj să se întoarcă acasă, măcar putea să îşi ajute fratele, pe Xander, să fie fericit. El şi banda lui stăteau de

pază în ziua în care doi bătăuşi angajaţi o târâseră pe soţia lui Xander, Cleo Jones, într-o trăsură în care era şi March, şi porniseră către Bread Street, unde o încuiaseră într-o pivniţă, urmând să moară într-un accident pus la cale de March.

Să ajute la salvarea lui Cleo Jones fusese primul lucru făcut de Dav, după ani întregi în care se simţise legat de familia lui. Dar nu mai era Kit Jones, iar familia lui de băieţi avea nevoie de el mai mult decât prima familie. Aşa că rămăsese alături de ei în seara aceea. Fusese nevoie de curajul nesăbuit al fratelui său, Will, ca să-l aducă înapoi. Will, care îşi înfrunta mereu duşmanii, descoperise secretele bordelului lui March şi dăduse buzna în şcoala lui Bredsell, unde fuseseră prinşi în capcană şi ţinuţi prizonieri Dav, Robin şi Helen, iubita lui. Când March îl împuşcase pe Will, Dav acţionase, ucigându-l pe cel care urzise întreg coşmarul pe care îl trăise.

Dar dispariţia lui March nu îl oprise pe Wenlocke. Dav încă nu reuşise să îl oprească pe Wenlocke, iar raportul lui Norwood avea să îl ajute să găsească o cale să o facă.

*

La ora unu, băieţii erau la locurile lor, dar felul lor neliniştit şi agitat de-a fi o avertiză pe Emma că uitaseră cât de bine se simţiseră în dimineaţa aceea. Urma o păcăleală. O păcăleală la adresa ei, presupuse. Atinse medalia din buzunar pentru noroc.

Îşi schimbaseră locurile între ei, iar ea observă. Acum reuşea să îi deosebească pe Jay şi pe Raven după tendinţa lui Jay de a vorbi primul şi obiceiul lui Raven de a-şi duce mâneca la nas. Se plimbă încet prin clasă, oprindu-se la fiecare bancă, arătându-le câte o literă de pe tăbliţă şi rostind-o cu voce tare. În timp ce se mişca prin sala de clasă, auzi un zgomot încet şi continuu dinspre banca lui Robin, un scârţâit, ca o balama ruginită ce se deschidea. Robin se aplecă în faţă, cu mâinile în jurul tăbliţei, ascunzând sursa zgomotului. Finch îşi ascunse un zâmbet

cu mâna, iar Raven îl înghionti tare pe Jay.

Când se opri la banca lui Robin, acesta îşi înălţă capul şi îşi desfăcu mâinile, iar o creatură mică şi maronie sări de pe tăbliţă şi se izbi de pieptul Emmei. Ea tresări şi îşi întinse mâinile ca să o prindă. O broască buboasă îi căzu în palme. Se împinse în palmele ei cu picioare reci şi uscate şi ateriză pe podea. Băieţii se ridicară şi începură să râdă şi să strige, urmărindu-i salturile prin încăpere. Când ajunse la perete, broasca se întoarse cu faţa spre cercul de băieţi – era o creatură micuţă şi speriată ce răsufla din greu.

Emma fluieră o dată, iar ei tăcură şi se întoarseră spre ea.

— Ştiţi să fluieraţi! spuse Swallow impresionat.

Ea păşi în cerc.

— O speriaţi.

— Ce e? întrebă Finch.

— E puiul de *dragon* al lui Robin, zise Lark sarcastic, condamnând micuţa creatură la absurditate.

— Robin, nătângule, dragonii nu sunt reali!

Jay îl îmbrânci pe Robin în umăr.

Robin o privi pe Emma cu ochi mari şi rugători. Îşi dorea ca micuţa creatură să fie ceva minunat şi magic, iar prietenii lui voiau să îi aducă aminte că lumea era un loc obişnuit şi că lucrurile care cuiva i se păreau miraculoase erau de fapt comune şi urâte.

— Unde l-ai găsit, Robin? întrebă Emma pe un ton calm şi indiferent, dar îngenunche ca să se uite mai îndeaproape la micuţa creatură.

Era maro cu pete, zgrunţuroasă şi urâtă, aşa cum fuseseră mereu semenii ei, dar era o fiinţă vie. Robin se lăsă pe vine lângă ea.

— Ţopăia prin coridorul mare după prânz. Cred că îşi căuta o peşteră nouă. O să-i fac o peşteră la mine în cameră.

Jay râse.

— Dragonii nu pot locui în case, Robin.

— Unde ar fi o peşteră pe-aici? întrebă Robin.

— Cred că acestui dragon i-ar plăcea o peşteră lângă

râu. Poţi să îl iei uşor de jos, Robin? Emma se ridică şi se întoarse spre ceilalţi. Lecţiile de după-amiază o să se ţină la râu. Ne vedem la baza scărilor din nord în zece minute.

Nimeni nu se mişcă.

— Aveţi haine şi ghete vechi?

Toţi încuviinţară din cap.

— Duceţi-vă, atunci.

Nu se mişcară nici de data aceasta.

— Noi nu înotăm, spuse Finch cu mâinile lipite de buze, ca de obicei.

Emma îşi înăbuşi un zâmbet.

— Ei bine, nu o să intrăm în râu, o să mergem doar pe mal ca să-i căutăm o casă prietenului lui Robin.

Lark pufni.

Robin îi întinse broscuţa Emmei.

— Puteţi s-o ţineţi pentru mine, domnişoară Portland?

— Desigur.

Dădură cu toţii năvală afară şi rămase singură cu broasca şi cu Lark.

Lark avea o mină încruntată şi întunecată.

— Ce fel de profesoară sunteţi? Aveţi de gând să-l lăsaţi să creadă că dragonii sunt reali?

— Ce fel de prieten eşti tu, alungându-i plăcerea pe care i-o aduce o creatură vie?

Lark se bătu cu pumnul în piept.

— Sunt prietenul lui cel mai bun. Dragonii nu sunt reali, dar e o lume al naibii de reală în care trebuie să trăiască cei de teapa noastră. Nu în locul ăsta. Îşi întinse mâinile şi arătă spre conacul Daventry. Locul ăsta, lecţiile de citire… nu sunt de nasul nostru.

Emma ţinu broasca în mână, simţindu-i pulsul care bătea frenetic. Se gândi că Lark[3] era un nume ciudat pentru un băiat care se temea că şi cea mai mică bucurie avea să-i fie smulsă în orice clipă.

— S-ar putea ca lumea despre care vorbeşti să ofere câteva bucurii. S-ar putea să fie dură cu băieţii, dar, dacă astăzi Robin se poate bucura de un broscoi şi de un râu, te

3 În traducere din engleză, *Lark* înseamnă distracţie, poznă, haz. (n.tr.)

rog să îl laşi să o facă.

— *Bucurii,* zise el tărăgănat. Iată un cuvânt pe care cei de teapa noastră nu-l aud în Londra. E unul dintre cuvintele de pe tăbliţe, profesoară?

*

Dav se despărţi de Henry Norwood la ora trei. Avea nevoie să meargă pe acoperiş. Fusese răbdător ore întregi în care discutaseră despre legi, distras din când în când de gândurile legate de noua profesoară. Avea să citească raportul complet al lui Norwood în zilele următoare, căutând în lucrurile care aveau să îl ajute să-şi învingă bunicul. Se îndreptă spre scările nordice şi se întâlni cu Emma Portland, care cobora. Ţinea în mâinile înmănuşate ceva care îi distrăgea întru totul atenţia, aşa că, preţ de o clipă, putu să o privească fără ca ea să observe.

O bonetă veche şi neagră îi acoperea părul luminos, dar când ea îşi ridică privirea, el văzu doar albastru. Încercă să îşi amintească ce anume îl făcuse să intre la bănuieli cu o seară înainte.

— Ce aveţi acolo? O să vă rupeţi gâtul dacă nu aveţi grijă la scări şi la pelerină.

— Oh, dumneavoastră eraţi!

El i se puse în cale.

— Nimeni altul. Ce ţineţi în mâini?

— Puiul de dragon al lui Robin. Vreţi să îl vedeţi?

El ridică din sprânceană. Ea înălţă mâinile împreunate, iar el o luă ca pe o invitaţie, aşa că îi cuprinse mâinile cu ale lui. În clipa în care o atinse, îşi dădu seama că voise să o atingă încă de ieri. Emma îşi înclină puţin mâna de deasupra, ca el să poată vedea creatura ghemuită înăuntru.

Era o broască buboasă, obişnuită, maronie, cu pete, noduroasă şi ghemuită. Se holba cu ochii ei ca de chihlimbar, fără să clipească. Emma o ţinea cât de blând putea, dar pulsul micuţei creaturi speriate se iuţi. Dav îşi simţi propriul puls accelerând, bucurându-se de materialul

care îi ascundea gâtul.

— Mie îmi pare a fi un broscoi.

Ea îşi apropie mâinile şi îl privi cu ochi de un albastru orbitor. Clătină uşor din cap dezaprobator, de parcă ar fi fost un elev care nu pricepea.

— Ce? Sunteţi cumva o admiratoare de broscoi?

Abia îşi dădea seama ce rostea fiindcă încă o ţinea de mâini.

— E chiar chipeş dacă te gândeşti la el ca la un dragon.

— Dar foarte obişnuit dacă eşti de partea celor care îl consideră broscoi.

Ea îşi trase mâinile dintr-ale lui.

— Ei bine, eu sunt de partea celor care îl consideră dragon şi o să-i găsim o casă potrivită pe malul râului.

El o privi din nou. Tocmai împărtăşiseră un moment amuzant. Iar el crezuse că singurul lucru strălucitor la ea era părul!

— Să nu cădeţi în apă! Se dădu la o parte, iar ea trecu pe lângă el, dar se mai scurse un minut până să îşi amintească dacă urca sau cobora scările.

*

De pe acoperiş, putea să-i vadă pelerina de un trandafiriu pal printre nuanţele şterse de maro şi verde de pe marginea râului. Verdele îl surprinse. Ajunsese la conacul Daventry la final de noiembrie şi sfârşise prin a se aştepta la un peisaj de iarnă perpetuu, precum acoperişurile din Londra. Îi plăcea peisajul anost – alt motiv pentru care prefera acoperişul conacului în locul camerelor lui luxoase cu pereţii decoraţi cu brocart în culori vii. În Londra, putea distinge culori de la plumburiu la gri cenuşiu, de la ocru şi cafeniu-închis la ruginiu şi nuanţa cuprului, şi recunoştea căldura şi textura unui acoperiş. Acolo, la ţară, unde nu putea să hoinărească liber de pe un acoperiş pe altul, învăţase să mâne trăsura. Ogoarele goale mărginite de şanţuri şi garduri vii fără frunze fuseseră la început doar

bucăţi de pământ, dar acum învăţa să distingă urmele lăsate de o grapă sau de un plug şi să observe bucăţile de mirişte care se agăţau de bulgării de pământ.

Sub el, pe marginea râului, băieţii se fugăreau unii pe alţii şi goneau păsări. Urmări cu privirea pelerina roşie şi boneta neagră şi i se păru că peisajul deveni monoton când acestea dispărură sub mal. Fu surprins de schimbarea pe care o aducea pata aceea roşie peisajului golaş.

Regretă că nu avea să poată lua cina cu băieţii şi cu profesoara lor, ci cu administratorul moşiei şi cu preotul local, care voiau să vorbească cu el despre zeciuieli.

Capitolul 7

În a treia după-amiază la conacul Daventry, Emma se îndreptă către oraş. Pe drum, legă aţe în tufişuri şi copaci unde ar fi putut ascunde mai târziu lucrurile de care avea să aibă nevoie ca să evadeze. Adam Digweed nu se întorsese la conac, şi în fiecare noapte Emma adormea aşteptând ca bărbatul din camera alăturată să cedeze. Nu putea sta trează la fel de mult ca el, ba chiar se îndoia că dormea vreodată. Se plimba pe acoperiş. Citea întruna. Nu dormea. Nu aflase altceva despre el în afară de lucrurile pe care le descoperise în prima zi. Ştia, în schimb, că îi păsa de o gaşcă de băieţi zdrenţuroşi, dar nu era ceva ce le-ar fi putut spune duşmanilor lui. Pe drum, formulă în gând raportul pe care avea să i-l dea omului lui Aubrey.

Satul Somerton se afla pe un deal deasupra râului care trecea şi pe lângă conac. Case din lemn cu etaje înalte străjuiau Bridge Street pe o parte a pajiştii. Şiruri de căsuţe tencuite se întindeau pe străduţele lăturalnice, iar o biserică veche înaltă, cu clopotniţă, se afla într-o curte mare, faţă în faţă cu primăria, o clădire din cărămidă. The Bell, unde trebuia să se întâlnească cu omul lui Aubrey, era o clădire văruită, cu o fereastră boltită proeminentă şi o curte ce fremăta de activitate. Într-o parte, era o berărie

din cărămidă roşie, iar în cealaltă se afla un magazin.

Când ajunse, Josiah Wallop se trase de lângă plăcinta cu porumbel şi vită pe care o servea într-una din sălile de mese private ale hanului. Pieptul lui masiv forţa o vestă de mătase mov de sub un şervet maro plin de pete, pe care îl avea legat la gât. Faţa lui soioasă era lată şi amabilă, ca a unui fermier prosper cu obrajii rumeni, cu favoriţi negri şi stufoşi şi bărbia groasă cuibărită în cămaşă, dar ochii îi erau atenţi şi vicleni, iar perii sprâncenelor stufoase i se ridicară ca nişte limbi răutăcioase de flăcări negre. Niciun alt bărbat din Somerton nu purta mătase mov.

Wallop o studie din cap până în picioare.

Emma nu îi cunoştea pe fermierii englezi, dar se pricepea la temniceri. Puteai distinge un temnicer bun de unul rău din felul în care mânuiau supa de peşte. Primeau mereu supă de peşte. Temnicerii buni erau indiferenţi, plictisiţi de orele lungi petrecute în Castello di Malgrate. Erau jucători de cărţi care pariau pe cât de vioi erau puricii. Le împingeau supa în celule şi se întorceau la următorul lor pariu.

Nici temnicerii riguroşi, cu uniforme curate şi mustăţi tunse, nu erau chiar aşa de răi. Ei se conformau regulilor, îşi respectau rutinele la minut şi toate mişcările lor erau previzibile chiar şi pentru orbi. Ei puneau supa jos, caldă sau rece, în acelaşi loc în fiecare seară. Temnicerii noi, cei naivi, care încă nu ştiau câtă putere aveau, erau cei mai buni dintre toţi. Uneori, aduceau castroanele umplute până la margine.

Temnicerii răi erau o categorie cu totul aparte. Se aşteptau la ceva cât de mic drept mită pentru că le aduceau supa în celulă. Un prizonier care nu avea nimic de oferit îşi privea supa stând pe pietrele reci până când grăsimea galbenă plutea prin ea. Cei mai răi temniceri erau dictatorii, care le spuneau fetelor ce aveau să păţească dacă nu se supuneau ordinelor. Aceştia le scuipau în supă.

Din câte îşi dădea seama Emma, în persoana masivă a lui Josiah Wallop se îmbinau cei mai răi temniceri. Ar fi insistat să îl mituieşti cu ceva, după care ţi-ar fi scuipat în

supă. Se prefăcu iute că o salută pe Emma ca pe o cunoştinţă pe care se întâmplase să o ajute pe drum. Chelnerul plecă, închizând ferm uşa după el, ceea ce făcu brusc ca o uşă a dulapului din spatele lui Wallop să se întredeschidă. Emma se înfioră când văzu deschizătura aceea neagră, de parcă dulapul ar fi urmărit-o cu privirea.

— Deci ai primit postul?

Emma încuviinţă din cap.

— E bine pentru tine. Acum, domnişoară, dacă eşti deşteaptă, o să ştii de partea cui să fii şi o să-ţi umfli buzunarele cu bani şi de la Excelenţa Sa Aubrey, şi de la puiul de târfă. Wallop îşi folosi furculiţa şi cuţitul ca să taie o bucată zdravănă de plăcintă şi o duse la gură. O picătură de sos lucios îi căzu pe vestă, sub şervet, şi se scurse într-unul dintre pliuri. Mestecă încet, mişcându-şi greoi maxilarul, apoi îşi tamponă delicat gura cu şervetul. Nu îşi luă deloc privirea şireată de la Emma. Cel mai bine e să ajungem la o înţelegere, domnişoară. Josiah Wallop e un om de afaceri. În afacerea lui, se ocupă de inconvenienţe. Domnul tău din înalta societate ştie cam la fel de multe ca un copil când vine vorba de rezolvarea inconvenienţe. Aşa că apelează la Wallop. Bărbatul clătină din cap. Trăim vremuri pline de inconvenienţe, aşa că afacerea mea e în floare. Wallop dă o jumătate de coroană pentru mâncare la St. Margaret în fiecare săptămână. Deci, fătuco, nu vrei să devii o inconvenienţă, nu-i aşa?

Emma clătină din cap. Încercă să rămână cât mai neexpresivă.

Wallop încuviinţă din cap.

— Bine, fătuco. Acum să vedem ce ai pentru mine. Wallop se ridică de pe scaun şi desfăşură un sul mic cu planul casei pe masă, lângă halba lui cu bere. Ce poţi să-mi spui despre locurile pe umblă şi ce face?

Planul Emmei era simplu: un amestec de minciuni şi adevăruri care să îl facă pe Wallop să se căznească să cearnă grâul de neghină.

— Doarme la al doilea etaj în aripa de nord. Emma îi indică locaţia cu degetul, iar Wallop notă locul. Are un

servitor masiv, Adam Digweed, care îi poartă de grijă. Printre angajaţii casei se numără majordomul, care e şi valetul lui Daventry, patru lachei, o menajeră, cinci servitoare, două spălătorese, o bucătăreasă şi trei spălătoare de vase. Afară sunt un îngrijitor, patru grădinari, un grăjdar şi doi rândaşi la cai. Când vine administratorul moşiei, el şi Daventry se plimbă pe moşie împreună cu un însoţitor înarmat. la cina cu băieţii în sala de mese din colţul de sud-vest, la parter. Arătă iarăşi locaţia cu degetul.

— Digweed? Un bărbat masiv, zici?

— Mâinile lui sunt mai mari decât capul meu. Umerii îi ajung de la un uşor la celălalt al uşii şi trebuie să se aplece ca să intre.

Nu îi spuse că plecase la Londra, ca să o investigheze pe noua profesoară.

— Bărbatul ăsta masiv trebuie să şi doarmă. Află unde are camera şi când nu stă pe lângă stăpânul lui. Javra aia e pe cale să aibă un accident, ascultă la mine! Ştii tu, o explozie, o căzătură, o lovitură.

Emma îşi păstră expresia neschimbată. Nu trebuia să lase să se vadă ceva. Wallop trebuia să creadă că nu îi păsa câtuşi de puţin de angajatorul ei. După un minut, acesta păru satisfăcut şi rulă harta la loc.

Se aşeză în faţa farfuriei şi înfipse furculiţa într-o bucată de carne de pasăre de pe care picura grăsimea.

— Ce poţi să-mi zici de câinii lui?

— Nimic.

Nu văzuse niciun câine.

— Lui Josie Wallop nu îi place *nimicul,* domnişoară. Josie Wallop nu acceptă *nimic* ca răspuns.

— Nu ştiam că trebuie să spionez şi câinii. Nu sunt câini în casă.

— Ei bine, trebuie să fie câini pe undeva. Aşa că fă bine şi găseşte-i! Începe cu grajdurile. Află cine îi hrăneşte, când şi cât le dă.

— Locul meu e în sala de clasă, cu băieţii.

— Locul tău e unde zic eu că e. Ai face bine să ieşi din sala aia de clasă ori de câte ori poţi. Eşti omul din interior în

treaba asta, pricepi? Josie Wallop e omul din afară, cel mai bun pentru asta. Se lovi uşor cu degetul peste cap. Aici sus am toate datele despre javra aia. L-am urmărit de când era doar un pui de târfă. Ştiu tot ce intră şi ce iese din casa aia. Ştiu cu cine flirtează servitoarea ta când vine în sat. Dar tu eşti omul din interior.

Când o criză de tuse îl opri, luă o gură mare de bere din halbă.

— Javra a primit ieri un pachet de la vizitatorul lui din Londra. Trebuie să cotrobăi prin casă când doarme şi să îl găseşti. Îl vezi la masă, nu?

Emma încuviinţă din cap.

— Ei bine, ai grijă ca şi el să te vadă. Wallop miji ochii. Şi nu purta vechitura aia. Clătină din deget spre ea. Zici că ai ieşit de la un azil de săraci cu rochia aia. Trebuie să porţi ce e în cufăr. Ţi-a văzut deja lăptarii?

Se făcu înţeles cu o ocheadă. Emma clătină din cap.

— Ei bine, nu te-au ales pentru isteţime, fătuco! Fă bine să îi vadă. Trebuie să te apropii aşa de mult de el, încât să îi dai prosopul de baie. Dacă nu, o să porţi un colier din cânepă.

*

Emma alese o rochie de mătase de culoarea spumei mării pentru cină, care o făcu pe Ruth să clatine din cap şi să caute ace cu care să-i prindă corsajul foarte decoltat.

— Ruth, cei de la conac se duc des în sat?

— Majoritatea negustorilor vin ei aici, domnişoară.

— Sunt convinsă, dar tu sau alţi servitori mergeţi în sat?

— Mai mult duminica, domnişoară. Toţi cei din casa mare au familie în sat. Mătuşile mele locuiesc acolo şi mai toţi ştiu pe careva într-o berărie, care e principala afacere în zonă.

— Şi tu ai un tânăr în sat?

Emma o privi pe Ruth în oglindă.

Fata se înroşi.

— Cum, domnişoară, o fată ca mine?

— Presupun că doamna Wardlow şi doamna Creevey îi ştiu pe toţi negustorii.

— Desigur, domnişoară. Cum altfel să primească marfă bună?

— Nu sunt niciodată străini prin preajmă?

— Doar cei aflaţi în trecere, în drum spre Newmarket, de cele mai multe ori pentru curse. Până şi nerozii care ar trebui să ştie mai bine nu se pot abţine când vine vorba de pariuri.

Ruth se încruntă şi îi împinse o agrafă în bucle, iar Emma se gândi că poate servitoarea ei avea totuşi un iubit cu care vorbea la fel de direct şi de deschis cum o făcea cu ea. Dacă Wallop ştia cum să-l manipuleze pe iubitul lui Ruth, ar fi avut o metodă de a obţine informaţii despre Daventry. Ar fi ştiut dacă Emma purta rochiile scumpe de mătase din cufăr.

— Ruth, ştii de unde aş putea cumpăra nişte lucruri mărunte, cum ar fi cămăşi şi pantofi?

— Oh, trebuie să mergeţi la Symonds' Emporium de pe Witt Street pentru asta.

*

Aproape patru metri de mahon acoperit cu feţe de masă, patru seturi de candelabre aprinse, o jumătate de duzină de feluri de mâncare şi şapte băieţi neastâmpăraţi o despărţeau pe Emma de Daventry, dar tot îl simţea cercetând-o atent cu privirea.

Lăptarii ei, cum îi numise Wallop, erau la vedere sau cel puţin atât din ei cât ea şi Ruth nu reuşiseră să acopere. Rochia Emmei avea un corsaj din două jumătăţi care se încrucişau într-un V foarte adânc. Ruth izbutise să prindă cele două jumătăţi, dar partea de deasupra a sânilor i se ridica în bombeuri albe şi curbate peste corsajul îngust.

Comentariul lui Wallop o făcuse să priceapă mai limpede intenţiile lui Aubrey. O alesese drept momeală, un lucru luminos care strălucea în râu ca să-i atragă atenţia lui

Daventry. Aubrey nu avea de unde să ştie că ea nu avea deloc experienţă în a-i atrage pe bărbaţi.

Nu întâlnise niciun bărbat pe care să îl atragă. În închisoare, Tatty făcuse pur şi simplu o regulă din a-i descuraja pe temniceri să le considere femei. Dacă Emma îi zâmbea măcar vreunui temnicer nou, Tatty o mustra. „Nu vrei să se uite la tine. Dacă încep să se uite, o să vrea să atingă. Dacă te ating, o să vrea să ia totul. Poate că băiatul nou are o faţă frumuşică, dar e la fel de rău ca Fausto”.

Funcţiona de fiecare dată când îi amintea de Fausto. Când acesta era pe tură, preferau să facă foamea decât să se atingă de supă. Fausto fusese singurul bărbat care o sărutase vreodată pe Emma. Îi suportase sărutările timp de o săptămână interminabilă ca să evadeze. Să îl sărute pe Fausto fusese ca şi cum şi-ar fi vârât un peşte mort în gură. Când el îi trăgea faţa către gratii, simţea deja gustul de peşte, iar stomacul i se întorcea pe dos. Privirea gri a lui Daventry avea cu totul alt efect asupra stomacului ei. Sau poate că rochia de mătase o făcea să tresară când o privea. În seara aceea, era îmbrăcată cu o rochie de mătase, iar Fausto nu era acolo. Corsetul i se păru nu o îngrădire, ci un cadru de care avea nevoie ca braţele să nu i se topească în materialul fluid al rochiei.

Un lacheu îi aşeză supa în faţă. Doamna Wardlow schimbase meniul. Supa era o delicatesă din cartofi şi praz. Emma îşi dori să se poată concentra asupra ei, nu a angajatorului, dar sânii ei îi simţeau privirea. I se strânseră şi păreau să i se umfle, trimiţându-i străfulgerări ciudate de senzaţii în restul corpului. Gândul acela scoase la lumină o amintire îngropată adânc.

Una dintre marile descoperiri din timpul închisorii fusese o bucată de oglindă spartă pe care o găsiseră pe jos când se întorceau într-o zi de la capelă. Ea şi Tatty o folosiseră ca să-i semnalizeze lui Leo, care se afla de cealaltă parte a curţii fortăreţei, în drumul lor spre şi dinspre capelă. Cu ajutorul ei, plănuiseră întâlniri în confesionale. Gărzile nu interziseseră niciodată sacramentul. Un preot bătrân îi cununase pe Tatty şi pe

Leo, care îngenuncheaseră de o parte şi de alta a lui şi vorbiseră prin grilaj.

Lacheii strânseră primul fel. Emma nu ştia despre ce se vorbise. Simţi privirea rece şi distantă a lui Daventry ca pe o rază fierbinte de soare ce părea să se oglindească în sânii ei şi să o încălzească pe dinăuntru.

Daventry o privi, iar ea avu impresia că se topea. Feminitatea, care se ascunsese înăuntrul ei, o creatură a umbrelor, voia să iasă la iveală în prezenţa lui şi să se întindă, să se mişte şi să se arate în lumină.

Nu era o idee bună. Nu avea nevoie de una din vorbele lui Tatty ca să ştie. Unui şoarece nu trebuia să i se spună că şoimul nu îi era prieten.

O opri la sfârşitul mesei, în timp ce băieţii se grăbeau spre ora lor de jocuri.

— Domnişoară Portland, credeţi că puteţi să aveţi grijă de ei şi la cină, la fel ca în timpul zilei?

— Să am grijă de ei?

— Să-i învăţaţi despre comportamentul civilizat în timpul mesei.

— Desigur.

— Bun. Eu am alte angajamente, aşa că o să-i las în grija dumneavoastră. O să luaţi cina cu ei de acum încolo.

Ea încuviinţă din cap. Îl preocupau copiii pe care îi avea în grijă şi treburile gospodăriei, nu profesoara lor şi lăptarii ei.

Capitolul 8

După cincizeci de ani de căsnicie, nimic nu o putea intimida pe Charlotte, ducesa de Wenlocke. Cu siguranţă, nu unul dintre lacheii aroganţi ai ducelui, care stătea de pază lângă uşa bibliotecii soţului ei într-o dimineaţă rece. Îi făcu semn din mână să se dea la o parte şi intră.

Soţul ei îşi ridică privirea din scaun şi mârâi aspru. Charlotte ridică doar din sprânceană, conştientă de un

junghi neaşteptat de mâhnire. Soţul ei, care toată viaţa încercase să îşi domine semenii în loc să le câştige respectul, stătea în faţa focului, cu o pătură de lână pentru trăsură pe genunchi, cu bastonul negru cu cap auriu lângă el, părând mic în comparaţie cu splendoarea barocă a bibliotecii lui.

În timp ce se îndrepta cu paşi mari spre el, văzu că nu citea nicio carte, nici vreun ziar. Cugeta, deprimat. Charlotte nu avea nevoie să se deprime, un comportament care te consuma pe dinăuntru. Apucă un exemplar din ziarul *Morning Chronicle* de pe masa lui şi i-l aruncă în poală.

— Pleacă, nevastă!

— M-am întors cu bine, după cum vezi, aşa că nu trebuie să îţi faci griji.

Charlotte putea să spună că era singura persoana în viaţă care îl auzise vreodată pe Wenlocke râzând. Trecuseră douăzeci de ani de când acesta nu mai râsese.

— Ştiam că te-ai întors.

Împinse ziarul, care căzu pe podea.

— Fiica noastră este bine. Nepoata noastră, Sarah, şi-a revenit după pojar.

O vreme, chiar existase o camaraderie reală între ei doi, când Anne şi Granville fuseseră copii. Castelul Wenlocke, în pofida încăperilor lui cavernoase potrivite ca bivuac pentru poliţia locală, a celor şaptesprezece scări şi a holurilor lui nesfârşite şi reci, le fusese totuşi cămin.

— Mă bucur să aud asemenea veşti.

Vocea lui familiară, dar rece era lipsită de vioiciune.

Charlotte aţâţă focul. Bătrâneţea fusese mai binevoitoare cu ea decât tinereţea. La 13 ani, ajunsese deja la înălţimea de aproape un metru şi optzeci de centimetri. Moda de la vremea respectivă, când venea vorba despre femei de înălţimea ei, o făcuse să pară pe tot parcursul adolescenţei un personaj de circ pe picioroange. La 70 de ani, însă, îşi putea folosi înălţimea în avantajul ei în lupta de-o viaţă pe care o purta cu propriul soţ.

Se duse lângă el, simţind cât de neatins era în

izolarea lui, şi îşi alese ca armă săgeţi de furie în locul mângâierilor pline de bunătate. Îl întrebă direct:

— Ce ai făcut cu Emma a mea?

El nu se prefăcu că nu o înţelege. Îşi ridică privirea enervat, provocat preţ de o clipă să iasă din izolarea lui.

— Micuţa criminală?

— Nici vorbă de aşa ceva! Emma este nepoata unei prietene bune. Charlotte îşi alese cu grijă următoarele cuvinte. La urma urmei, promisese că avea să păstreze secretul Emmei. Este o domnişoară săracă de viţă nobilă şi cu o situaţie nefericită.

— Nu s-ar zice din graţierea pe care voiai să o semnez.

— Un lucru neimportant pentru un bărbat cu influenţa ta.

— Crezi că legea ar trebui să se conformeze dorinţelor tale?

— Am fost de acord să nu ne băgăm unul în treburile celuilalt. Emma Portland se afla sub protecţia *mea.* Numai din acest motiv ar fi trebuit să semnezi documentul.

El continuă să se holbeze la foc, cu profilul aspru şi nemişcat. Cu ani în urmă, mama lui Charlotte, după ce evaluase perspectivele de căsătorie jalnice pe care le avea Charlotte, pur şi simplu îşi trimisese fiica departe de Londra. O trimisese în afara ţării, împreună cu prietena ei din copilărie, Louisa, ai cărei părinţi o măritaseră cu un prinţ dintr-un mic ducat din nordul Italiei. Lui Charlotte îi plăcuse foarte mult Italia, simţise că îi fusese de ajutor prietenei ei, şi se întorsese în Anglia dacă nu mai scundă, măcar foarte frumoasă, cu o ţinută şi o stăpânire de sine în rând cu cerinţele sociale din timpul sezonului în Londra.

Spre norocul ei, moda schimbătoare fusese pe atunci în favoarea siluetei ei înalte şi zvelte, iar surpriza pe care o provocase reapariţia ei în societate fusese îndeajuns ca să îi atragă atenţia arogantului duce de Wenlocke, a cărui înălţime o făcea pe Charlotte, pentru prima dată în viaţă, să se simtă minionă şi feminină. Chiar dacă nu avea o fire atât de caldă pe cât şi-ar fi dorit ea de la un soţ, era în schimb

bogat şi învăţat, cum îşi doriseră părinţii ei.

Acum trona peste soţul ei, care stătea ghemuit în scaunul lui, privat de curţile de judecată de puterea de a-şi numi singur moştenitorul. Pe Charlotte nu o păcălea felul lui de a se purta. Soţului ei nu-i stătea în fire să ierte.

— Criminala ta trebuie să îmi facă o favoare dacă vrea să îşi câştige graţierea.

Cuvintele lui o făcură să îşi piardă siguranţa de sine. Credea că îi înţelesese furia faţă de femeia care le furase fiul, dar duşmănia lui Wenlocke căpătase o latură întunecată când atacase un inocent. Un diavol rănit era cel mai periculos dintre toţi.

— Unde e Emma?

— E în grija lui Aubrey. Are pe cineva care o veghează. Nu o să evadeze, iar dacă…

— Să evadeze? Ce i-ai făcut?

El dădu nepăsător din mână.

— Legea e împotriva ei, iar dacă mă trădează, o să ajungă pe mâinile ei.

— Ai predat-o magistraţilor?

— O s-o fac dacă dă greş.

Charlotte se gândi. Încă nu primise veşti de la Tatty. Dacă Emma ar fi sfârşit pe mâinile legii, nu ar fi încercat să scape, iar verdictul i-ar fi fost împotrivă. Când şi-o închipui pe Emma iarăşi în închisoare, în pericol, o străbătu un val de furie, ceea ce o puse în mişcare. Se răsuci şi se îndreptă spre biroul grandios al soţului ei.

Îi răscoli printre hârtii, împrăştiindu-le ca pe frunzele căzute.

Cu un urlet, Wenlocke îşi aruncă pătura de pe genunchi şi se ridică, dezechilibrându-se preţ de o clipă, după care îşi luă bastonul şi se sprijini pe el.

— Doamnă, întreci măsura!

— Iar tu te supraestimezi, bătrâne! Am stat deoparte patru ani cât i-ai persecutat pe băiatul acela şi pe familia lui. Charlotte deschise cu mişcări smucite sertarele şi le întoarse pe dos. Fata, această biată copilă, nu are nimic de-a face cu războiul tău împotriva nepotului nostru. Nu o să te

las să o distrugi şi pe ea. Este o greşeală pe care nu o pot îngădui.

Wenlocke ajunse la birou şi se prinse de marginea lui cu mâna noduroasă, recăpătându-şi echilibrul.

— Nevastă, mârâi el.

Charlotte continuă să răscolească printre hârtii, ignorându-l.

El lovi cu bastonul în birou. Nimeri lângă mâna lui Charlotte, ţintuind hârtiile care fluturau.

— Puiul ăla de târfă nu are niciun drept asupra moşiei Wenlocke!

Charlotte trase adânc aer în piept, să se liniştească. Mâna ei părea bătrână şi micită, dar fermă lângă bastonul negru. Inelul cu diamant pe care i-l dăruise soţul ei în ziua nunţii lor îi venea larg pe degetul lung şi subţire, iar piatra mare şi pătrată din mijloc se mişcase din poziţia verticală, dar continua să scânteieze rece. Îşi îndreptă spatele şi îşi luă mâna de pe birou. Găsise graţierea şi o ridică triumfătoare.

— O s-o găsesc pe Emma şi o s-o eliberez. Ocoli biroul. Privi înapoi de lângă uşă. Fereşte-te de lege, Wenlocke! Legea spune că băiatul e nepotul meu, tot ce mi-a mai rămas de la Granville. O să-l caut chiar eu.

— O să-l distrug, nevastă! Să nu te îndoieşti de asta. Curţile de judecată şi avocaţii nu îmi pot lua ce este al meu. Al meu…

Charlotte închise uşa bibliotecii, fără să mai audă ultimele silabe.

Se duse furioasă spre camerele ei, aflate în aripa opusă a castelului. Apoi se simţi goală şi tremurândă. Se aşeză pe scaunul de la biroul ei şi se lăsă copleşită de trecut.

O pândise zilele acelea. În Londra, fiica ei îi împărtăşise ce scriau ziarele despre judecata legată de pretinsul moştenitor al moşiei Wenlocke. Rămăsese în Londra mai degrabă din pricina acelor ştiri neliniştitoare decât a bolii nepoatei ei. Tânărul însă era în continuare un mister.

Dragul ei băiat, Granville, fusese atât de plin de viaţă! Era o adevărată bucurie la moşie. Chiar şi când ajunsese un tânăr care locuia pe cont propriu în oraş, îi scria ca să o amuze şi să o încânte. Înţelesese de la început că nu avea să fie rece, precum Wenlocke. Era mereu gata să izbucnească în râs.

Când se îndrăgostise în mod scandalos de cea mai cunoscută curtezană din Londra, Charlotte ştiuse că îşi dorea căldură. Amintindu-şi de înţelepciunea mamei ei, Charlotte încercase să îi distragă atenţia de la Sophie Rhys-Jones. Se gândise că un tânăr plin de energie aflat sub controlul tatălui său, care nu îi dădea nimic de făcut, avea nevoie de şansa de a-şi dezvolta capacităţile.

Charlotte insistase să îi ofere una dintre proprietăţile mai mici ale lui Wenlocke, conacul Daventry. Dar, deşi fiul ei preluase numaidecât conducerea conacului, acest lucru nu îi diminuase ataşamentul faţă de femeia cu pricina. Relaţia lor se încheiase doar după ce Granville îşi cumpărase un brevet şi plecase pe un vapor spre India, în primăvara lui 1803. Uşurată, Charlotte îi aşteptase întoarcerea.

Cu puţin timp înainte de Crăciun, în mijlocul unui ger năprasnic, primiseră însă vestea că Granville murise în septembrie, într-un loc numit Assaye. Un îngheţ perpetuu se aşternuse atunci asupra lui Wenlocke. Soţul ei fusese mereu arogant şi rece, dar atunci devenise de neatins.

După ce trecuse perioada de doliu, Wenlocke devenise o casă împărţită. Charlotte se gândise să îşi viziteze prietenii din Italia, pentru o schimbare de peisaj şi pentru un moment de respiro de la modul auster al soţului ei de a-şi plânge copilul, atât de diferit de al ei, dar armatele franceze mărşăluiau peste tot şi, după o scrisoare îngrijorătoare, nu mai primise nicio veste de la prietena ei, Louisa, în timp ce ziarele vuiau de relatări dintre cele mai îngrozitoare referitor la Franţa şi la Italia.

Aşa că Charlotte rămăsese în Anglia, în timp ce Napoleon mistuia continentul, iar Arthur Wellesley, omul sub conducerea căruia fiul ei murise în India, se întorsese

ca să conducă bătălia împotriva lui Bonaparte.

Răceala lui Wenlocke devenise bine-cunoscută. Cu timpul, Aubrey, fiul robust al cumnatei ei, îi intrase cât de cât în graţii unchiului său, iar Wenlocke îşi găsise din nou o ocupaţie în lumea lui. Charlotte îşi lăsase soţul în pace. Pentru scurt timp, la naşterea copilului fiicei lor, Anne, Charlotte sperase ca purtarea iernatică a lui Wenlocke să se dezgheţe, dar o nepoată nu îl putea schimba.

Aşa că Charlotte se concentrase pe statutul ei de ducesă, de a le purta de grijă oamenilor de pe moşia Wenlocke. Conducea două şcoli, una pentru copiii arendaşilor şi una pentru copiii angajaţilor din casă şi ai îngrijitorilor. Coresponda cu numeroşi artişti şi naturalişti şi le sprijinea munca. Şi se ocupa direct de numirea preoţilor pe toate proprietăţile dăruite de soţul ei.

Când auzise vestea surprinzătoare pe care o primise cu trei ani înainte, cum că Sophie Rhys-Jones pretindea că s-ar fi căsătorit cu Granville şi îi născuse un copil, Charlotte plânsese până la epuizare, lucru pe care nu şi-l îngăduise în primii ani în care îşi jelise fiul. Vreme de două săptămâni, timp în care se războiseră în ea un sentiment de mâhnire şi unul de bucurie ameţitoare, se închisese cu înţelepciune în camerele ei, până când reuşise din nou să se poarte cu o demnitate ce i se cerea unei ducese.

Soţul ei insistase că o asemenea căsătorie nu ar fi putut avea loc şi că tânărul din familia Jones era un impostor care nu avea nicio legătură cu străvechea linie de bărbaţi Granville de Wenlocke. Însă, cunoscându-şi soţul, Charlotte credea altceva. El continua să o învinuiască pe Sophie Rhys-Jones că i-l luase pe Granville. Nu putea să o ierte pentru faptul că avea un copil în viaţă şi îşi aţintise toată furia plină de amărăciune asupra tânărului cu pricina.

Charlotte nu îl întâlnise pe tânăr. Familia lui îl păzea îndeaproape. O poveste îngrozitoare circulase prin ziare, spunând că soţul ei ar fi aranjat ca băiatul să fie răpit şi ţinut prizonier. În noiembrie, după trei ani şi multe cheltuieli, băiatul câştigase. Judecătorii îl declaraseră marchiz de Daventry.

Vestea îl făcuse pe duce să anchilozeze şi îi slăbise vederea. Charlotte nu ştia ce părere avea în legătură cu decizia curţii. Posibilitatea de a avea un nepot în viaţă, ca o bucăţică din scumpul ei băiat să fi supravieţuit, îi stârnea senzaţii contradictorii de nelinişte intensă, speranţă şi precauţie. Voia să îl vadă pe tânăr, să judece ea însăşi dacă aducea câtuşi de puţin cu tatăl lui. Dar momentan nu o putea face.

Acum trebuia să o găsească pe nepoata Louisei. Charlotte se înarmă încă odată cu răbdare. Nepoata Louisei era un cadou extraordinar, adus la ea de o furtună din trecut, şi nu avea de gând să o piardă.

Netezi cererea de graţiere pe care o ţinea în mână. Avea să se ducă ea însăşi la rege. Putea să se ascundă de supuşii lui la Windsor cât voia el, dar avea să o primească pe ducesa de Wenlocke.

Soţul ei nu o putea opri. Oricâtă putere ar fi avut, nu se compara cu puterea pe care o deţinea ea la Wenlocke, unde fiecare persoană, de la cea mai umilă spălătoreasă de vase până la majordomul ei superior, îi era nespus de loială. Charlotte avea să descopere ce făcuseră Aubrey şi Wenlocke cu Emma Portland.

Capitolul 9

La ora două, într-o altă după-amiază lungă plină de împotrivire din partea băieţilor, în timp ce Emma se apleca să îl ajute pe Robin să scrie litera A, toate tăbliţele se loviră de podea cu un zgomot puternic. Emma tresări, iar băieţii săriră din scaunele lor şi ieşiră buluc din încăpere. Uşa se trânti în urma lor, iar ecoul strigătelor şi al paşilor lor se auzi în jos pe scări, din ce în ce mai încet, dându-i de înţeles că nu îi mai putea chema înapoi.

Îşi îndreptă spatele şi privi în jur prin sala de clasă goală. Tăbliţele erau pe podea. Scaunele, trei dintre ele căzute pe podea, erau îndreptate în toate direcţiile, ca nişte

rămăşiţe aduse de ape la mal. Timp de două zile, lecţiile merseseră bine. Deşi băieţii mai mici nu voiau să recunoască faptul că învăţau, îi văzuse pronunţând cuvintele pe muteşte şi trasând litere cu degetele pe tăbliţe.

Se duse spre geam şi îi văzu ieşind năvală pe uşa dinspre nord, alergând într-un şir lung şi dezordonat în josul pantei, spre cea mai apropiată pădure. Nu prea semănau cu elevii de la şcoala ducesei, pe care ajunsese să îi îndrăgească. Vioiciunea lor lipsită de maniere îi făcea să se ia mereu peste picior, să fie neastâmpăraţi şi să se ciondănească brusc. Lark era cel mai dificil. În acea zi, pusese la cale ca băieţii să îşi trântească tăbliţele după un anumit tipar. Lecţia de matematică de dimineaţă îi fusese întreruptă de zgomotele create de tăbliţele care se loveau de podea, distrăgându-i pe băieţi tocmai când erau pe punctul de a înţelege ce le preda.

Tatty i-ar fi făcut nătângi, dar Emma nu putea. Începea să le înţeleagă împotrivirea. Se temeau că Daventry avea să îi alunge de îndată ce puteau citi şi calcula.

Îşi rezemă fruntea de geamul rece. Nu ar fi trebuit să îi pese. Nu ar fi trebuit ca sala de clasă abandonată să o rănească. Nu era cu adevărat profesoară, ci iscoadă. Poate că ar fi predat dacă ar fi rămas la ducesă, dar viaţa aceea scurtă se încheiase când Aubrey făcuse legătura între ea şi crima din Reading.

Ducesa pusese o zicală în latină deasupra uşii de la sala de clasă de la Wenlocke. „Incipit vita nova: Aici începe o viaţă nouă”. Emma pusese la inimă acea zicală. În ziua aceea, cu siguranţă avusese nevoie de o viaţă nouă. Pe cea veche o pierduse pentru totdeauna. Iar elevii, oamenii ducesei, păreau să cunoască secretul fericirii. Emma credea că îl putea învăţa de la ei.

O viaţă nouă era un lucru bun, să devii altcineva, să mergi mai departe decât locul în care ai început. Dar Emma îşi dăduse seama că până şi unora dintre elevii de la şcoala ducesei li se părea lipsă de loialitate să îşi croiască o viaţă

nouă.

Gândul acesta o făcu să se gândească din nou la pupilii lui Daventry. Refuzul lor de a învăţa însemna refuzul de a renunţa la trecut, la ceea ce fuseseră cândva. Lark le amintea în fiecare zi cum să vorbească, cum să gândească şi cum să se bată de parcă ar fi trăit tot pe străzile Londrei. Daventry voia ca ei să lase în urmă viaţa aceea şi să devină alţi oameni, dar trebuia să îi înveţe cum să facă acest lucru, iar acum abia îi mai vedea. În timpul zilei, se retrăgea şi o lăsa pe Emma să îi supravegheze la cină.

— Iarăşi tu, se plânsese Lark.

Emma ştia că Daventry îi evita din pricina lăptarilor ei. Indiferent ce crezuse Wallop că avea să iasă dacă ea se afişa fără ruşine, încercarea de a-l seduce îl alungase de la propria masă în timpul cinei.

Cel mai bun lucru pe care putea să îl facă pentru băieţi era să continue să plănuiască. La fiecare vizită în oraş, aduna şi ascundea câte ceva pentru călătoria ei. Avea o pereche de ghete joase zdravene şi o rochie de lână în plus. Odată ce avea să evadeze, Daventry putea să le găsească băieţilor un profesor adevărat, care să îi înveţe să îşi croiască vieţi noi. Măcar dacă ar fi ştiut că Tatty se îmbarcase! Duse mâna la buzunar şi pipăi medalia ce i se sprijinea călduţă pe şold, singura amintire care îi rămăsese de la Leo.

Prin geam, îi văzu pe băieţi ajungând la pădure. Dintr-odată, i se păru fără sens să stea şi să se uite la alţii cum evadează. De fapt, voia să se mişte la fel elevii ei reticenţi, să îşi mişte membrele şi să respire aer proaspăt. Se mai uită o dată la încăperea părăsită şi se îndreptă spre uşă. Graba nu o făcu însă mai puţin precaută. Exersă răsucirea mânerului. Nu se auzi niciun sunet.

Cerul albastru din prima zi pe care o petrecuse la conac dispăruse. Un vânt constant din vest aducea cu el nori cenuşii şi joşi.

Vântul tăios amesteca mirosul pământului proaspăt arat cu cel al râului. Emma îşi puse pelerina subţire şi îşi numără paşii. Era bine de ştiut cât de departe se aflau

copacii.

În locul în care cărarea către pădure trecea pe lângă grajduri, se opri, aducându-şi aminte de ordinele lui Wallop de a găsi câinii pe care Daventry îi creştea la conac. Nu îi plăcea să îşi imagineze ce i-ar fi făcut Wallop unui câine. În timp ce se gândea ce să facă, auzi un zgomot din grajd şi îi fu pur şi simplu imposibil să meargă mai departe. Era un sunet irezistibil pe care şi-l amintea cu drag: un nechezat de ponei. Emma încremeni, ascultând cum nechezatul ascuţit şi bucuros deveni un tril şovăitor şi apoi un zbieret răguşit cu sughiţuri. În grajd, un ponei îşi întâmpina un prieten şi cerea o gustare.

Uită paşii număraţi. Totuşi, nu se mişcă. Odată ce deschideai capacul borcanului cu amintiri, împreună cu cele plăcute ieşeau din el şi amintiri urâte, dar al doilea ponei îi răspunse primului, iar Emma cedă tentaţiei amintirilor din copilărie. Nu era câtuşi de puţin diferită de elevii ei, lesne influenţaţi de trecut.

În grajd, rândaşul-şef se întoarse şi o salută, cu un bătrân cocker alb cu negru la picioare.

— Domnişoară? Îşi dădu jos pălăria şi făcu o plecăciune. Ned Begley.

Emma încuviinţă din cap, aruncând o privire spre câine. Hotărî că Wallop nu trebuia să afle că rândaşul lui Daventry avea un câine bătrân.

— Nu vă e frică de bătrânul Hector, nu-i aşa, domnişoară?

Rândaşul mângâie câinele cu drag pe cap.

Emma clătină din cap.

— Bună ziua. Eu sunt domnişoara Portland, noua profesoară a băieţilor. Am auzit cumva un ponei?

— Da aşa este, domnişoară. Îi făcu semn să meargă spre două ţarcuri. Iată, faceţi cunoştinţă cu Hiccup şi Budge!

Două feţe de un maro-închis, cu coame lăţoase, o priveau peste porţile ţarcului. Îşi întinse mâinile ca să o adulmece şi aşteptă un semn că îi putea mângâia pe feţele şi urechile lor maronii.

— Au fost călăriţi de curând?

— Nu, domnişoară. Nu prea călăreşte nimeni din casa asta mare. Dar mă gândeam că poate băieţii ar vrea să înveţe.

— Daventry nu o face?

— Nu călăreşte, domnişoară, deşi îi mână destul de bine. Băiatul a fost făcut pentru frâie.

— Pot să îl călăresc pe Budge?

Ned râse puţin ruşinat.

— Nu cred că avem o şa potrivită pentru o doamnă.

— Un căpăstru este de ajuns. Emma trase zăvorul uşii de la ţarc şi intră ca să îl mângâie pe Budge şi să-i vorbească despre o plimbare. Aveţi vreo gustare pentru el?

— Asta da, am, domnişoară.

Ned îi dădu Emmei o mână de fân dulceag ce mirosea a iarbă, încă verde. Îl auzi pe Hiccup cerând şi el o gustare.

În timp ce poneiul rumega, Emma închise ochii şi îşi vârî mâinile în coama lăţoasă, şoptindu-i la ureche, promiţându-i că avea să vină curând să îl perie. Îşi aminti numaidecât de după-amiezile din copilărie, de Tatty, Leo şi rândaşul lor, Nicolo, de pădurile pline de ferigi şi ciuperci portocalii mici şi izvoare de munte reci ca gheaţa, când se scufundaseră ultima dată înainte să ajungă la mare.

Când Ned îi întinse căpăstrul, Emma se duse la ponei şi se puse pe treabă. Budge tremura de nerăbdare. Câteva minute mai târziu, deschise uşa ţarcului, îl scoase afară şi îl încălecă iute, cu o mişcare pe care o făcea din instinct. O ştia pur şi simplu, precum următoarea notă dintr-un cântec cunoscut. Fustele i se adunară ciudat, aşa că se opri şi le aranjă sub ea, sprijinindu-şi genunchii de coastele lui Budge, semnalându-i ordinele.

După ce trecu de grajd, Budge păru să-i simtă nevoia de-a alerga, aşa că porniră iute pe poteca dintre copaci. Pelerina flutura în spatele ei, iar ochii îi lăcrimau din pricina aerului rece. Simţea că trăia.

Pe măsură ce începuseră ca să intre în pădure, îi văzu pe băieţi cocoţaţi pe ramuri deasupra ei şi îi auzi strigând. Aruncau cu pietre în ciori, dar se opriră şi se uitară în jos la

ea, curioşi.

Lark fluieră, şi băieţii se puseră în mişcare.

— Nu poţi să ne prinzi.

„Ha, Lark! Pune-mă numai la încercare!” Râse şi înghionti poneiul. Poate că băieţii se pricepeau de minune la căţărat, dar bănuia că nu aveau să ţină pasul cu poneiul cel iute.

Se căţărară de pe cracă pe cracă, ţipând şi aruncând în Emma cu frunze şi crenguţe. Budge iuţea pasul de fiecare dată când îl îmboldea, aşa că ţinu fără problemă pasul cu bufoneriile lor pline de agilitate. Inversând rolurile, îi conduse pe băieţi din ce în ce mai adânc în pădure, iar când se terminară copacii, Emma şi Budge o ţâşniră pe un câmp întins şi continuară la galop. Avea senzaţia de libertate, de evadare, de parcă ar fi lăsat în urmă minciuni, temeri, temniceri şi închisori. Exista doar un peisaj maroniu sub un cer gri jos şi un ponei cald.

*

Jay dădu buzna în biblioteca lui Dav chiar când Matthew Gibbs, administratorul moşiei, se ridica să plece. Gibbs, un bărbat deşirat, roşcat, fost lucrător în armată, prieten cu Will, se uită la ceasul de buzunar. Omul era de o eficienţă extraordinară. Îi ancheta pe arendaşii şi pe vecinii lui Dav, ca să afle care dintre ei dădea dovadă de o loialitate periculoasă faţă de duce. Cel puţin unul dintre ei îi raporta ducelui, drept care episcopul local îl dăduse în judecată pe Dav pentru neplata unei zeciuieli. În acea zi, Gibbs îi adusese lui Dav un registru mare despre zeciuieli.

— Profesoara a fugit, Dav!

Băiatul abia de putea respira.

— Aţi alungat-o în a cincea zi, aşa-i?

Poate că exagerase lăsând-o să aibă grijă de ei. Ştia cât de greu era să îi controlezi. Stătuse deoparte doar din pricina rochiei pe care o purtase ea la cină.

— A furat un ponei şi a plecat călare.

Dav îi aruncă o privire tăioasă lui Jay. Băieţii nu se

pârau unii pe alţii. Era cea mai veche lege pe stradă. Şi totuşi, Jay dăduse buzna şi îi turuia o poveste ca să o discrediteze.

— Şi-a legat cufărul de spatele poneiului?

— Nu.

Gibbs adună hârtiile referitoare la zeciuială, pe care i le adusese lui Dav ca să le semneze.

— Cel mai probabil nu a plecat de tot. Unde ai văzut-o ultima oară?

Jay se holba la o carte deschisă pe care nu o putea citi.

— S-a dus călare spre nord, peste ogoare.

— O să se întoarcă.

Aşa era cel mai înţelept să spună, deşi voia să se ducă degrabă după ea.

— Ar trebui s-o dai afară. Nu poţi s-o laşi să fure de la tine.

Povestea lui Jay nu prea stătea în picioare. Noua lui angajată părea să vrea doar timp. Nu uitase că ea fusese cea care insistase pentru o perioadă de două săptămâni şi pe libertatea de a se duce în sat tot la două zile.

— Şi cum se face că ai văzut-o furând poneiul?

— Eram în pădure.

Mărturisirea îl făcu pe Jay să fie subit interesat de covor. Gibbs se încruntă. Nu îi plăcea ca oamenii lui Dav să se ducă în pădure fără pistol.

Dav îl lăsă pe Jay să fiarbă în suc propriu, vrând să scoată adevărul la iveală.

— Aţi fugit de la lecţii.

Jay îşi ridică capul.

— Ne-am ţinut de treabă trei ore afurisite. Ne-a pus să muncim ceva de groază!

Gibbs râse.

— Mi se pare că toţi băieţii au aceleaşi sentimente când vine vorba de şcoală.

Aici era problema. Cum nu aveau nimic de înstrăinat, de căutat sau de furat şi cum nu aveau cu cine să se lupte sau de cine să fugă, băieţii deveneau certăreţi şi neliniştiţi.

Nu reuşeau să îşi dea seama cum avea să-i ajute să îşi făurească vieţi noi faptul că stăteau liniştiţi şi citeau din cărţi. Dar îl ţinuseră pe Dav în viaţă vreme de doi ani. Nu putea să îşi preia pur şi simplu noul statut şi avuţiile şi să îi abandoneze. Şi ei aveau nevoie de nişte vieţi noi. Nu aveau nici prietenii, nici duşmanii lui. Îl aveau doar pe el. Era un singur lucru de făcut: să o găsească pe profesoară şi să o aducă înapoi. Iar dacă trebuia să îi sechestreze pe toţi în sala de clasă, aşa avea să facă.

— Haide, Jay! Se ridică. Să o găsim.

— Şi să o dăm afară.

— Ia un pistol cu tine dacă părăseşti zona, îl sfătui Gibbs.

Jay făcu ochii mari.

— Ai de gând s-o împuşti?

— Nu. Dav se uită spre Gibbs. O să am grijă.

*

O găsi lângă un şanţ care delimita marginea unui ogor, îmbrăţişând animalul lăţos, pelerina ei de un roşu pal fiind singura pată de culoare în peisajul sumbru. Cineva folosise recent o grapă ca să spargă bulgării de pământ, aşa că în aer se simţea miros de pământ proaspăt arat. Emma era rumenă în obraji din pricina vântului care îi eliberase câteva şuviţe de păr bălai ce îi fluturau în jurul chipului. Îşi dorea să o fi văzut galopând. Se rezema de ponei, alinându-l şi lăsându-se alinată la rândul ei, fără să-i pese de vânt şi de frig. Îşi înălţă capul când auzi căruţa apropiindu-se, iar el observă albastrul agitat al ochilor ei. Vulnerabilitatea ei în pelerina stropită cu noroi îl înnebunea şi îl făcea să vrea să o ridice în braţe şi să o strângă la piept. Încercă în schimb să se poarte civilizat.

— Vă spuneţi ofurile lui Budge, domnişoară Portland?

Emma se agăţă de ponei. Daventry îi citi gestul cu o precizie neobişnuită. Se rezema de Budge de parcă i-ar fi spus cât de pierdută era, atât de departe de casă, încât până şi pământul mirosea altfel. Doar poneiul i se părea

cunoscut, dar poneii erau animale practice, aşa că nu se putea aştepta ca Budge să îşi părăsească grajdul şi fânul şi să fugă cu ea. Nu avea încotro să se ducă, nu avea bani şi nu ştia nimic despre Tatty.

— Măcar ne putem baza pe discreţia poneilor. Ei nu spun niciodată secretele.

— Să înţeleg că aveţi secrete?

— Dumneavoastră nu aveţi?

— Legaţi animalul de trăsură şi o să vă duc înapoi acasă.

Emma legă poneiul după cum i se poruncise. El o studie priponind animalul, iar sub privirea lui atentă, ea se bucură că se putea baza pe obiceiuri vechi ce nu necesitau prea mult timp de gândire.

Când îşi ridică privirea spre el, cel pe care trebuia să îl trădeze, în strălucirea roşiatică a soarelui ce apunea, părul lui angelic deveni auriu. În afară de păr, pe care îl purta desfăcut, încadrându-i chipul, părea un adevărat gentleman de ţară, îmbrăcat cu o haină şi pantaloni sumbri, precum peisajul tot mai întunecat.

Privirea lui iscoditoare o făcu să ezite din nou lângă trăsură, până când el îi întinse mâna înmănuşată ca să o ajute să urce, iar ea simţi cât de uşor ar fi fost să îşi pună mâna într-a lui şi să se predea puterii lui.

Caii îi aşteptau comanda. Îşi puse piciorul pe roată şi îl lăsă să o tragă sus, simţind puterea din braţul lui. Emma fu surprinsă de căldura mâinii lui şi de cât de mult o alina atingerea aceea. Simţise imboldul puternic de a fugi în timp ce goniseră peste ogoare, dar îşi dăduse seama că euforia momentului era trecătoare.

Se aşeză lângă el. Încă o ţinea de mână, încălzind-o, trecându-şi degetul mare peste încheieturile degetelor. Nu putea să îşi ia privirea de la mâinile lor împreunate. Era obişnuită cu bărbaţi, cu gratiile, cheile şi armele lor, dar Daventry deţinea un alt soi de putere. Simţi cum se lasă spre el şi încremeni.

El îi dădu drumul la mână, râzând nepăsător, deşi mâna ei, care acum nu mai era amorţită, părea să-i

aparţină în continuare. Budge fornăi, ca să le aducă aminte de grajd şi de ovăz.

Pelerina i se desfăcu şi căzu peste coapsa lui, iar ea se foi pe capra îngustă, strângând materialul în jurul ei. Şnurul de la gât i se desfăcu, iar Daventry se întoarse numaidecât spre ea.

— Trebuie să vă leg mereu pelerina, domnişoară Portland?

Apucă şnururile pelerinei de parcă ar fi trebuit să i se supună. Emma îşi înclină capul, ca el să aibă loc. Simţi pielea fină a mănuşilor lui sub bărbie. Emma dădu drumul la aerul pe care îl ţinuse până atunci în piept. El se opri. Răsuflă la rândul lui, scoţând un vapor alb ce se înălţă în aerul rece, de parcă ar fi purtat o conversaţie stranie fără cuvinte.

„Dă-mi voie”.

„Da”.

„Mai mult”.

„Nu”.

O străbătu brusc un val de căldură. El îşi termină treaba şi apucă frâiele.

Îşi întoarse caii spre turnurile conacului Daventry. Ea şi poneiul străbătuseră ogoare întinse, dar el avea să mâne trăsura pe drumul ce se întindea de-a lungul râului, pe înserat. Emma se întrebă dacă Wallop avea pe cineva care veghea în frigul zilei ce stătea să se încheie.

— Vreţi să îmi spuneţi ce s-a întâmplat, de ce aţi luat-o la galop, nebuneşte, peste ogoare?

— De unde aţi ştiut că am plecat?

— Jay a venit la mine, pretinzând că aţi furat un ponei şi aţi dat bir cu fugiţii.

— M-am dus după băieţi în pădure, dar, când am auzit poneii, mi-am amintit… Făcu o pauză scurtă, în timp ce amintirile o cotropiră. Eu şi fratele meu am avut ponei. Puteam să îi călărim liberi prin livezi şi peste dealuri, împreună cu verişoara noastră. Noi trei călăream des.

— Deci e ceva firesc pentru dumneavoastră să vorbiţi cu poneii?

— Da, este.

— Mai mult decât să vorbiţi cu bărbaţii?

Emma îl privi cu coada ochiului. Cum reuşea să ghicească astfel de lucruri despre ea?

— Îmi puteţi spune cum se descurcă băieţii?

— Da. Ea profită de schimbarea subiectului. Amintirile care o năpădiseră o îmboldeau la mărturisiri periculoase. Trebuia să îi îndruge minciuni despre fata vicarului, căci asta se presupunea că era, nu adevăruri despre ponei şi timpuri pierdute. Vor să înveţe să citească, să ştiţi, dar le este frică, adăugă ea. Ar însemna să lase în urmă viaţa dinainte, şi nu sunt siguri de asta.

— Viaţa dinainte nu s-ar fi terminat cu bine dacă am fi continuat aşa. Vreau să devină gentlemeni.

— Atunci trebuie să fiţi de faţă, ca să le arătaţi cum.

— La cină, vă referiţi?

Dav se întoarse spre ea şi se gândi numaidecât cum ar fi fost să admire iarăşi părul ei auriu, ochii albaştri şi pielea fină pe care nu ar fi trebuit să o atingă.

— Pot să mănânc altundeva, propuse ea de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Asta chiar că e o lovitură în faţă.

— O lovitură în faţă?

— Fratele dumneavoastră nu era interesat de lupte? Nu v-a învăţat expresiile?

— Nu, el făcea scrimă. Ce e o lovitură în faţă?

— O lovitură în faţă, frontală, e o lovitură directă, domnişoară Portland.

— Chiar îmi doresc să fiu onestă cu dumneavoastră.

Deşi părea ciudat, o credea, dar ştia că nu îi spunea mai nimic din adevăratul ei trecut. Observase cum i se întunecase privirea din pricina bătăliei ce se purtase în interiorul ei când ezitase să îi dea mâna.

— Aţi plecat din pricina mea, nu-i aşa? spuse ea, întorcându-se spre el. Se apropiau de pod şi de cotitură, iar el nu putea să mâne caii şi în acelaşi timp să o privească şi să se gândească la întrebarea ei şi la rochia aceea.

— Dumneavoastră unde o să mâncaţi?

— Pot să mănânc cu servitorii, nu-i aşa?

Bărbia îi era prea încleştată ca să îi poată răspunde. Era o decizie raţională. Alungă tentaţia. Ar fi trebuit să îi fie recunoscător pentru că vorbea aşa de direct. Atunci de ce nu îi plăcea ideea? Ştia de ce – sugera că ea nu era deloc interesată de el, bănuitoare sau altcumva. Asta îl rodea.

În întunericul care se lăsa în jurul lor, o atinsese şi vorbise cu ea, şi umerii li se atinseseră uşor. Nu îşi dorea câtuşi de puţin să încuviinţeze ca ea să mănânce în altă parte.

*

Îi găsi pe băieţi spăşiţi, în şir, în faţa grajdului.

— Am ratat ceaiul? întrebă Robin. Avea faţa plină de noroi şi o frunză maronie uscată deasupra urechii, agăţată în părul de culoarea fânului.

— Ştiţi regulile doamnei Wardlow.

— Din cauza ei, dădu Jay vina pe Emma.

— Ba nu din cauza ei. Swallow îl înghionti pe Jay. Vezi, Lark, chiar ştie ceva folositor. O priviră în timp ce ducea poneiul înapoi la staul.

— Ce, să călărească ponei? Un truc de circ.

Lark nu putea fi convins.

— E mai rapid ca mersul pe jos.

Dav înaintă, oprindu-se lângă Lark.

— Luaţi cina cu mine în seara asta.

— Nu cu domnişoara P?

Lark îl privi bănuitor.

— Nu în seara asta.

— Cinăm cu Dav în seara asta, băieţi! strigă Lark.

Le datora asta. Le fusese lider, îi protejase şi depinsese de ei. Nu îi putea dezamăgi din pricina unei rochii ce sugera o dulceaţă şi o moliciune după care se simţea înfometat.

Capitolul 10

Emma se sufoca, ţintuită. Încerca să împingă greutatea fierbinte care o asfixia. Îşi mişca gâtul, dar nu putea deschide gura ca să strige. Auzi gemete fără cuvinte.

Un ponei urlă, iar ea se trezi, înfăşurată în cearşafuri, răsuflând greoi, cămaşa de noapte subţire lipindu-i-se de trupul transpirat. Văzu doar întuneric, ca şi cum lumea ar fi fost ştearsă de pe o tăbliţă. Auzi un strigăt estompat, rămăşiţele amăgitoare ale unui sunet ce tocmai încetase.

Se ridică brusc, străduindu-se să audă, dar inima îi bătea puternic în piept şi răsuflarea îi vuia în urechi. Orice ar fi trezit-o, acum era înnebunitor de tăcut. Auzea doar frica încercându-i trupul.

În cele din urmă, se auzi o bătaie la uşă. Sunetul simplu şi cunoscut al bătăii în lemn îi conferi numaidecât dimensiune întunericului. Era întunericul unei odăi, nu al eternităţii. Îşi duse mâna la gură, ca să înăbuşe un hohot de plâns.

Cineva îi rosti numele înăbuşit şi roti mânerul. O lumină spintecă întunericul şi se revărsă peste covorul crem cu auriu. În uşa deschisă, la lumina unei lumânări, zări un bărbat cu chip umbrit încadrat de păr bălai. „Daventry”.

— Aţi avut un coşmar, domnişoară Portland.

Vocea lui rupse vraja, iar ea îşi veni în fire. Clipa aceea se legă de şirul de momente dinaintea lui. Acum era Emma Portland, se afla în Anglia, la conacul Daventry. Tatty plecase. Spionul murise. Leo murise. Nu se putea gândi mai departe de atât. Răsuflă tremurând.

Daventry străbătu camera în picioarele goale, silenţios, şi aşeză lumânarea pe masa de lângă pat. Cămaşa lui albă deschisă la gât reflecta lumina. O privea cu ochii lui solemni, ca un lac, reci ca lumina lunii, dar sub privirea lui deveni conştientă că avea cămaşa de noapte umedă. Nu îndrăzni să se privească. Cămaşa delicată de

mătase, cu dantelă pe margini, era lipită de ea.

El întinse mâna, iar Emma i-o luă şi îl lăsă să o ridice pe genunchii lui. O trase spre el, punându-i capul pe pieptul lui, iar ea se lăsă strânsă în braţe.

Corpul lui era fierbinte, ca visul ei, dar atingerea o făcu să se lipească mai tare de el. Sânii i se turtiră de pieptul lui şi îi simţi muşchii încordându-se sub obraz, de parcă trupurile lor ar fi avut un limbaj comun. Îi auzi inima bătându-i rapid şi o tot mângâia pe spate.

— Am auzit un ţipăt, încercă ea să explice, dar un fior puternic nu o lăsă să îşi încheie fraza.

El îşi rezemă bărbia pe capul ei.

— Se poate să fi auzit un ţipăt de păun. Avem câţiva pe proprietate. Îşi ţinea o mână pe ceafa ei. Cu cealaltă continua să o mângâie pe spate. Sunteţi în camera albastră, zise el. Cred că vi se potriveşte culoarea. Probabil că o doamnă a ales perdeaua din creton. În cameră mai sunt un pat cu baldachin, un scaun aurit, o oglindă ovală în colţ, ca să vă încânte privirea. Continuă să enumere obiectele cu o voce joasă şi răguşită, pe măsură ce pulsul Emmei se liniştea.

— Îmi cer iertare că v-am deranjat.

— Doar citeam. Ce ştiţi despre zeciuieli, domnişoară Portland?

— Nimic.

Mintea îi era goală. Dar simţi o schimbare la el, o încordare ce sugera că era foarte atent la cuvintele ei.

— Tatăl dumneavoastră, vicarul, nu a vorbit niciodată despre ele?

„Ah, altă greşeală!” Emma îşi dădu seama că ar fi trebuit să fie fiica unui bărbat care trăia din zeciuieli. Clătină din cap, lipită de pieptul lui Daventry, incapabilă să mai mintă sau să mai născocească ceva. Îi atinse uşor clavicula cu buzele, iar el păru să se oprească. Deveni şi mai rigid, ca şi cum nu mai îndura să o ţină în braţe.

Se trase înapoi, iar ea aşteptă să o acuze că era o impostoare. O şuviţă umedă din părul ei rămase lipită de obrazul lui aspru. El o dădu la o parte. Când văzu blândeţea

cu care o făcu, nu reuşi să se abţină, ci îşi încleştă pumnii în cămaşa lui, ca să îl ţină aproape de ea. Pe deasupra umărului lui, începu să întrezărească camera în umbră. Văzu un perete lângă garderobă şi altul lângă şemineu.

— Abia acum învăţ şi eu despre zeciuieli.

— Şi ce aţi învăţat?

Emma se gândi că, dacă îl punea să răspundă, avea să rămână acolo, cu o mână în părul ei şi cu cealaltă mângâind-o pe spate. Dincolo de lumina tremurătoare a lumânării, colţurile întunecate ale camerei se mişcară, de parcă visul o pândea.

— Mierea este supusă zeciuielii, dar sarea nu.

Îşi coborî privirea spre ea, iar Emma simţi cum i se dezvăluie pe sine, cea reală: o fată care nu avea nimic pe lume, în afară de coşmaruri şi de planuri de evadare.

El păru să se piardă în timp ce o privea.

— Ghindele sunt supuse zeciuielii, dar nu şi dacă le mănâncă porcii.

Emma se apropie mai tare. Îi simţi mâna mângâind-o pe talie, aşteptând să continue.

— Merele sunt supuse zeciuielii dacă pică din copac, dar nu şi dacă sunt furate. Vocea îi deveni joasă şi aproape răguşită.

— Vişinele sălbatice care cresc pe marginea terenurilor sunt supuse zeciuielii.

Îi simţi pieptul zguduindu-se de râset.

— Sunteţi în siguranţă acum, domnişoară Portland. Ar trebui să plec.

„Nu”. Emma simţea cum o pândea visul, gata să se năpustească asupra ei.

— Dacă revine coşmarul…

Se îndepărta pe măsură ce vorbea.

— Gândiţi-vă la o amintire plăcută, cum ar fi poneii dumneavoastră.

Emma clătină din cap. El nu ştia cum se împleteau amintirile frumoase şi cele urâte. Dar, când menţionă poneii, vişinele din mintea ei dispărură. Crengile goale deveniră maro şi pline de ciori. Îl apucă de cămaşă,

strângând materialul în pumni. Visul se năpusti asupra ei.

Două ciori stăteau pe gard, în timp ce Emma şi Tatty, mai tinere pe atunci, se întorceau din sat cu făină şi cu ulei pentru nevasta fermierului. Când se apropiară, mai multe ciori îşi luară zborul, învârtindu-se în cerc şi croncănind. Un soldat francez râdea în uşa deschisă a fermei. Emma se întoarse şi văzu ce era pe jos: capul poneiului ei.

Închise ochii. Începu să tremure puternic. Daventry o trase mai aproape, strângând-o mai tare în braţe, potolindu-i tremuratul, care se preschimbă în sughiţuri, şi care, în cele din urmă, se potoliră la rândul lor. Îi ridică bărbia.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu poneii pe care îi călăreai.

Emma clătină din cap. Nu putea vorbi.

— Uită-te la mine! Îi şterse lacrimile de pe obraji cu degetele lui mari. Sunt real. Nu o să las visul să te mistuiască. O să am grijă ca Budge şi Hiccup să nu fie răniţi.

Dav simţi pericolul din clipa aceea. În ochii Emmei se citea o groază despre care nu putea vorbi. Se agăţa de el aşa cum se agăţase de ponei. O alinase. Acum trebuia să plece, să o asigure politicos că se afla prin preajmă şi să nu profite de femeia tulburată pe care o ţinea în braţe. Dar, în lumina lumânării, pielea ei avea nuanţe rozalii şi crem. Văzu o himeră invocată din propria dorinţă şi de lipsa de somn, o fată caldă cu părul încâlcit, cu o coroană de bucle aurii şi o cămaşă de noapte subţire, din mătase ca fildeşul, răsucită în jurul taliei în aşa fel încât modelul dantelei lăsa să se întrevadă mugurul rozaliu al sânului ei dulce. Mirosea a levănţică şi a trandafiri, iar mirosul ei ameţitor îl îmbătă.

Într-un fel, era ca el. Orice minciuni ar fi spus, visul era adevărat. Nu insistă ca ea să îi zică mai multe. Ştia că era un vis legat de o pierdere de neîndurat. Putea să o aline într-un singur mod. Se aplecă şi o sărută pe buze, dominându-i-le cu ale lui, doar cu o atingere la început.

Emma acceptă sărutul lui Daventry. Îşi desfăcu buzele, aşteptând ca el să îşi folosească limba, dar nu se

întâmplă aşa. El voia să o aline prin sărutul lui, dar ea avea nevoie ca el să o dorească, să rămână lângă ea şi să ţină visul la distanţă. Îşi arcui trupul spre al lui, iar el îşi coborî mâinile pe spatele ei, trăgând-o mai aproape.

„Am nevoie”.

„De ce anume?”

„Nu ştiu”.

„Lasă-mă să îţi arăt”.

Dav îi coborî cămaşa de mătase pe umăr, descoperindu-i sânul, îi cuprinse sânul fin cu palma aspră şi îşi trecu degetul mare peste mugurul lui, aşa cum voise încă din prima zi. Atingerea lui o făcu să geamă şi să îşi arcuiască şi mai mult corpul plin de dorinţă. El ameţi de la cât de tare îşi dorea să îşi introducă acea parte din el care tânjea în locul ei cald. Îşi coborî mâna şi o apucă de posterior, trăgând-o peste mădularul lui încordat. Ea icni, surprinsă, iar el se opri.

Deschise ochii şi îi văzu privirea. Era limpede că înţelesese încotro aveau să ducă mângâierile.

— Cred că ţi-am alungat coşmarul din minte, zise el. Îi trase cămaşa de noapte înapoi peste sânul palid.

Ea încuviinţă din cap, iar el trase adânc aer în piept şi se forţă să se îndepărteze.

*

Emma îl privi. Stătea în uşă, aproape în afara razei de lumină a lumânării, albul cămăşii şi adâncimile întunecate ale ochilor lui distingându-se printre umbre.

— Dacă revine visul, cheamă-mă!

Ea încuviinţă din cap. Dar nu avea să o facă.

Când uşa se închise în urma lui, se forţă să coboare din pat şi să îşi lase picioarele pe podea. Frigul din cameră o răcori numaidecât, încreţindu-i pielea şi făcându-i dinţii să-i clănţănească. Se duse tremurând spre garderobă, ca să caute un şal. Se înveli cu lâna moale şi se aşeză pe patul mare, ca să se gândească.

Devenise femeie în închisoare. Tatty îi arătase ce să

facă, dar nu o pregătise pentru asta.

Nu trebuia să îl placă. Nu trebuia să i se pară cald, bun, amuzant sau binevoitor. Îndeosebi binevoitor. Trebuia să îl considere un perete, un obstacol, o problemă ce trebuia rezolvată.

După ce avea să evadeze, el putea rămâne cu casa, cu băieţii şi cu avuţia lui.

Ea urma să străbată Anglia. Nu era un loc mare, nu la fel de vast precum continentul pe care ea şi Tatty îl traversaseră deja. Anglia era doar o insulă. O insulă nu putea fi foarte mare.

Râse de ea însăşi. Nu se putea abţine, dar ştia că nu era bine să râzi dacă aveai de gând să evadezi. Era timp de râs după aceea, după ce avea să ajungă la Bristol şi să găsească un vapor care pleca spre America. S-ar fi putut da drept servitoare. Servitorii nu aveau tutore sau supă de peşte.

Daventry nu era aşa cum o făcuseră ducele şi Aubrey să creadă că era. Ei considerau că pericolul cel mai mare al planului lor era să se afle că Emma îl spiona. Ce-i drept, Daventry observa prea multe, înţelegea prea multe. Cu siguranţă, îşi dăduse deja seama că bănuielile lui se adevereau: documentele ei bine întocmite erau o minciună.

Nu ştia nimic despre zeciuieli. Se trezea din vise pe care nicio fiică de vicar, care stătuse mereu cu nasul în cărţi, nu le-ar fi avut.

Dar era un pericol pe care Emma îl putea gestiona. Adevăratul pericol era că îi plăceau sărutările lui Daventry. Adevăratul pericol era că şi ea, la fel ca băieţii, ar fi vrut să rămână cu el, să se agaţe de el şi să îşi amâne evadarea până ce legea o prindea din urmă.

Trebuia să găsească o cale să îi reziste. Se întinse pe spate şi trase cuverturile peste ea. Materialul îi trecu peste sâni, sensibilizaţi de îmbrăţişarea lui Daventry, ceea ce o făcu să îşi amintească brusc de sărutul lui.

Era al doilea bărbat care o săruta, dar fusese la fel de diferit de primul ca mierea de fiere. Fausto fusese primul care o sărutase. Fusese cel mai tânăr dintre gărzi, dar nu şi

cel mai amabil. Să îl sărute făcuse parte din planul lor de evadare, partea de distragere a atenţiei. De fiecare dată când Fausto îşi vâra limba ca de peşte în gura ei, Tatty era prin preajmă, încercând cheile de la brâul lui în broasca celulei.

Emma se înfioră. Se afla acolo ca să răscumpere propria viaţa şi pe cea a lui Tatty cu informaţii. Alinarea nespus de dulce pe care i-o aducea îmbrăţişarea lui Daventry nu avea să o ferească de ciori. Doar hârtia ducelui putea să o facă. Şi reuşea să obţină hârtia doar dacă spiona.

Apoi îşi dădu seama că, la urma urmei, descoperise ceva despre el fără să spioneze. Era un bărbat care înţelegea coşmarurile. Trăise lucruri care îl făcuseră să cunoască îndeaproape durerea şi frica. Dacă îi permitea lui Daventry să o dorească, l-ar fi trădat mai mult decât intenţionase vreodată. Iar el era genul de om care nu avea să reacţioneze bine în faţa trădării.

*

Dav se rezemă de peretele care o separa de el, cu trupul încins şi încordat şi pulsând de dorinţă şi de frustrare. Nu îi plăceau pereţii, dar era recunoscător că exista acel perete, singurul lucru care îl oprea să cedeze în faţa celei mai incomode descoperiri despre efectele tânjirii.

Rămase întru totul nemişcat. Se cunoştea prea bine. Îi dăduse camera de lângă dormitorul lui şi îl trimisese pe Adam departe nu ca să îi cerceteze minciunile, ci ca să se culce cu ea. Doar ochii ei, atât de înfricoşaţi încât se înnegriseră, îl făcuseră să se abţină. Mintea lui recunoscuse starea de veghe fragilă în care se afla, încă prinsă atât de tare în vis, că avea doar o linie subţire de albastru în jurul pupilelor.

Ştia că era un bărbat foarte norocos. Răpit la vârsta de 13 ani, ţinut captiv vreme de doi ani de către un străin, evadase şi îşi clădise o viaţă pe străzi. Era şi mai norocos cu familia lui, care nu renunţase să îl caute, deşi se punea

în pericol din pricina duşmanului său şi a ticăloşilor angajate de acesta. Când îl găsiseră, îi arătaseră cum să se întoarcă la ei şi la viaţa pe care crezuse că o pierduse pentru totdeauna.

Ba chiar fraţii lui merseseră mai departe, înţelegând că se putea ca acela care îl răpise la o vârstă aşa de fragedă să-i fi distrus apetitul senzual. Xander şi Will reuşiseră să găsească o cale de a purta o conversaţie aproape imposibilă şi îl ajutaseră să priceapă că acţiunile lui Harris nu schimbaseră faptul că el era Dav. Existau nume urâte pentru cei precum Harris, chiar şi pentru bărbaţi pentru care dragostea faţă de alţi bărbaţi era la fel de firească precum respiratul. Dar Harris fusese mai degrabă impotent. Un alt lucru cu care avusese noroc. Impotenţa îl făcuse pe Harris să îşi folosească mai degrabă pumnii, dar îl salvase pe Dav de la vătămări iremediabile.

Cu timpul, fraţii lui aranjaseră ca el să meargă la o târfă tinerică şi practică dintr-un local înfloritor, condus de un grup de femei care îşi permiteau să îşi selecteze clientela. O noapte memorabilă cu ea îl ajutase să se elibereze întru totul de Harris.

Fata îl întrebase cu o sinceritate surprinzătoare despre detaliile experienţei sexuale cu răpitorul lui şi îi arătase cum funcţiona trupul, dezvăluindu-i în acelaşi timp misterele corpului femeiesc: cum funcţiona, ce anume îi aducea plăcere. Nu îi displăcuseră lecţiile.

— Ai dat vreodată la boboci? îl întrebase ea.

Trebuise să admită că da.

— Ai mai mâncat după aceea?

El râse.

— Da, am mai mâncat.

— Ei bine, spuse ea, trebuie să te goleşti de Harris ca şi cum ai mâncat ceva stricat. Mintea ta poate să complice totul, dar corpul e sincer. Tremură, strănută şi doarme. Stomacul chiorăie şi doare şi scapă de mâncarea care nu e bună. Ascultă-ţi corpul!

Aşa şi făcuse. Nu era aşa de naiv încât să creadă că o impresionase, dar nu o dezamăgise. Ea îi admirase cu

sinceritate trupul şi îi spusese că doamnelor avea să le placă. Vreme de câteva săptămâni după aceea, avusese mai multe erecţii, dovadă, chiar dacă incomodă, a faptului că avea să se vindece.

Acum, când nu se mai îndoia câtuşi de puţin de ce anume îşi dorea, nu trebuia să se lase pradă dorinţei. Fusese stârnit. Emma Portland se speriase. Lipsa ei de experienţă îl tulburase. Era limpede că ştia destule despre săruturi încât să-i răspundă cu o foamete plină de lăcomie, dar nu ştia să sărute înapoi. Încercase să încetinească ritmul.

Nu se cunoşteau cu adevărat. Era limpede că nu era fiica unui vicar, dar era ciudat de inocentă. Nu ştia cum să îl sărute înapoi, dar îi acceptase săruturile cu o nevoie insistentă, care îi dădea de înţeles că fusese la fel de tulburată ca el. Totuşi, el deţinea puterea în situaţia cu pricina. Tocmai de aceea ar fi trebuit să nu se atingă de ea.

Apucă iarăşi cartea *Un tratat practic despre legea zeciuielilor.* O pedeapsă potrivită pentru avansurile pe care i le făcuse Emmei Portland. Limbajul zeciuielilor suna foarte biblic, iar de pe fiecare pagină din volumul stufos din faţa lui se desprindeau vocile neînduplecate ale pastorilor care îşi revendicau drepturile.

Problema era că zeciuielile îl făceau acum să se gândească la Emma Portland. Avea gust de miere şi de sare. Sărutările pe care i le furase fuseseră ca nişte mere dulci. Dacă se mai gândea la vişine, avea să înnebunească de dorinţă. Dacă ar fi fost un gentleman, aşa cum încerca familia lui să îl facă, şi-ar fi cerut iertare pentru avansurile făcute. Dar nu le regreta. Dacă ar fi avut ocazia, probabil că mai degrabă ar fi repetat ofensa decât să îşi ceară iertare. Dacă Adam nu se întorcea curând, fata nu mai avea nicio scăpare.

Capitolul 11

În dimineaţa următoare, Emma nu reuşi să le ţină

piept băieţilor. Ei se gândeau doar la lecţia de box ce le fusese promisă pentru după-amiaza aceea. Ea se gândea doar la sărutul lui Daventry. Lecţia de matematică nu părea să ducă nicăieri, iar când Lark începu să arunce cu un săculeţ cu fasole prin clasă, Emma se dădu bătută. Ca să salveze sala de clasă de la a fi distrusă întru totul, interveni între Lark şi Rook, iar după ce reuşi să readucă ordinea, le dădu drumul.

Adam Digweed încă nu se întorsese din călătoria menită pentru a face cercetări. Avea o oră la dispoziţie ca să spioneze, înainte să se ducă în oraş şi să îl înfrunte pe Wallop. Avea să o întrebe despre pachetul pe care îl primise Daventry. Trebuia să îşi încerce norocul câtă vreme el îşi vizita arendaşii împreună cu administratorul moşiei. Se hotărî să încerce în bibliotecă, locul în care era cel mai probabil să ţină un document.

Angajatorul ei avea un obicei ciudat despre care nu prea ştia ce să zică: lăsa toate uşile deschise. Văzu de pe hol că biblioteca era goală, aşa cum se aşteptase.

Biblioteca lui primitoare era foarte diferită de cea grandioasă de la Wenlocke. Era un spaţiu de lucru. În timp ce pupilii lui nu voiau să înveţe nimic nou, el părea să vrea să înveţe tot ce se putea şti. Se întrebă oare ce căuta în toate cărţile acelea deschise.

Îşi aminti când fusese prima dată în bibliotecă, împreună cu băieţii, şi se uită să vadă dacă se schimbase ceva prin încăpere. Excluse cu uşurinţă cărţile de pe podea şi de pe scaune. Nu păreau atinse recent. Unele dintre ele aveau bucăţi de hârtie printre pagini, acoperite cu un scris ferm şi cursiv. Pe birou erau un spaţiu de lucru şi o tăviţă cu instrumentele de scris obişnuite – tocuri, un cuţit de ascuţire, nisip şi o călimară cu cerneală. În colţul din dreapta sus era un teanc de trei volume închise. Lângă teanc, se afla o carte deschisă, aşezată cu faţa în jos. Restul biroului era acoperit de foi scrise înghesuit, răsfirate de parcă ar fi fost împrăştiate de vânt.

Emma trase aer în piept şi se duse spre birou, conştientă de faptul că îi invada teritoriul. Volumul aşezat

cu faţa în jos era un tratat despre zeciuieli. Îşi aminti brusc de noaptea trecută. Se aplecă şi se uită la grămada de cărţi şi le citi titlurile: erau toate despre legi. Se întoarse spre foi. Nu îndrăzni să le mişte. Una dintre ele cuprindea o listă lungă de nume sub titlul „Contribuţii către Şcoala de băieţi a reverendului Bertram Bredsell”. Emma îşi trecu degetul peste lista de nume: Doward, Lambert, Palgrave, Ruddock, Wenlocke. Miji ochii şi citi cu atenţie. Ducele de Wenlocke contribuise cu o mie de lire la şcoala cu pricina.

Emma nu şi-l putea imagina pe ducele cel rece acţionând din compasiune pentru băieţi. Ridică prima pagină din grămadă şi trase cu ochiul la pagina următoare, căutând din nou numele Wenlocke, şi îl găsi într-o notă ciudată, ca o frază dintr-un jurnal.

7 august 1816: i s-a oferit lui Wenlocke dovada că există un moştenitor legitim al fiului său.

Îşi strecură degetul sub o altă foaie ca să o ridice, dar auzi voci pe coridor. Dădu drumul paginii şi se întoarse spre uşa bibliotecii, care era deschisă. Daventry intră cu paşi mari şi se opri brusc.

Privirile li se întâlniră, iar în ochii lui văzu o strălfulgerare de căldură care se răci numaidecât.

— Ţi-ai terminat lecţiile de dimineaţă?

— Băieţii erau distraşi de planurile tale de box pentru după-amiază. Aşa că le-am dat drumul mai devreme.

Veni lângă ea şi aruncă o privire spre birou.

— Mă căutai?

— Ca să îmi cer iertare. Îmi pare rău că te-am deranjat noaptea trecută din pricina coşmarului.

— Prezenţa ta în casă mă deranjează, domnişoară Portland.

— Deci o să mă alungi?

Dav ştia că ar fi trebuit să o facă. Faptul că o găsise în bibliotecă, aplecată peste paginile raportului primit de la Norwood, îi stârnise cele mai rele suspiciuni.

— Lecţiile merg chiar aşa de rău?

— La fel de bine ca studiul zeciuielilor, presupun.

Preţ de o clipă, Dav nu spuse nimic. Cuvântul acela pluti stingher între ei. Îi aminti de căldura şi de apropierea de noaptea trecută. Avusese nevoie de o distragere, dar singurul lucru care îi venise în minte provenise din volumul stufos pe care îl citea când o auzise ţipând. Petrecuse ore întregi în camera aflată lângă dormitorul ei, neavând încredere în el însuşi nici cât să se dezbrace, răzbind printre zeciuieli mici şi mari, legate de moşie sau personale. În lipsa lui Adam, fusese foarte conştient de prezenţa Emmei Portland.

Ea îşi duse distrasă mâna la buzunar, ca şi cum ar fi vrut să atingă un obiect, dar descoperi că nu era acolo. Îşi aminti că o văzuse atingându-şi buzunarul şi în prima zi.

— Zeciuielile pot fi o bătaie de cap.

I se păru o afirmaţie neutră. În loc de „Sărută-mă, lasă-mă să te ating!”

— Iar acum ai o problemă cu zeciuielile?

Era limpede că o deranja buzunarul gol.

— Da, am. Câţiva oameni au tăiat stejari de pe moşie, şi episcopul susţine că lemnul este supus unei zeciuieli care nu a fost plătită. Procesul o să se judece în faţa curţii. Întrebarea este dacă lemnul nou a crescut din butuci vechi sau din ghinde.

— Le-ai prezentat problema şi băieţilor?

— Crezi că ar fi o lecţie bună pentru ei?

Nu venise în biblioteca lui ca să vorbească despre zeciuieli sau despre pupilii lui.

— Cred că le-ar arăta cât de mult te ajută cititul într-o astfel de situaţie.

Mai duse o dată mâna la buzunar, distrasă.

— Domnişoară Portland, îţi atingi buzunarul încontinuu. Ai pierdut ceva?

Ea încuviinţă din cap. Albastrul ochilor îi dispăru, devenind un gri mohorât – culoarea unei pierderi.

— Ceva de preţ?

— I-a aparţinut fratelui meu. Probabil că am rătăcit-o. O să mai caut.

Era conştient că, fiind distrasă, spunea adevărul.

— Atunci o să mai întreb. Să mă asigur că ai găsit-o.

Ea încuviinţă din cap.

— Dacă îmi permiţi, este după-amiaza în care mă duc în sat.

*

Băieţii se îngrămădiră în capelă. Lark ţinea premiul în palma deschisă, ca toţi să îl poată vedea. I-l luase cu uşurinţă. Întrebarea era ce avea să facă cu el.

— Ce este? Arată ca o lună. Robin se aplecă peste mâna lui Lark ca să vadă mai bine.

Jay îl împinse pe Robin înapoi.

— Un fel de medalie.

— E din aur? întrebă Swallow.

— Da.

Lark văzuse destul aur în casa lui Daventry ca să îl recunoască.

— Ar trebui să i-o dăm înapoi, spuse Robin.

— Oh, lui Robin îi place de ea, zise Raven batjocoritor.

— Ba nu, ripostă Robin şi îl împinse pe Raven.

Raven, mai mare şi mai robust, îl împinse înapoi:

— Ba da.

— Ce scrie pe ea? vru să ştie Finch.

— Nu contează. Lark nu voia ca ei să încerce să citească ce scria pe drăcia aia. De parcă ar fi putut!

— Ce înseamnă? întrebă Swallow.

Iată o întrebare la care Lark putea răspunde. Ştiuse din clipa în care o şterpelise.

— Înseamnă că nu e cine spune că este.

— Deci i-o ducem lui Dav?

Finch voia să facă mereu ceea ce se cuvenea.

— I-o dăm înapoi?

Lui Robin chiar îi plăcea de profesoară.

— Nu, nu încă. Rămâne la mine. Eu decid când şi ce facem cu ea. Să nu suflaţi un cuvânt. Îi puse să îşi apropie pumnii. Juraţi cu toţii!

*

— Pe acoperiş, băieţi! le porunci Dav după prânz. Orice ar fi fost obiectul care îi lipsea Emmei Portland, avea o bănuială că grupul lui ştia ceva despre asta.

Bătea un vânt rece, iar nori plumburii se adunau, dar se dezbrăcară de haine, pantofi şi lavaliere, şi îi lăsă să se bucure de libertatea pe care le-o oferea locul acela, alunecând pe ţigle şi mergând de-a lungul marginilor subţiri. Jay merse în mâini de-a lungul celui mai înalt pisc. Finch alunecă apoi cu genunchii îndoiţi pe suprafeţe aproape verticale, cu mâinile întinse. Până şi Robin îşi dezvoltase echilibrul necesar pentru a străbate locul acela, deşi încă nu putea să sară prea departe.

Se prăbuşiră cu toţii în jurul lui, după izbucnirea de energie, pe ţiglele încălzite de soare, în bătaia vântului, amintindu-şi de vechile lor obiceiuri. Nu mirosea ca în Londra, dar aveau impresia că erau în Londra când stăteau întinşi pe piatră, vântul suflând între ei şi cerul de deasupra lor.

— E ca pe vremuri.

— Doar că Daventry o să-şi murdărească straiele elegante, îi avertiză Swallow.

— De-aia are valet, spuse Lark.

— Şi un majordom, şi lachei, adăugă Finch.

— Şi spălătorese, şi bucătărese, şi servitoare! strigă Swallow.

— Şi grăjdari, şi grădinari.

Jay lovi cu pumnul în aer.

Râseră cu toţii, nevenindu-le să creadă că locuiau într-un palat, nu pe acoperişurile din Londra, unde doar natura le ţinea de cald sau îi răcorea, unde doar norocul şi iscusinţa lor îi ţinuseră în viaţă şi mereu cu un pas înaintea proprietarilor, poliţiştilor sau mai rău.

— Un marchiz are de toate, spuse Robin solemn.

— Nu uita de probleme, le aminti Dav.

Lark deveni numaidecât vigilent şi dispreţuitor.

— Ce probleme are un marchiz?

— Bunicul tău se ţine şi de alte drăcovenii? întrebă Jay.

— Doar un alt proces. Ca să obţină bani pentru nişte copaci tăiaţi.

Nu se mai plătise nicio zeciuială din clipa în care fraţii lui intentaseră proces în numele lui, şi cu siguranţă bunicul lui ştia suma acelor zeciuieli neplătite până la ultimul bănuţ. Dav devenise marchiz de nicio săptămână când episcopul local intentase proces la curte pentru zeciuieli neachitate. Fără îndoială că bunicul lui se afla în spatele acelei judecăţi.

— O să te stoarcă de bani.

— Nu şi dacă avocatul meu e mai deştept ca al lui. Să vă zic care e problema. Şi aş vrea să aud părerile voastre.

Dav le explică problema zeciuielii. Cu toţii aveau o părere.

— Să te lupţi în tribunale nu e o luptă adevărată, nu, Dav?

— Nu e ca un meci, unde cealaltă persoană e chiar acolo şi ne putem lovi reciproc până ce unul cedează, încuviinţă Dav. Ar fi preferat un meci real cu bunicul lui, nu un război în umbre.

— N-o să cedezi niciodată, nu-i aşa, Dav?

— Deci o să rămânem aici pentru totdeauna? Sau putem să ne întoarcem?

— Vreţi să vă întoarceţi?

— Câteodată.

Măcar Robin era sincer.

— Nu putem să ne întoarcem dacă uităm să furăm. O să sfârşim în închisoarea Coldbath sau chiar mai rău.

— O să fim deportaţi.

— Ba nu. O să vă întoarceţi când o să fiţi pregătiţi şi cu destui bani în buzunar încât să nu mai trebuiască vreodată să furaţi.

Îi fu greu să o spună, dar era adevărat. Avea să le dea drumul. Voia ca ei să fie pregătiţi să plece, dar presupunea că nici măcar acest lucru nu era în puterea lui.

— Câţi bani, mai exact?

— Bună întrebare, Finch.

— Dacă am cinci lire, nu mai trebuie să fur niciodată?

— Dacă ai avea cinci sute de lire, pufni Lark batjocoritor.

Raven fluieră lung când auzi suma.

— Cinci sute de lire? Cine are atâta bănet?

— Pun pariu că Dav are, rosti Robin cu loialitate.

Lark sări în picioare şi îi privi de sus, uitându-se la Dav.

— De ce suntem aici? Visăm, nu-i aşa? Ne-a pârât, aşa-i?

Dav nu se mişcă. Îşi ridică privirea spre secundul lui sfidător, în ai cărui ochi tulburaţi se citea vinovăţia.

— În legătură cu ce?

Dintr-odată, niciunul dintre ei nu mai putu să-l privească în ochi. Aşteptă un moment îndelungat.

Lark se uită la peisajul care începea să se înverzească, apoi se întoarse iarăşi spre Dav.

— Nimic. Doar că o crezi pe ea, nu pe noi, atâta tot. Am văzut-o ducându-se în bibliotecă.

— Aşa este, a venit în bibliotecă. Mi-a sugerat să vă vorbesc despre unele probleme legate de moşie.

Dav îşi dădu seama că Lark nu îl credea. Ceilalţi măcar păreau ruşinaţi, dar niciunul nu ar fi recunoscut că luase ceva. El îi învăţase asta.

În cele din urmă, Swallow spuse:

— O să-i mulţumim domnişoarei pentru idee, dar nu putem să-ţi rezolvăm problemele azi, Dav. Azi e zi de antrenament.

*

Emma se concentră la drumul ce ducea spre Somerton. Era probabil cel mai prost drum din Anglia, pentru că la un capăt al lui se afla Wallop, iar la celălalt era Daventry. El o făcea să îşi uite scopul. După doar câteva minute cu el în bibliotecă, uitase deja ce căutase acolo.

Se uită la drum. Trebuia să-i ştie gropile, cotiturile şi făgaşele, ca să îl poată străbate pe timpul nopţii. Îşi luă puncte de reper şi observă aţele care îi marcau ascunzătorile. Aproape că îşi finalizase traseul. Drumul avea o cotitură bruscă după pod, la capătul aleii ce ducea spre conac, o porţiune lungă şi plată, apoi una nămoloasă unde trăsurile se afundau, după care drumul se înălţa din nou înainte să ajungă în sat. Merse împleticindu-se pe marginea îngustă acoperită de iarbă veştejită. Şi totuşi, vreo cincisprezece centimetri din jupă îi erau acoperiţi de nămol când ajunse în sat.

Întârziase şi pierduse medalia lui Leo. Simţi buzunarul gol în care o ţinuse atâta vreme simţind cum i se lipeşte de şold. Leo îşi purtase uniforma cu mândrie înainte să vină francezii şi să le distrugă viaţa pe care o duseseră până atunci. Avusese o haină de un albastru-închis, cu guler şi manşete roşii, croită astfel încât să îi scoată în evidenţă trupul frumos, cu două rânduri de nasturi de aur în faţă şi cu epoleţi aurii pe umeri. O panglică de un albastru-deschis îi străbătea pieptul, iar în partea de sus erau prinse distincţiile, un rând de panglici care se împleteau şi de care atârnau medaliile primite. Când fuseseră nevoite să plece de acasă pentru totdeauna, ea şi Tatty cususeră medaliile în tivul rochiilor. Rochiile se zdrenţuiseră în închisoare, iar în timpul călătoriei lungi spre Anglia vânduseră medaliile una câte una. Era singura care îi rămăsese Emmei: o semilună cu coroană, un pic mai lungă decât degetul ei mare.

Alungă imaginea din minte şi încercă să îşi amintească dacă îşi pusese cumva talismanul în buzunar, ca de obicei. Aşa credea.

În dimineaţa aceea, visul şi sărutările lui Daventry o istoviseră şi îi înceţoşaseră mintea. Nu se ocupase de băieţi aşa cum ar fi trebuit, iar ei profitaseră de ocazie. Băieţii se ridicaseră în timpul lecţiei de aritmetică de dimineaţă, când Lark începuse să arunce un săculeţ cu fasole în joacă. Înţelegea că băieţii ar fi aruncat orice obiect pe care puneau mâna, dar de data aceasta, în jocul lor,

răsturnaseră scaunele. Abandonaseră lecţia, râzând şi ţipând.

Atunci îşi aminti: îl urmărise pe Lark, iar Rook se lovise de ea şi o ajutase să îşi recapete echilibrul. Se oprise în mijlocul drumului. Ei puseseră totul la cale. Rook fusese plin de remuşcări. După ce se ciocnise de ea, se opriseră din joacă, iar băieţii se aşezaseră din nou la locurile lor şi stătuseră cuminţi vreme de zece minute. O păcăliseră. După ce le dăduse drumul, o luaseră la fugă.

Când se aflase în faţa lui Daventry, în biblioteca lui, şi îşi dusese mâna la medalie, pentru alinare şi curaj, îşi dăduse seama că aceasta dispăruse. Era doar vina ei. Ea călărise poneiul. Ea avusese coşmarul. Ea acceptase ca Daventry să o aline în noaptea aceea care o lăsase cu inteligenţa unui purice.

Se prăbuşi pe iarba uscată. O trăsură trecu hurducăindu-se pe lângă ea, îndreptându-se spre han. Wallop aştepta. Mai întâi Wallop, apoi medalia.

Josiah Wallop mânca un cotlet de miel când ea intră în camera privată a hanului, cu un şervet mare sub bărbie. Perciunii îi luceau de la grăsimea de la miel. O întâmpină cu căldură, ca pe o nepoată, de ochii hangiului, dar de îndată ce acesta plecă, îi aruncă o privire rece.

— Ai întârziat, domnişoară. Iar Excelenţa Sa nu-i mulţumit de tine. Zice că trebuie să te forţez mai tare, să scot mai multe de la tine. Vrei ca Josiah Wallop să te forţeze, fătuco?

Emma, înţeleaptă, nu îi răspunse. Wallop dădu pe gât o înghiţitură mare de cotlet de miel, cu o halbă de bere.

— Ai aflat când are de gând puiul ăla de târfă să plece din conac?

Emma clătină din cap.

— Nu mi-a menţionat ce planuri are.

— Păi, ai face bine să-l faci să ţi le menţioneze. Ştim că o să plece la Londra. Maică-sa îl roagă în fiecare scrisoare să nu se ducă. Îi verificăm scrisorile, să ştii, pe fiecare dintre ele.

Emma nu schiţă nicio emoţie. Aşa făceau iscoadele şi

poliţia secretă de pretutindeni. Verificau scrisori şi cotrobăiau prin hârtii, stăteau la pândă în bănci, cafenele şi restaurante. Mituiau lachei şi servitoare şi te găseau şi la o mie de kilometri depărtare de casă. Se presupunea că şi ea era o iscoadă.

Wallop o ameninţă cu degetul lui gras.

— E şiret. Nu trimite nimic prin poştă. Ce-ai aflat despre pachetul pe care l-a primit?

— Era cumva împachetat?

— Nu face pe deşteaptă cu mine, domnişoară!

— Dacă era împachetat, probabil că l-a despachetat. Dacă e un obiect obişnuit, cum ar fi o carte sau o…

— L-ai căutat?

Ea încuviinţă din cap.

— Unde?

— În bibliotecă.

— Nu în dormitor?

— Pe birou are un teanc de hârtii pline cu numele ducelui.

— Încerci să-mi zici că a primit un pachet plin cu foi?

Ea încuviinţă din cap.

— Le-ai citit?

— Cât am putut.

— Păi, şi ce-ai văzut?

— O listă cu numele contribuitorilor către şcoala de băieţi a reverendului Bertram Bredsell. Ducele de Wenlocke apărea pe listă.

Wallop îşi drese glasul.

— Nu trebuie să-mi zici lucruri pe care le ştiu deja, domnişoară. Ai grijă, că ştiu ce pui la cale! N-ai vrea să-i zic Excelenţei Sale Aubrey că nu-ţi faci treaba. Josie Wallop îşi face treaba. N-am avut niciun client din Newmarket până în Londra care să nu fie mulţumit de munca mea. Când Josie Wallop plănuieşte ceva, o face bine. Atacă din nou carnea de pe cotlet, cu furculiţa şi cuţitul. Ce-ai în coş?

— Cumpărături din oraş, ca să am un pretext pentru drum.

— Arată-mi!

— Nu-i nimic important.

— Arată-mi! Wallop aruncă tacâmurile şi apucă marginea coşului cu mâna unsuroasă. Emma se răsuci. El se ridică de pe scaun şi se năpusti asupra ei. Ea se împletici în spate, dar el prinse coşul şi răsturnă pachetul pe podea. Se trânti înapoi pe scaun, ridică pachetul şi îl desfăcu, punând pe masă materialul alb.

— Ce-i asta? Cămăşi? Ca să-ţi acoperi lăptarii, aşa-i?

Wallop apucă o cămaşă delicată şi îi sfâşie o mânecă.

— Opreşte-te! Emma ura că trebuia să îl implore. Tatty spunea că era mereu o greşeală să te rogi de un gardian rău. Scotea la iveală ce era mai rău din ei. O să-ţi spun ceva.

El luă cămaşa.

— Daventry plănuieşte să participe la un meci de box.

— Aha, asta-i bine. Chiar foarte bine. Ar putea fi mai bine ca Londra. Ce ştii? Când şi unde?

— Dă-mi cămăşile înapoi!

Wallop afişă o mină şireată.

— Trebuie să-mi aduci ceva din dulapul lui, domnişoară, ca să-ţi primeşti cămăşile înapoi.

— Se antrenează săptămânal când vine fratele lui în vizită.

Wallop aruncă pe jos cămăşile, în spatele lui.

— Ei bine, poţi să le iei singură, fătuco. Vezi să afli la ce meci vrea să se înscrie. Desfă-ţi picioarele, dacă trebuie, dacă nu ai făcut-o deja.

Emma îşi recuperă coşul. Avusese dreptate. Wallop era genul de gardian care scuipa în supă. Măcar nu găsise pantofii de pe fundul coşului.

— Ţine minte că nu ai fost aleasă pentru isteţime, păpuşică. Data viitoare adu-mi o cutie din dulapul lui, ai priceput?

— Orice cutie?

Wallop păru să se gândească.

— O cutie de piele pentru bărbaţi, pentru ceasul de buzunar sau zorzoane de genul ăsta.

Capitolul 12

Emma se duse direct în sala de clasă. Băieţii ar fi trebuit să fie pe terenul de antrenament al lui Daventry, oriunde s-ar fi aflat acesta. Poate că îi ascunseseră medalia în sala de clasă. Căută timp de o jumătate de oră şi găsi doar o tăbliţă pe care cineva scrisese GATA CU LEŢIILE… DOM'ŞOARĂ E PORTAN.

Emma o aruncă deoparte. Cel puţin unul dintre ei ştia să citească şi să scrie mai bine decât lăsa să se vadă. Străbătu holul spre cele trei încăperi în care stăteau băieţii, la capătul aripii de nord a casei. Nu se putea ca soarta să-i ceară să lase ultima bucăţică din Leo acolo. Le găsi camerele aranjate şi simple, paturile făcute cu grijă, un rând de agăţători pentru haine, un şir lung de urcioare şi ligheane pentru spălat şi prosoape care atârnau frumos pe poliţe. Cineva aşezase pe pervaz o colecţie de pietre. Pe un raft gol, era un cuib de pasăre.

Emma desfăcu fiecare pat mic şi tare. Nimic. Pipăi toate buzunarele pe care le găsi. Nimic. Trebuia să se oprească. Vieţile lor noi şi goale îi stârneau prea multă compasiune. Nu ar fi trebuit să-i învinuiască pentru că îi şterpeliseră medalia de aur din buzunar şi o păstraseră. Nu aveau de unde să-i cunoască adevărata valoare.

Ar fi trebuit să cerceteze mai degrabă camera lui Daventry şi îşi dădu seama că i se oferise oportunitatea de a o face. Antrenamentul de box se ţinea undeva pe proprietate. Aveau să fie cu toţii acolo, chiar şi lacheii şi domnul Creevey. Ar fi putut găsi cutia pe care o voia Wallop.

Mânerul de la uşa lui se rotea la fel ca al ei şi, întrucât verificase mecanismul cu pricina, putea deschide uşile în perfectă linişte. Intră şi se opri. Uşa de la garderobă era deschisă, dar nu auzi niciun sunet dinăuntru. Privi cu atenţie mobila sumbră. Camera era fără îndoială a lui: nuanţe pale de maro şi gri, întreţesute cu fire aurii şi de

culoarea grâului. Un pat mare era aşezat lângă peretele cel mai îndepărtat, sub un baldachin de catifea ciocolatie. Lângă căminul din colţ se afla un scaun jos tapiţat, într-o nuanţă aurie. Zâmbi când văzu masa de lângă pat plină de cărţi, semn că dormea sau stătea pe partea stângă a patului. Adusese înapoi sfeşnicul de alamă pe care îl adusese cu el când venise în camera ei. Emma îşi luă privirea de la pat. Gândul la el întins în pat o făcea să se simtă ciudat.

Sub fereastră era un birou de mahon frumos, cu un fotoliu elegant cu spătar sculptat şi şezut din piele roşie. Mai multe cărţi deschise erau stivuite neglijent într-un colţ al biroului. Pe o tăviţă erau instrumente de scris, iar un toc era aşezat peste o hârtie acoperită de scrisul lui ferm.

Cutia de piele pe care i-o descrisese Wallop nu se vedea nicăieri, nici pe masă, nici altundeva prin cameră, dar Emma îşi dădu seama că Daventry scrisese ceva la birou. Citi cuvintele scrise chiar de el, dar nu însemnau nimic pentru ea; o listă cu persoanele cu care era de acord în legătură cu o lege din parlament. Îşi îndreptă privirea spre cartea deschisă din dreapta, iar mâna începu să îi tremure pe ea în timp ce citi despre două surori care fuseseră spânzurate, în vârstă de opt şi 11 ani, într-un loc numit Lynn, în 1808. Tatty ar fi spus că era un semn rău.

Emma îşi calmă mâna care îi tremura. Daventry nu era un călău. Wallop, Aubrey şi bătrânul duce îşi doreau ca ea să fie spânzurată, nu Daventry. Iar dacă îşi respecta planul, nu avea să fie. Intră în garderoba lui. Mobilierul masculin, în culori închise străjuia peretele cel mai îndepărtat, un dulap impunător, un raft de pantofi plin de cizme lucioase, rafturi pentru pălării şi un dulăpior jos închis. Sub ferestrele înalte din dreapta ei, se aflau o cadă mare de porţelan lângă o băncuţă, un scrin înalt şi o comodă cu instrumente pentru bărbierit. Camera mirosea a lemn, a citrice şi a piele lustruită, ca şi cum domnul Creevey şi-ar fi făcut de lucru pe acolo.

Dacă Daventry îşi ţinea cutia de piele acolo, cu siguranţă nu o pusese la vedere. Se întoarse spre dulap,

cea mai probabilă ascunzătoare pentru secretele lui. Îl deschise şi trase aer în piept: mirosea a el. Dar rândurile aranjate de haine şi pantaloni atârnaţi, cămăşile albe de in şi luciul ca de cositor al unei cămăşi de noapte din mătase erau hainele pe care le folosea ca să se deghizeze într-un gentleman distant. Un alt miros, îngropat printre faldurile de veşminte cuvenite pentru un gentleman, făcea aluzie la celălalt sine al lui pe care îl vedea din când în când.

Îşi trecu mâna peste veşmintele agăţate, mişcându-le şi înteţindu-le mirosul, până ce dădu peste o haină lungă de catifea neagră. Era diferită de celelalte – mirosea a funingine şi a piatră. Dădu la o parte hainele din jurul ei şi o scoase. Avea manşetele roase şi tivul uzat, semn că fusese purtată mult. Neagră ca noaptea şi cu o croială teatrală, cu umeri laţi şi talie îngustă, era lungă, ca mantia unui magician, învolburându-se liber în jurul gambelor celui care o purta în timpul mersului. Îşi apăsă o mânecă jerpelită pe faţă şi ştiu că era a lui mai mult ca oricare altă haină din dulap.

În timp ce stătea acolo, simţindu-i mirosul, văzu sub faldurile ridicate ale hainei o cutie de piele. Puse haina la loc, se aşeză şi trase cutia în poală. Avea o încuietoare simplă. Îi ridică capacul. Era plină cu scrisori. Nu trebui să le atingă ca să o citească pe prima.

Assaye, 1 septembrie 1803

Dragul meu fiu,

Sunt nevoit să îţi scriu fără să îţi ştiu numele, dar am încredere că mama ta iubitoare o să îţi dea un nume care o să ţi se potrivească. O să-ţi dau numele meu când o să mă întorc din India şi o să începem viaţa împreună.

Trebuie să îţi spun că este un loc cald şi plin de culori. Toate animalele pe care ţi-ai dori să le vezi hoinăresc destul de libere, neîngrădite de bare şi de cuşti. Când o să fii mai mare, o să te duc la menajerie şi poate că o să pot lua acasă un animal de companie care să o şocheze de-a

dreptul pe mama ta.

Emma închise capacul şi puse cutia la loc. Preţ de o clipă, nu mai văzu nimic în jurul ei. Ei doi semănau. Nu avea să-i dea lui Wallop nici măcar o scrisoare din cutia aceea. Avea să-i nege existenţa. Îşi începuse după-amiaza căutând medalia lui Leo, dar găsise în schimb cuvinte pe care Daventry le păstra de la tatăl lui, pe care nu îl cunoscuse. Nu voia să ştie că ţinea scrisorile de la răposatul lui tată ascunse împreună cu vechea lui haină, pe care era convinsă că o purtase pe când trăise în Londra.

Trecutul era un inamic hotărât. Îţi lua urma, iar când te găsea, te trăgea înapoi ca pe un reflux ce avea să te înece în amintiri şi în coşmaruri. Trebuia să i te împotriveşti cu toată puterea şi să păşeşti încet în viitorul pustiu. Îşi închisese trecutul într-un dulap. Înţelept ar fi fost să înveţe şi ea de la el şi să lase la rândul ei trecutul în urmă.

Se ridică, îi aranjă veşmintele la loc, ordonându-le, şi închise uşile dulapului. Trecutul ei avea să o mistuiască, să o devoreze ca un căpcăun dacă nu reuşea să scape de ei toţi.

*

Nimeni nu o văzu ieşind din casă cu coşul în mână. Cerul se umplea de nori întunecaţi, iar vântul îi lipea pelerina de ea. Cu toate acestea, îşi croi drum spre un loc în gardul viu des de pe cărarea ce ducea spre pod, unde avea să ascundă o cutie cu pâine şi brânză.

La întoarcere, auzi ţipete şi se duse într-acolo. Pe o bucată de iarbă uscată între un gard viu mare şi un şir de copaci înalţi întunecoşi, fusese trasat cu frânghii un pătrat, ca un ţarc pentru animalele vândute la târg. Băieţii se ţineau de frânghiile din jurul pătratului, sărind pe vârfuri şi ţipând.

— Dă-i una, Daventry!

— Dă-i la ochi!

— Dă-i la dinţi!

În centrul ringului, fără cămăşi pe ei, cu busturile pline de sudoare, doi bărbaţi dansau, se fereau şi se loveau unul pe celălalt, rapid şi cu putere. Păreau a fi egali în dansul lor întortocheat. Se opri, ascunsă de umbra unei tise, privind primul ei meci de box.

Nu fusese obişnuită să se gândească la bărbaţi ca fiind arătoşi, nici nu îşi închipuise că ar fi vrut să îi privească în mişcare. Îngerii şi sfinţii, vopsiţi sau sculptaţi în marmură, erau frumoşi, nu bărbaţii.

Bărbatul brunet şi cu coastele pline de cicatrice zâmbea larg şi se apăra cu o graţie nepăsătoare. Daventry se concentra pe adversarul lui. Îşi ţinea mâinile, în mănuşi căptuşite, aproape de faţă, mişcându-se ca într-un dans lateral uşor. Emma tresări când lovi cu pumnul stâng direct din umăr, aşa de rapid încât abia sesiză.

Celălalt bărbat pară cu o răsucire dibace a corpului, râzând.

— Hei, sunt fratele tău, Dav! Nevestei mele n-o să-i placă dacă îmi schimbi faţa.

— Umple-l de borş, Dav! ţipă Lark.

Schimbând brusc intensitatea, bărbaţii se loviră rapid de mai multe ori, trupurile lor îndoindu-se şi mişcându-se. Pocnetul surd al pumnilor lovindu-se de piele şi respiraţia lor greoaie se amestecară cu strigătele buimace ale băieţilor. Daventry părea să îl audă şi să îl vadă doar pe adversarul lui. Nu se prea apăra de loviturile fratelui său, ci, dimpotrivă, părea a le primi cu bucurie.

Bărbaţii se opriră din schimbul de lovituri, întorcându-se la dansul lor grijuliu prin care căutau un avantaj. Daventry era cumplit de frumos şi de periculos în jocul acela al muşchilor sub pielea netedă. Recunoscu această latură diferită a lui, aşa cum o văzuse la el în prima zi, când se ridicase de pe podeaua de piatră a capelei. Aubrey spusese că era un om greu de ucis. Îşi dădu seama că ar fi fost greu de învins într-o luptă deoarece era făcut pentru asta, ca o armă vie ce îşi găsea scopul în bătălie.

— Bună, domnişoară Portland, strigă Swallow.

Se întoarseră cu toţii spre ea, mai puţin bărbatul

brunet. Daventry doar îi aruncă o privire, surprins, în ochii lui gri citindu-se o acceptare plină de bucurie, apoi bărbatul brunet îl şi lovi cu pumnul în maxilar, iar el se prăbuşi. Emma păşise spre Daventry înainte ca el să atingă măcar iarba. Bărbatul brunet îi surprinse privirea înainte ca ea să apuce să se controleze. Se opri la marginea ringului, ţinând strâns coşul gol.

— O lovitură în faţă, strigă Raven.

— Joc murdar, Will Jones, n-ar trebui să loveşti un om când e distras, se plânse Lark uitându-se urât la Emma.

Bărbatul brunet îşi dădu jos mănuşile căptuşite şi îi întinse mâna lui Daventry, ajutându-l să se ridice de pe iarbă. Se duse către marginea ringului, luă un prosop de pe un scăunel şi se şterse pe piept şi pe umeri.

— Ea e noua profesoară, Dav? întrebă el. Ar trebui să ne faci cunoştinţă.

Daventry clătină din cap şi apucă celălalt prosop. Emma îşi coborî privirea, inima bătându-i cu putere. Într-o clipită, Will Jones văzuse prea multe. El o investigase, iar ea nu avea idee ce descoperise. Emma simţi vântul rece prin pelerină.

Robin veni şi o trase de braţ.

— O să rămâneţi să ne vedeţi, domnişoară? O să-l umplu de borş pe Finch.

Emma îşi luă ochii de la Daventry prea târziu. Îi zâmbi lui Robin.

— Mă îndreptam spre un picnic. Îşi ridică coşul gol şi speră ca nimeni să nu se uite în el. Vă las să vă antrenaţi.

Când privi din nou, Daventry era iarăşi stăpân pe sine. Aruncă prosopul deoparte şi îşi trase o cămaşă largă de in peste cap.

— Domnişoară Portland, fă cunoştinţă cu fratele meu, Will Jones, fost poliţist, fostă iscoadă. Will, domnişoara Emma Portland, profesoara acestor bădărani.

— Cu atâţia *fost,* domnişoară Portland, Dav o să te facă să crezi că sunt mort şi apar în cărţile de istorie. De fapt, sunt doar fratele lui ceva mai mare şi mult mai înţelept.

Daventry îi zâmbi fratelui său.

— Ce ar trebui să spun atunci? Will Jones, soţ devotat, tată iubitor, om al legii respectabil?

Will îi întinse mâna Emmei şi miji ochii la ea.

— De fapt, domnişoară Portland, lucrez la reformarea poliţiei din Londra împreună cu Peel. Dă-ne un an nouă şi vreo trei sau patru parlamentului, şi o să devenim o forţă eficientă.

Robin îl trase pe Daventry de cămaşă, iar acesta se întoarse către băieţi şi îi îndemnă să intre în ring.

— E rândul vostru, băieţi!

Se strecurară printre frânghii, iar Lark deschise un sac şi începu să le arunce tovarăşilor lui mănuşi. Începură să-şi făgăduiască unii altora că aveau să-şi spargă nasurile, dinţii şi ochii.

Will Jones zăbovi cu privirea întunecată şi trândavă asupra Emmei. Nu era un om uşor de păcălit. Îşi dădu seama că pricepuse numaidecât cum stăteau lucrurile între ea şi Daventry. Tatty ar fi spus că sfeşnicul are nevoie de lumânare.

— Vă place în Suffolk mai mult ca în Grimsby, domnişoară Portland?

— Conacul este superb.

— Dav zice că nu vă place peştele. Probabil că duhoarea de peşte a făcut din Grimsby un loc destul de neplăcut.

O punea la încercare. Ea îi zâmbi larg. Faptul că o testa însemna că nu ştia chiar totul.

— Mă preocupau, desigur, elevii mei, nu mâncarea.

Zâmbetul ei nu avu niciun efect asupra lui Will Jones, cu privirea lui aprigă şi bănuitoare. Ştia ceva şi venise să îi spună fratelui său ce descoperise.

Daventry se întoarse spre ei.

— Spune-i lui Xan că sunt pregătit pentru meciul ăla oricând şi oriunde, îi zise fratelui său. Vreau să particip.

Will ridică o sprânceană neagră, făcând ca asemănarea dintre ei să fie foarte vizibilă.

— Oi fi tu un nenorocit de marchiz, dar nu îi spui tu lui

Xan când eşti pregătit pentru un meci. El decide. Chiar şi un meci de amatori poate fi brutal.

Daventry se schimbă puţin la faţă, asumându-şi mâna aceea poruncitoare care îi făcea pe toţi să i se supună.

— O să fiţi invitaţi amândoi la primul meu meci.

— Atunci arată-i lui Xander ce mişcări ai când vine, dar nu-i spune că te-am doborât la pământ. Will Jones se întoarse spre Emma. Familia o să vină aici, domnişoară Portland, dar să nu te laşi amăgită. Nu e o vizită. E o afurisită de invazie. Parada de trăsuri o să se întindă de la casă până la pod. Mama noastră insistă să călătorească cu stil. Şi în siguranţă.

*

— Ştii că te minte, nu-i aşa? Şcoala pentru orfani din Grimsby e o născocire. Cei doi fraţi stăteau tolăniţi, comod, în faţa focului din conacul vechi, cu căni pline cu bere brună şi sandvişurile pregătite de doamna Wardlow la îndemână.

— Mi-am dat seama şi singur.

— Dar presupun că nu contează dacă o vrei în patul tău.

Dav ştiu că celui mai atent frate al lui nu avea să-i scape reacţia lui faţă de Emma Portland. Will îşi perfecţionase o mască de indiferenţă nonşalantă care ascundea cât de repede îi mergea mintea.

— Probabil te simţi uşurat că toate părţile corpului îmi funcţionează. Nu am fost afectat în mod ireparabil.

Will înjură, dar ridică halba de bere pentru a închina.

— Pentru părţi care funcţionează! Măcar viermii ăia doi care ţi-au furat copilăria nu te-au privat şi de această plăcere. Eşti sigur că o vrei în patul tău?

— Sunt sigur.

— Mi-ai trimis documentele ei pentru că te îndoieşti de sinceritatea ei.

— Ai aflat ceva?

— Are un complice.

— Un complice? Cuvântul i se păru meschin, iar ideea

nu se potrivea cu nimic din ceea ce simţise. Poate că minţea în legătură cu trecutul ei, dar părea la fel ca el: singură pe lume. După cum se rezemase de poneiul lăţos pentru alinare, nu îşi putea închipui că ar fi avut măcar vreun prieten pe lume, darămite un partener.

— Cineva din afară o ajută sau o dirijează. Nu există nicio şcoală pentru orfani în Grimsby. Adam a confirmat asta. Dar, când am scris la adresa din documentele ei, am primit o scrisoare exuberantă în care virtuţile domnişoarei Portland erau lăudate. Ea sau partenerul ei s-au aşteptat la o investigaţie. Şi dacă viermele ăla grăsan care te-a răpit nu ar fi fost mort, l-aş fi suspectat pe el sau pe Bredsell.

Dav ignoră aluzia pe care o făcu fratele lui la bărbaţii care îi răniseră atât de mult pe toţi – doi dintre ei morţi, celălalt în închisoare. Totuşi, bărbaţii cu pricina acţionaseră pentru a-i face pe plac bunicului său, care încă era în viaţă şi la fel de hotărât să îi distrugă. Raportul lui Norwood despre acţiunile întreprinse de ducele de Wenlocke împotriva familiei dovedea că nu-i plăcea să piardă.

— Şi atunci ce crezi că este? O vânătoare de averi?

Will păru să dezbată ideea. Avea o capacitate de analiză la fel de ascuţită şi de iute precum îi era limba.

— Pare a avea o bună educaţie… O fecioară?

— Fecioară.

Dav nu se îndoia de asta. Săruturile ei lipsite de experienţă o dovedeau.

Will luă o gură mare de bere.

— Deci s-ar putea ca vreo mamă uzurpatoare, care a urmărit în ziare povestea despre modul în care ai devenit avut, să se fi gândit să ţi-o scoată în cale pe fiica ei sărăcită, înainte să te azvârlim în societate şi să se strângă un şir de fete de aici până la Bath, care vor să pună mâna pe un marchiz.

Dav ridică din umeri. În visurile mamei lui, Dav avea să se însoare cu un model de virtute din cea mai înaltă clasă socială. Ştia că fratele lui nu credea că femeile de rang aveau să se alinieze ca să fie curtate de Dav.

Will se ridică în scaun şi se aplecă în faţă.

— Oricât de măgulitoare ar fi o asemenea fantezie, este destul de improbabilă. O vânătoare de avere ar avea grijă să îşi ascundă propria lipsă de avere până ce pune mâna pe bărbatul dorit, dar fata asta recunoaşte cu sinceritate că n-are nicio leţcaie, aşa-i?

Dav încuviinţă din cap.

— Nu ţi-a mai răspuns nimeni la anunţ, nu?

— Nu.

— Nu-mi place. S-a comportat suspect?

„Are coşmaruri, rochii de mătase şi simte nevoia să îmbrăţişeze ponei lăţoşi, ca şi cum bietele animale ar putea să-i aline vreo pierdere cumplită”. Nu rosti cu voce tare observaţiile acelea care îl nedumereau. Niciuna dintre ele nu se potrivea cu viaţa ei de pe hârtie sau cu bănuielile fratelui lui că fata acţiona calculat.

— Ştie să predea. Ceva din povestea ei trebuie să fie adevărat.

— Crezi că într-adevăr a predat la vreo şcoală? Atunci de ce ar inventa şcoala din Grimsby şi toate recomandările false?

Dav ridică din umeri. Minciuna îl nedumerea şi pe el. Când povestea despre foştii ei elevi, putea să jure că vorbea despre băieţi adevăraţi. Ştia mai multe despre predat decât despre cum se face dragoste, de asta era sigur.

— Şi-a dorit acest post.

— Şi mai suspect.

— Habar n-avea cine sunt.

Îşi aminti de momentul în care niciunul dintre ei nu fusese ce se aşteptase celălalt.

Ideea aceea îl luă pe Will pe nepregătite.

— A venit aici ca răspuns la anunţul tău, nu? Ca să fie angajată de marchizul de Daventry, nu?

— Da, dar nu ştia că eu sunt marchizul de Daventry.

— Înseamnă că nu e o vânătoare de avere.

Will se ridică, foarte serios.

— Poate că e o femeie sinceră.

Will ridică din sprânceană, semn că nu credea deloc în

această posibilitate.

— Chiar dacă e sinceră, nu e ceea îşi doreşte scumpa noastră mamă pentru tine. Sophie vrea să nu fii privat de nimic din pricina naşterii sau a trecutului tău. E hotărâtă să te întâmpine acasă când te întorci din săli de bal din West End, după ce ai lăsat fecioare cu sânge albastru tânjind după tine. Ah, şi vrea să fie prezentă la nunta ta grandioasă de la St. George.

— Tu şi Xan v-aţi ocupat deja de asta. V-aţi căsătorit amândoi cu fete din familii uimitor de respectabile.

— E de-a dreptul un miracol în cazul meu. Bietul episcop face un atac de apoplexie de fiecare dată când se gândeşte unde doarme fiică-sa în fiecare noapte.

Dav zâmbi. Will avea un apartament somptuos, cu un pat demn de un sultan, ascuns în adâncurile uneia dintre mahalale cel mai rău famate din Londra. Îl satisfăcea gândul că episcopul de Farnham, tatăl înfumurat al cumnatei lui, Helen, încerca să se împace cu ideea aceasta. Episcopul îşi crease un renume prin cărţile şi predicile lui despre rolul servil al femeilor, până când fiica lui, Helen, îi sfidase toate ideile prin curajul şi iubirea ei pentru Will.

— Nu-mi place ca femeia asta să doarmă la tine în casă, Dav. În ce cameră ai culcat-o?

Dav îşi duse berea la gură şi nu-i răspunse preţ de un minut.

— Nu în grajd.

Will înjură din nou.

— Nu sunt lipsit de apărare. Îl am pe Adam Digweed, iar tu şi Xan puteţi garanta pentru personal. Voi i-aţi angajat pe toţi.

— Adam e plecat de zile întregi.

— Nu m-a ucis în somn, dacă ăsta îi era planul.

— Are ceva bani?

— Cred că da. A făcut cumpărături în sat.

— Ceva care să iasă în evidenţă?

— Nu i-am verificat pachetele.

— Ai putea să-i dai salariul pe o săptămână, să vezi ce face cu el.

— Crezi că o să plece. Pot să mă duc după ea?

— Bineînţeles că poţi. Ce naiba, doar eşti marchiz!

Dav nu spuse nimic, lăsându-l pe fratele lui să se gândească la însemnătatea acelor cuvinte.

— Nu mai am 13, nici măcar 16 ani.

Adevărata problemă era să-i facă pe Will şi pe Xan, şi chiar şi pe mama lor, să îl vadă aşa cum era de fapt. Preţ de trei ani, fusese un băiat pierdut pe care îl căutaseră. Iar acum avea impresia că nu îl vedeau aşa cum era în realitate.

— Ştiu, dar câtă vreme Wenlocke trăieşte, e inamicul tău.

Era felul lui Will de a-l implora.

— Crezi că, dacă părăsesc această închisoare aurită, o să mă atace?

Camera veche în care se aflau era o dovadă a ambiţiei şi puterii bunicului lui de-a lungul secolelor, putere pe care voise să o lase unui moştenitor potrivit, nu fiului unei curtezane, cum era Dav. Panourile de deasupra lor erau ornate cu blazoanele familiei. Pereţii din stejar erau decoraţi cu arme antice. Fraţii Jones îi smulseseră ducelui această putere în curţile de judecată. În pofida tuturor lucrurilor pe care le făcuse Wenlocke vreme de şapte ani din clipa în care îl pusese pe Archibald March să îl răpească pe nepotul lui, acum Kit Jones era marchizul de Daventry. El era Dav sau cel puţin învăţa să fie.

— Nu mă îndoiesc de asta. O să-mi mai ia câteva zile ca să aflu de unde a venit de fapt scrisoarea pe care am primit-o şi să aflu cum a ajuns domnişoara Portland aici, dacă pot. Între timp, stai cu ochii pe ea!

— Fii sigur de asta!

— Văd şi eu că are calificări care îi lipseau lui Hodge.

Will se ridică să plece.

— Nu te culca cu ea, îl sfătui. La uşă se opri şi privi înapoi peste umăr, parcă trăsnit de un gând. Nu ai făcut-o încă, nu?

— Nu-i treaba ta, frate.

— Ei bine, ai putea să aştepţi, ce naiba! Măcar până

când vine familia. Şi lasă-i pe ei să o judece.

— Du-te, până nu începe ploaia.

Capitolul 13

Dav îl trimise pe fratele lui la Londra fără alte atenţionări în legătură cu Emma Portland. Will îi spusese îndeajuns încât să-i amintească de alegerea pe care o avea de făcut. Se urcă pe acoperiş. Băieţii luau ceaiul. Norii târzii de după-amiază se îngroşaseră şi se înnegriseră, iar vântul bătea tare şi rece dinspre vest. Auzi un tunet îndepărtat. Avea nevoie de acoperiş. Poate că pe acoperiş avea să îşi dea seama cine era cu adevărat.

În conac, se putea îmbrăca în haine de marchiz şi putea locui în camere de marchiz. Putea să se uite la hârtiile pe care tatăl lui le ascunsese cu grijă ca să-l protejeze şi să citească scrisorile părintelui său mort, pline de speranţă pentru viitorul lor împreună. Se putea întâlni cu administratorul moşiei şi putea citi despre zeciuieli în bibliotecă, dar pe acoperiş nu avea cum să fie nesincer cu el însuşi. Lucrurile pe care le făcuse pentru a supravieţui îl marcaseră pe viaţă, precum încreţiturile albe de piele pe care i le lăsaseră cătuşele în jurul încheieturilor şi gleznelor în timpul celor doi ani de captivitate.

Acoperişul conacului lui magnific avea aproape un acru, dar nu se putea duce nicăieri de pe acoperiş. În Londra, când se căţărase după ce scăpase din mâinile lui Timothy Harris, bărbatul masiv care îl ţinuse captiv timp de doi ani, oraşul i se întinsese în faţă. Învăţase să sară şi să se caţăre aproape oriunde în Londra, urmând cărările de pe acoperişuri, peste plăci, printre coşurile de fum. Aici, unde putea să vadă hectare întregi care îi aparţineau legal, nu se putea duce nicăieri, decât jos, prin casă. Ar fi putut să îşi vadă de viaţă, să accepte întru totul şi pe deplin noua identitate pe care familia lui şi-o dorea pentru el.

Titlul nu părea să i se potrivească, dar, chiar şi fără el,

tot nu ar fi fost sigur cine era. Fraţii bastarzi fuseseră eroii lui în tinereţe, nu personajele din cărţi. Voise să fie ca ei: iute cu pumnii, indiferent la calomniile societăţii şi să se descurce fără ajutor. Xander era cel atent. Will era rebelul. Dav nu ştia el cine era menit să fie.

Titlul însemna un anumit tip de putere, ce ţinea de hârtii şi de cuvinte, nu de pumnii şi isteţimea lui, în care putea să aibă încredere. Dacă alegea să fie marchizul de Daventry, nu avea să fie la fel de liber precum în clipa aceea uimitoare în care evadase de la răpitorul lui, la 15 ani, când stătuse tremurând, aproape gol şi pe jumătate flămând, pe acoperişul de pe Bread Street şi îşi alesese propriul drum în viaţă.

Totuşi, nu putea nega că ar fi putut face anumite lucruri pentru familia lui dacă ar fi ales să devină marchiz. I-ar fi putut ajuta pe băieţi să îşi aibă meserii după bunul-plac. Îşi putea elibera mama şi fraţii de ura lui Wenlocke. Ar fi putut schimba chiar şi legea, care era atât de dură cu băieţii săraci. Îşi dorea aceste lucruri. Muncise cu hotărâre şi sinceritate ca să le îndeplinească.

Problema era că nu putea fi ambele persoane. Ca să fie marchizul de Daventry, trebuia să îşi nege cealaltă parte a lui. Încercă să se imagineze dansând agale într-o sală de bal, purtând discuţii politicoase cu vreo domnişoară aşezată sau căsătorindu-se cu vreuna. Dar singura fată care îi apăru în gânduri avea bucle aurii şi ochi albaştri, iar el voia să o ţină mai aproape decât i-ar fi permis chiar şi cel mai licenţios vals.

Faptul că o dorea pe Emma Portland contrasta cu toate dorinţele lui atente, nobile şi raţionale. Dorinţa de a o avea pe Emma Portland era cu totul altfel, imediată şi insistentă. Îl consuma. O dorea pe Emma Portland aşa cum îşi dorise la un moment dat libertatea, aşa cum voia să îşi învingă bunicul.

Era de ajuns doar să îi audă numele, şi orice alt gând îl părăsea. Îşi mişcă maxilarul, care încă îl durea de la lovitura lui Will. Nu putuse să nu se întoarcă spre ea, chiar şi în ring, unde învăţase să se concentreze doar asupra

adversarului şi să ignore orice altceva. Când îi auzise numele, uitase tot ce învăţase în timpul antrenamentului cu fraţii lui duri.

Lovitura lui Will, doar o atingere uşoară faţă de ce putea de fapt fratele lui, fusese un avertisment pentru Dav să nu îşi ia ochii de la pericolul cu care ce confruntau cu toţii. Ar fi trebuit să rămână pe drumul pe care şi-l alesese şi să înfrângă dorinţa pe care i-o stârnea fata. Le-o datora fraţilor lui. Suferiseră destul din pricina statutului lor nelegitim. Întrucât erau Fiii Păcatului, Xan şi Will nu aveau să fie vreodată acceptaţi în înalta societate, indiferent de serviciul adus ţării. Ironic însă, fiecare dintre ei se însurase cu câte o femeie cu o descendenţă impecabilă, în timp ce Dav, născut în urma căsătoriei în secret a mamei lui cu un lord, şi recunoscut acum legal ca moştenitor al tatălui său, alesese o necunoscută cu origini îndoielnice, care îi spunea două minciuni la fiecare adevăr.

Tunetul se auzi mai aproape, iar un fulger luminã pântecul lăsat al norilor plumburii. O rafală bruscă îl lovi cu stropi mari cât ouăle de cinteză şi reci ca gheaţa. În câteva minute, fu ud până la piele. Zăbovi pe acoperiş, lăsând ca natura să izbucnească în jurul lui, până ce un fulger spintecă întunericul în faţa lui.

Alergă uşor peste plăcile alunecoase şi se strecură în camera mică şi goală de lângă sala de clasă. Vântul trânti uşa în urma lui.

În şemineu nu era făcut focul, dar îşi trase cămaşa udă peste cap şi îşi scutură părul ud de pe faţă. Când îşi ridică privirea, o văzu pe Emma Portland în uşă, cu o tăbliţă în mână.

*

— Ah, tu eşti!

Strângea tăbliţa la piept. Era îmbrăcată cu o cămaşă albă sub o rochie de catifea de un albastru intens, care îi scotea în evidenţă nuanţa vie a ochilor.

— Eram în sala de clasă. Am auzit uşa.

Un râs nebun bolborosi înăuntrul lui. O singură privire din partea ei, şi hotărârea lui de a o uita, de a nu avea încredere în ea se risipi. Îşi azvârli cămaşa udă pe un scaun de lemn vechi. În camera ponosită, în întunericul furtunii, părul ei luminos strălucea.

O văzu cum trage brusc aer în piept şi cum îşi încleştează degetele în jurul tăbliţei, de parcă ar fi putut să îşi înăbuşe privirea. Prea târziu. Văzuse mărturisirea din ochii ei în secunda dinainte ca Will să îl lovească.

Se apropie de ea şi îi luă tăbliţa, prinzând-o de mâini şi ţinându-i-le strâns.

— Nu te poţi uita aşa la mine. Cel puţin nu când fratele meu mă poate trimite la dracu'.

Îi ridică mâinile calde în ale lui, reci, şi îi sărută încheieturile degetelor. Probabil că îi atinsese mâinile de vreo zece ori până atunci, dar atingerea dintre ei tot îl tulbura.

— Trebuie să mă dai afară. Aşa te sfătuieşte fratele tău.

Îşi dădea seama că Emma se gândise mult la asta.

— Nu vreau să o fac.

Se aplecă şi o sărută pe lateralul gâtului, deasupra gulerului bluzei, inhalându-i aroma dulce.

— Te doare tare maxilarul?

Îşi eliberă o mână şi îi atinse faţa.

El o trase spre el. Ea îşi plecă privirea, iar mâna îi alunecă pe clavicula lui.

— Nu pot să nu mă uit când tu... Nu când eşti aşa. Sfeşnicul îşi doreşte lumânarea.

Cuvintele ei nu aveau nicio noimă. Ce se petrecea între ei nu era deloc potolit, ca o flacără de lumânare. I se părea mai degrabă o văpaie sau cel puţin un foc precum cel care ardea în cuptoarele pe gaz ale lui Xander. O picătură rece de ploaie i se scurse pe gât. Ea se aplecă spre el şi o prinse cu buzele. Un fior puternic plin de dorinţă îl străbătu. În camera rece şi goală, cu podelele pline de praf şi şemineul fără foc, înconjurat de mirosul cunoscut al ploii şi al lânii ude, se uită după un loc în care să o întindă pe jos şi

să o zdrobească sub el.

O împinse în spate până ce se izbi cu umerii de perete şi se lipi de ea plin de dorinţă, ridicându-i bărbia, sărutând-o şi pierzându-se în gustul ei, în senzaţia pe care i-o stârnea. În primele clipe, se revanşară cu frenezie pentru toate săruturile şi atingerile pe care şi le negaseră în zilele ce se scurseseră de când coşmarul ei îi adusese împreună. Îi sărută sprâncenele, urechile şi gâtul. Ea îşi deschise gura dulce şi fierbinte pentru el, iar de data aceasta, el se afundă în ea.

Partea din el despre care fraţii lui se temeau că nu mai funcţiona era rigidă şi se înghiontea în fustele Emmei.

Emma se bucură de săruturile pasionale ale lui Daventry. Era aproape ca şi cum s-ar fi luptat, ca şi cum l-ar fi înfruntat pe îngerul războinic – o luptă senzuală, formată nu din lovituri, ci pentru a vedea cine putea dărui mai mult. Îi simţea peste tot pe corp trupul suplu şi puternic. Săruturile lui îi relaxau încordarea disperată din membre, o făceau să plutească, să se elibereze din capcană, ca flăcările ce urcau pe coş. Se agăţă de spatele lui neted şi puternic, simţindu-i pielea rece cum se încălzea sub atingerea ei.

Un huruit pătrunse prin ceaţa senzuală până la Dav. Emma îl trase de păr şi se dădu la o parte. Băieţii urcau pe scări. Tropotul paşilor, strigătele şi râsetele lor se auziră tot mai limpede. Dav auzi vocea mai joasă a lui Adam, care încerca să oprească tărăboiul. Îi dădu drumul Emmei: avea buzele roşii şi umflate. Îi desfăcuse şuviţe de păr aurii, iar pe rochia ei albastră se putea vedea urma lăsată de trupul lui ud de la ploaie. Îşi dădu seama din privirea ei că nu voia să fie descoperiţi.

O apucă de braţ şi o zori spre un dulap, apoi o sărută ultima oară, arzător, şi o vârî înăuntru.

— Aşteaptă, o să-i duc în altă parte!

Se întoarse, îşi apucă bluza udă şi şi-o trase peste cap. Veşmântul i se păru rece ca gheaţa. Întregul lui trup, încins şi pulsând, protestă împotriva trecerii de la căldura Emmei la realitatea rece.

În dulap, Emma îşi încleştă dinţii, ca să nu îi clănţănească, în timp ce Daventry îi conduse pe băieţi departe de încăperea aceea. Veniseră să o caute pe Emma, iar Daventry se purtă detaşat şi indiferent, de parcă nu ar fi fost lipit de ea chiar mai înainte. Preţ de o clipă, ea avu impresia că visase întâlnirea lor înfierbântată. Dar răcoarea din dulap şi a fustelor ei ude era reală.

Îşi simţea sânii umflaţi şi sensibili în corsaj. Simţi căldură şi umezeală între coapse şi o dorinţă pulsândă.

Nu putea nega ce se petrecea între ei. Dar asta însemna ghinion mare, ca o mie de ochi de diavol sau ca şi cum l-ar fi avut pe Fausto ca gardian în fiecare zi. Nu îşi închipuia ghinion mai mare ca faptul că găsea în săruturile inamicului ei o dulceaţă cum nu mai gustase până atunci.

Era un ghinion pentru amândoi. Asta voiau Aubrey şi Wallop. Voiau ca Daventry să fie neatent în preajma ei, orbit de dorinţă să nu poată vedea iţele care o legau de duşmanul lui. Dar Adam se întorsese, iar fratele lui Daventry ştia pur şi simplu că Emma Portland era o mincinoasă.

Îşi veni în fire. Daventry avea două faţade. Venise la ea de pe acoperiş, din furtună, şi se lăsase pradă dorinţei. Dar băieţii îi amintiseră de cealaltă parte a lui, de grijile şi îndatoririle pe care le avea. Şi le însuşise cu uşurinţă şi o lăsase într-un dulap.

Se strecură afară din în camera întunecată. În lumina ultimelor raze ale zilei, ferestrele păreau nişte pătrate gri fade. Îşi lipi faţa de geam. Ploaia cădea pe acoperiş şi se scurgea de cealaltă parte a panourilor reci. Nu avea să evadeze în noaptea aceea, iar când avea să o facă, voia să lase în urmă toate gândurile legate de el. Nu era tată, mamă, bunică, frate, verişoară, cămin sau nume. Nu avea să ia nimic cu ea, în afară de cele trebuincioase pentru drum. Încă nu îl trădase. Nimic din ce îi spusese lui Wallop nu avea să îl ajute pe duce în războiul lui împotriva lui Daventry. Dacă ploaia se oprea curând, avea să plece înainte să-l rănească cu adevărat pe Daventry. Iar pe lista ei de pierderi, pierderea lui nu trebuia să fie mai mare

decât celelalte.

Îşi mai spuse câteva minciuni în timp ce stătea acolo, lăsând ca frigul să-i pună stăpânire peste corp. Îşi zise că amintirile erau uşoare. Ar fi putut căra un sac cu o mie de amintiri fără să se simtă împovărată într-o călătorie. Iar dacă amintirea câtorva sărutări i se păreau o povară, ei bine, atunci avea să le arunce pur şi simplu din sac.

*

Ploaia îl făcu pe Will să ajungă înapoi în Londra după ora plănuită. Gemenii dormeau deja, dar soţia lui era trează, rezemată de pernele maronii din mătase de pe patul lor mare, cu părul de un blond-închis prins într-o coadă lejeră, ce îi atârna încântători între sânii. Scria ceva cu un creion de-al lui într-un carneţel din moleschin pe care îl ţinea rezemat pe genunchii ridicaţi.

Să se dezbrace sub privirea ei apreciativă era una dintre plăcerile vieţii de bărbat însurat cu care adora să se răsfeţe şi, deşi era obosit din pricina călătoriei şi îngrijorat din cauza lui Dav, zâmbetul lui Helen îl invită să se întoarcă în lumea lor secretă.

Îşi dădu jos haina şi cizmele şi se duse lângă pat, să se dezbrace. Focul încă încălzea camera, iar soţia lui grijulie îi pusese pe masa de lângă pat coniacul lui franţuzesc preferat.

Un caz de contrafacere la care lucrase când devenise poliţist scosese la iveală un labirint secret de apartamente legate între ele la nord de Ştrand. Odată ce infractorii fuseseră prinşi, Will reamenajase locul, astfel încât să se potrivească muncii pe care o făcea. În camera principală, păstrase placajul original de stejar pe pereţi, frontoanele de la uşi şi podeaua cu scânduri late de pe vremea când cartierul fusese cel mai la modă din Londra. O prietenă din breaslă, care îşi încheiase cariera pentru a se căsători, îi oferise lui Will patul ei mare de sultan cu baldachin din damasc oranj şi stâlpi ca nişte palmieri.

Cu timpul, când avea să îşi încheie munca pentru

Peel, Will plănuia să îşi mute familia într-o zonă respectabilă din West End, dar momentan prefera să rămână aproape de munca pe care o făcea, iar pe Helen nu o deranja. Preluase conducerea şcolii de băieţi de pe Bread Street, unde ea şi Nate Wilde, asistentul lui Will, şi băiatul lui Dav, Robin, se confruntaseră cândva cu un inamic înfiorător.

— Vii în pat?

— Trebuie să mă gândesc.

— Atunci nu ar trebui să stai în faţa nevestei tale în toată gloria.

Se opri cu mâinile în şolduri, gata să îşi dea jos lenjeria. Se dezbrăcase fără să se gândească, iar acum privirea lui Helen îi deturna gândurile.

— Ar ajuta dacă m-aş vârî sub cuvertură, doamnă?

Ea râse.

— Probabil că nu. Dar zi-mi, i-ai făcut vânt profesoarei prefăcute?

Will clătină din cap. Îi explicase înainte să plece ce aflase despre profesoara pe care fratele lui o angajase fără să se consulte cu vreunul dintre ei. Helen, care fusese acolo în noaptea în care îl recuperaseră pe Dav din mâna răpitorilor lui, cunoştea foarte bine pericolul cu care se confrunta familia din pricina duşmanilor.

El ridică pătura şi se strecură gol în pat, lângă soţia lui. O sărută încet, lipindu-şi corpul de al ei, savurând toate locurile în care moliciunea corpului ei ceda sub greutatea lui. Preţ de o clipă, fu în pericolul de a uita de toate, în afară de Helen, dar ea întrerupse sărutul.

Îl privi cu ochii ei căprui.

— Cred că trebuie să vorbeşti mai întâi.

Will se ridică pe perne şi îşi luă coniacul. Helen se întoarse pe o parte, cu faţa spre el, trecându-şi degetele peste coastele lui – era felul ei de a-i spune că era acolo pentru el, că aştepta. El presupunea că nu era foarte diferit de ceilalţi soţi, în sensul că, înainte să se căsătorească, nu îşi închipuise că tovărăşia inteligentă a unei soţii avea să îi fie atât de utilă. Acum ştia. Când se gândea la o problemă, cu Helen lângă el, fie că îi cerea sau nu părerea, avea idei

mai bune.

Acum, problema era fratele lui mai mic. Nici Will, nici Xander, fratele lor mai mare, nu credeau că ameninţarea pe care o reprezenta Wenlocke la adresa lui Dav se sfârşise. Dar Will vedea ceea ce credea că îi scăpa lui Xan: nerăbdarea lui Dav din cauza constrângerilor pe care i le impuseseră pentru propria siguranţă.

— Dav vrea să participe la un meci de box.

— Îl antrenezi de luni bune.

— E doar neastâmpăr. Nu-l mulţumeşte să câştige doar în sala de judecată. De fapt, la naiba, vrea o luptă cu ducele!

— Ţi-e frică? Wenlocke are aproape 90 de ani.

— Dar e la fel de periculos ca întotdeauna. Şi mai e Aubrey, nepotul. O să-l atace pe Dav în clipa în care părăseşte casa. Dacă îl lăsăm să meargă la meciul din East Thomdon ori să îşi ocupe locul în Camera Lorzilor, Wenlocke şi Aubrey o să-l atace.

— Doar nu crezi că profesoara e trimisă de ei, nu-i aşa?

— Încă nu există nicio legătură, dar nu îmi plac minciunile.

— Nici eu nu ţi-am spus cine eram.

Mâna ei pe coastele lui îi stârnea senzaţii care îl distrăgeau.

— Dar eu puteam să-ţi fac faţă.

Ea îi zâmbi, contestându-i vorbele.

— Crezi că fratele tău nu îi poate face faţă acestei femei?

— Nu are multă experienţă cu femeile.

— Dar foarte multă experienţă cu falsitatea lumii. Dacă îl minte, probabil că ştie deja.

Will şi dădu seama că avea dreptate. Puţine lucruri îi scăpau lui Dav. Nu era prost şi era în stare să acţioneze cu sânge rece. Dar nu mai fusese niciodată îndrăgostit. În cei trei ani de când Will se însurase cu Elena din Troia, căci Will nu şi-o putea închipui niciodată ca Marianne Rossdale, fiica episcopului îl învăţase că Afrodita, zeiţa iubirii, nu putea fi

evitată. Când zeiţa îl chema, bietul om se supunea.

Will recunoscu acea chemare şi acum în privirea nevestei, dar voia să şi-l scoată mai întâi din minte pe fratele lui. Puse jos coniacul.

— Ce ai scris?

— *Sfaturile Elenei din Troia pentru femei.* Tata a publicat încă o colecţie de predici despre îndatorirea femeilor de a se supune bărbaţilor. Cineva trebuie să le ofere femeilor o alternativă la supunere.

Se căţără pe el.

— Sunt momente în care îţi place să fii supusă.

Îşi ridică privirea spre ea, gândindu-se la clipa în care o legase prima oară de patul lui. Ea zâmbi, de parcă s-ar fi gândit la acelaşi lucru, şi îl sărută lung pe gură.

— De fapt, am scris o scrisoare aprinsă, în care le-am spus femeilor cum să se elibereze de tirania bărbatului, dar am tăiat-o.

Cu un braţ fascinant de gol, îi arătă paginile din carneţel cu rânduri tăiate cu linii lungi. Îl aruncă deoparte şi se împinse în el, zăbovind cu buzele aproape de ale lui.

— Am un nou plan. O să le învăţ pe femei să citească. Nu văd niciun motiv pentru care şcoala de pe Bread Street să nu accepte şi fete. Cu ajutorul unui dulgher, am putea avea o aripă a fetelor.

— Să le înveţi pe fete să citească? Predicile tatălui tău?

— Romane. Şi o să scriu unul.

— O să scrii un roman?

Ea îşi apăsă buzele de urechea lui.

— *Alte aventuri ale Elenei din Troia.* Ce părere ai?

— Sunt întru totul de acord ca femeile să aibă parte de aventuri.

Îşi trecu mâinile în jos pe spatele ei şi o trase mai aproape de el.

Ea se trase scurt înapoi, împingându-se în braţe şi ridicându-şi sânii de pe pieptul lui.

— Dar să le învăţ pe fete să citească are prioritate. Elena ştia să citească. E singurul personaj din întreaga

poveste a lui Homer care ştia. Se spune că a învăţat să citească de la preoţi din Egipt. Asta i-a conferit autoritate şi a făcut-o atât de neînfricată şi de hotărâtă să fie ea însăşi.

— Chiar aşa? Eu am crezut că nenorocita ei de putere era de a-i face pe bărbaţi să-i mănânce din palmă, ca nişte idioţi.

Mult mai târziu, Will îşi ţinea soţia, relaxată şi caldă, în braţe şi ştiu ce trebuia să facă în privinţa cu Dav. Îi dădu lui Helen părul la o parte de pe faţă.

— O să-l trimit pe Harding să investigheze mai departe recomandările Emmei Portland. Te poţi lipsi de el câteva zile?

— Da, pot.

— Şi ar fi bine să te pregăteşti pentru o vizită la conacul Daventry.

— Ai de gând să-i duci toată familia pe cap?

— Nu eu. Scumpa noastră mamă a născocit un plan ca să-l prezinte câtorva tinere domnişoare eligibile din împrejurimi.

Capitolul 14

Cândva în timpul nopţii, ploaia se transformă în zăpadă. Ninse timp de două zile, până ce tufişurile îmbrăcară straie albe peste ramurile lor negre, iar cărările fură îngropate sub zăpadă.

Emma se gândi la pâinea şi la brânza din cutia ascunsă în gardul viu de tisă. Trebuia să o ia de la capăt, dar câtă vreme pământul era acoperit de zăpadă, puse la cale un plan ca să-şi recupereze medalia, îi anunţă pe băieţi că lecţia de matematică şi aritmetică se încheiase. Fiecare oră petrecută în sala de clasă se concentra pe cuvintele pe care trebuiau să le ştie că să termine povestea. Îi muncea din greu, dar îşi ducea mâna la buzunarul gol de zeci de ori pe oră, întristându-se şi devenind tăcută de fiecare dată când atingea locul gol.

A doua zi, le făcu câte o medalie de hârtie, pentru

ajutorul acordat celorlalţi, şi apoi le prinse ceremonios pe umeri. Îi privi cu atenţie, să vadă dacă vreunul dădea semne că se simţea câtuşi de puţin stingherit sau că ar fi avut remuşcări. Swallow, Robin şi Finch îl priviră întrebători pe Lark, dar el nu dădu vreun semn că ar fi simţit ceva.

— Nu aveţi nevoie de ziua liberă ca să vă duceţi în sat? întrebă Lark în a doua după-amiază.

Emma se întoarse către el.

— Ba da, dar momentan mă preocupă Finch. Vezi tu, e pe cale să reuşească, aşa că nu pleacă nimeni până ce nu îşi primeşte şansa. Finch?

Se întoarse spre băiatul slăbuţ care îşi ascundea de obicei gura cu mâna. Acum înţelegea de ce. Avea dinţii foarte strâmbi, încălecaţi şi îndreptaţi în toate părţile. Îi privi buzele în timp ce forma cuvântul de pe tăbliţă şi îi făcu semn din cap să vorbească.

Băiatul îşi acoperi gura cu mâna şi se uită în jur la amicii lui. O privi nesigur pe Emma, iar ea încuviinţă iarăşi.

— O să te descurci, Finch.

Băiatul îşi coborî mâna şi urmări literele cu creionul în timp ce citi:

— Curaj.

Emma zâmbi, iar Finch zâmbi şi el larg, după care îşi aminti să îşi acopere iarăşi gura. Ceilalţi băieţi se îngrămădiră în jurul lui, se uitară la tăbliţă, apoi îl loviră peste braţe, îi ciufuliră părul şi îl bătură peste spate.

— Mai e cineva pregătit?

Lark îi opri cu privirea pe cei ce ar fi vrut să se ofere, iar Finch se făcu mic în scaun, părând a se simţi vinovat pentru reuşita lui.

*

Până în cea de-a treia seară, cerul se înseninã. În timp ce Emma se îmbrăca pentru cină, Ruth era foarte entuziasmată de venirea familiei lui Daventry. Îi spuse Emmei despre pregătirile intense pe care le făceau doamna Wardlow şi angajaţii. Fuseseră aduse fete în plus din sat ca

să pregătească o cină elegantă pentru un grup select din rândul vecinilor lui Daventry. Una dintre cumnatele lui, Lady Cleo Jones, pusese la cale petrecerea.

— Vai, dar n-am mai avut o petrecere de când am venit eu aici! N-aş zice că e chiar un bal, dar e aşa de romantic! Fetele din vecini vin să danseze cu Excelenţa Sa. Cred că toate vor să îi stârnească interesul, căci e un tânăr numai bun de însurătoare pentru o lady.

— Da, îmi închipui că vecinii sunt foarte curioşi în privinţa lui.

Emma nu îl mai văzuse de când o vârâse în dulap. Ea mânca de atunci cu servitorii. La masa servitorilor, nu observa nimeni dacă sărea peste peşte. Rochiile de mătase atârnau în dulap, iar Adam stătea de pază pe coridor peste noapte.

— Vă place să dansaţi, domnişoară?

— Nu, nu prea, minţi Emma.

— Ar trebui să spionaţi, domnişoară.

— Să spionez?

— Toate o să tragem cu ochiul. Nu-i nimic rău în asta. O să fie în sala mare şi putem să ne uităm la ei de sus, din vestibulul capelei, prin paravan.

— Daventry dansează?

— De ce nu ar dansa?

Emma ridică din umeri.

— Nu mi-ai spus tu că nu a dus o viaţă de gentleman când era mai tânăr?

Ruth se încruntă şi se opri.

— Da, aşa-i, domnişoară, am uitat. Încercă să deznoade iţele. Pesemne că a învăţat de atunci.

— Cine sunt muzicienii? Străini?

— Oh, nu, domnişoară! O să avem orchestra pe care o angajează mereu cei de rang din zonă pentru reuniuni. Şi Adam o să aibă grijă de Daventry.

Emma încercă să îşi spună că petrecerea nu prezenta niciun pericol pentru el. Familia lui o plănuise. Aveau să fie de faţă. Invitaţii erau vecini, cunoscuţi. Orchestra o deranja. Nu-i plăcea ideea că aveau să se perinde trăsuri, făcând

mult zgomot şi aglomeraţie care cu siguranţă urmau să creeze confuzie. Oricine ar fi putut să se strecoare în conac neobservat printre toţi cei care aveau să vină şi să plece. Îşi spuse că era un gând prostesc. Orchestra avea să cânte, iar invitaţii aveau să danseze.

*

Emma se îndreptă spre grajduri în după-amiaza în care veni familia. Grăjdarii erau ocupaţi cu trăsurile şi caii care soseau.

Ned Begley, grăjdarul-şef, îşi atinse pălăria în semn de salut.

— La plimbare, domnişoară?

Emma încuviinţă din cap.

— Uitaţi-vă şi după cockerul meu negru, Hector, vă rog! A dispărut.

Emma îi spuse că aşa avea să facă, dar se înfioră când îi auzi rugămintea. Nu mai vizitase poneii de când ninsese. Îşi simţi brusc picioarele foarte grele şi se mişcă precum o bătrână, până când îl auzi pe Budge nechezând. Prin uşa deschisă, văzu poneii rezemându-şi capetele peste uşile ţarcurilor. Fornăiră, ca de obicei, vrând să îi mângâie şi să le dea o gustare. Le verifică nutreţul, dar nu i se păru nimic suspicios la aspectul sau mirosul lui. Îl mângâie pe Budge pe cap şi îl scărpină după urechi. Bănuia că Wallop îi făcuse ceva rău câinelui lui Ned, dar nu se atinsese de ponei.

Privi din uşile grajdului la zarva de afară, de pe alee. Aşa cum prezisese fratele lui, Will, familia lui Daventry sosise cu o paradă de trăsuri cu bagaje legate deasupra şi în spate, cu călăreţi, servitori şi copii. Emma îi privi cum se opresc în faţa verandelor de la intrare, unde servitorii stăteau aliniaţi şi unde băieţii, aranjaţi şi nerăbdători, ieşeau din linie ca să-l salute pe fiecare nou-venit.

Doamna Creevey şi bărbatul ei vesel îi supravegheau pe grăjdarii, lacheii şi servitoarele care se ocupau de cai, coşuri şi bagaje.

Daventry ieşi din umbră, dădu mâna cu fraţii lui şi se lăsă pupat de cumnatele şi de mama lui. Încă o dată, părerea Emmei despre el se schimbă. Nu era nici înger războinic, niciun lord dezinteresat, ci un bărbat cu o familie iubitoare şi numeroasă. Văzu datorie şi responsabilitate în felul în care observa pe toată lumea, asculta şi dădea ordine. Dar şi detaşare.

*

Sophie privi la împrejurimile conacului în timp ce ţinea în mână bileţelul de la maiorul ei. „Căsătoreşte-te cu mine”, începea el. „Acum ori niciodată”. Voia un răspuns în ziua următoare. Şi merita unul. Nu intenţionase niciodată să facă un bărbat bun să sufere. Era cel mai exasperant de înţelegător şi iertător amant. Nu fusese niciun amant ca el, nici măcar Granville.

Din clipa în care se întâlniseră în Paris, când ea stătuse în josul bisericii măreţe de pe malul Senei, contemplând grosimea gheţii şi întunecimea apei de dedesubt şi întrebându-se cât de iute ar fi dus-o apele râului la vale, el o înţelesese. Biserica se numea Notre Dame – o mamă pură şi bună, pe când ea, Sophie, dăduse greş ca mamă, îşi pierduse copiii sau îi făcuse să se răzvrătească împotriva ei, şi era doar o piedică în vieţile lor, în pofida grijii pe care le-o purta.

— *Mademoiselle,* îi strigase el pe un ton tăios, dar neruşinat de linguşitor.

Asta o făcuse să râdă, iar el o convinsese să plece de pe marginea râului şi să meargă într-o cafenea, după care o convinsese să râdă şi să trăiască din nou.

La numai câteva zile după aceea, începuse să îi scrie lui Xander pe hârtie roz, încurajându-l, mărturisindu-şi credinţa în faptul că, până la urmă, Kit supravieţuise. Mai târziu, după ce gheaţa de pe Sena se topise, se plimbaseră ore în şir pe malul ei, sau şezuseră prin parcuri.

Prima oară o ceruse în căsătorie într-o zi frumoasă de primăvară, întâia zi din mai, cu florărese la fiecare colţ de

stradă din Paris, care vindeau buchete înmiresmate de *muguet* – lăcrămioare. Îi explicase atunci că nu se putea căsători cu el până ce nu afla ce soartă avusese băiatul ei cel mai tânăr. Iar el înţelesese şi aşteptase. Apoi, în zilele ameţitoare ce urmaseră după recuperarea lui Kit, îşi făcuseră amândoi atâtea speranţe! Venise cu ea de la Paris când primiseră vestea că Xander îl găsise pe Kit în viaţă.

Iar după ce Kit se întorsese în sfârşit acasă, ea îşi umpluse casa din Londra cu pupilii lui zdrenţuroşi şi râseseră în fiecare zi, iar maiorul ei aşteptase ca ea să se uite la el şi să îi dea un răspuns.

Dar Henry Norwood, avocatul lor, îi avertizase cu o mină sumbră pe sub sprâncenele lui albe şi blânde că judecata împotriva lui Wenlocke însemna că tot trecutul avea să îi fie răscolit, cu toate nesăbuinţele şi greşelile. Nu doar Candover, care o sedusese la vârsta de 15 ani, şi Oxley, pe care îl urmărise ca să se răzbune pe Candover, ci toţi bărbaţii care o curtaseră sau cu care avusese de-a face, chiar şi cei pe care îi respinsese. Orice indiscreţie, orice izbucnire furtunoasă dintr-o caleaşcă sau din vreo lojă de teatru, orice extravaganţă avea să devină o armă pe care ducele urma să o folosească împotriva fiului ei. Henry nu o spusese şi nici nu trebuise să o facă, dar faptul că Sophie avea un nou iubit urma să afecteze cauza fiului ei.

În privat, presupusese că şi Luc avea să se întoarcă împotriva ei după ce trecutul ei scandalos urma să iasă la iveală. El era un gentleman ireproşabil, iar trecutul ei era ca un mobilier abject dintr-un apartament ieftin, de unde oamenii fuseseră daţi afară, îngrămădiţi într-o trăsură şi târâţi pe străzi. Nu putuse îndura să vadă cum iubirea i se stinge, aşa că îl trimisese înapoi în Franţa.

Nu se aşteptase să îl mai vadă vreodată. La urma urmei, o singură dată puteai refuza un bărbat. Dar chiar săptămâna trecută venise la casa ei de pe Hill Street, ultima proprietate care îi rămăsese, căci vânduse multe în lupta împotriva lui Wenlocke. Luc dăduse buzna acolo de-a dreptul, îşi declarase iubirea, şi o rugase să pună capăt îndelungii lui aşteptări. Voia să îmbătrânească alături de ea.

Puteau locui oriunde voia ea.

Când începuse să protesteze că nu putea vorbi serios, că nu ştia ce îi cerea şi cine era ea, el o luase în braţe şi o sărutase ca un bărbat care ştia ce voia. Iar ea îi răspunsese, înflorind din nou în braţele lui, ca o femeie desfrânată, aşa cum fusese întotdeauna.

Avea 50 de ani, era bunică. Ar fi trebuit să nu mai aibă astfel de dorinţe şi să nu mai simtă în sâni şi în pântec cum se trezeşte la viaţă şi se umple de căldură. Aproape că ajunsese să se creadă respectabilă de-a lungul luptei lungi împotriva lui Wenlocke. Dusese o viaţă sobră şi discretă timp de trei ani lungi, conştientă că nu merita binecuvântarea întoarcerii lui Kit şi că trebuia să facă tot ce îi stătea în putinţă ca să demonstreze cât de recunoscătoare era să îl aibă înapoi.

Nu mai era avută. Deşi nu credea că fiii ei ar fi lăsat-o să ajungă săracă lipită pământului, se simţea ciudat de dependentă în comparaţie cu maiorul ei. El avea podgorii şi un castel. O ruină ce stătea să se prăbuşească, spunea el.

Fiii ei, Fiii Păcatului, cum îi numeau ziarele, triumfaseră în ciuda defectelor şi greşelilor ei. Deveniseră bărbaţii care erau meniţi să devină. Nu putea nici măcar să îşi regrete amanţii, pe Candover şi Oxley, pentru că îi oferiseră asemenea fii. Xander, care nu ar fi trebuit să o ierte, dar care totuşi o făcuse. Will, pentru care, în anumite feluri, se temuse cel mai mult, şi Kit, care rămânea un mister pentru ei toţi, dar care acum era cunoscut drept Daventry – trebuia să îşi amintească să se gândească la el ca la Dav – şi semăna cu tatăl lui mai mult decât avea să ştie vreodată.

Iar iubirea scumpului său tată fusese atât de diferită de cea a lui Candover sau a lui Oxley! Ştia ce voia maiorul ei de la ea. Voia ca ea să îl lase în urmă pe Granville, pe soţul ei galant şi tânăr pe care îl iubise şi pe care îl trimisese în India. Granville se agăţase de iubire. Amândoi o făcuseră. Dar se mai agăţase şi de şansa de a fi activ, ca şi când tatăl lui l-ar fi stăvilit atât de mult timp încât, odată eliberat, trebuia să umple fiecare moment cu oportunităţile

ce îi fuseseră refuzate atâta amar de vreme.

Fiul ei nu avea de unde să ştie că încăperea pe care i-o dăduse pentru acea vizită era cea în care îşi petrecuse noaptea nunţii. Se prăbuşi sub greutatea propriului trecut pe băncuţa acoperită cu mătase de la piciorul patului.

Familia lui Granville îl îngropase la Wenlocke fără prea multă ceremonie, conform ziarelor. Le citise cu atenţie, să afle ceva despre funeralii, dar găsise doar câteva rânduri. La vremea respectivă, căsătoria lor fusese un secret, aşa că nu primise nimic din ce era al lui, doar vestea că nu mai era.

Casa îi aducea aminte de tot. Când străbătuse aleea în trăsura lui Granville, cu inelul lui pe deget şi purtându-i copilul în pântec, cu soarele luminând pietrele aurii ale casei lui, viitorul îi păruse asigurat, tristeţile ei fiind alungate. În ziua nunţii, cu multă vreme în urmă, i se păruse că ajunsese într-un port liniştit. Oamenii lui o primiseră cu căldură, o vizitaseră împreună pe bătrâna lui doică şi îi încredinţaseră documentele preţioase ale căsătoriei lor.

Chiar şi acum, după douăzeci de ani, i se părea o nedreptate cruntă să nu îl mai plângă, să accepte această nouă iubire care i se arătase, să aibă viaţa plină de fii şi de nepoţi. Cineva trebuia să continue să îl iubească pe Granville aşa cum merita.

„Mâine”, îi scrisese maiorul ei. Mâine. Aşa se încheia bileţelul. „Vino la grajduri la ora zece”. Mâine avea să se hotărască.

Se ridică şi strecură bileţelul în corsajul rochiei de mătase de culoarea prunei. Ştia că îi scotea în evidenţă pielea albă şi părul negru. Se uită în oglindă după fire albe. Găsi unul singur, pe care îl ascunse sub celelalte mai închise la culoare.

Capitolul 15

Erau cu toţii la cină. Sub scări şi în spatele draperiilor verzi de aba, servitorii se grăbeau în toate părţile, ocupaţi cu zeci de sarcini pentru servirea grupului numeros de oameni din sala de mese şi a invitaţilor care urmau să sosească pentru dansul din seara aceea.

Chipurile necunoscute ale servitoarelor şi lacheilor angajaţi în plus o nelinişteau pe Emma, dar domnul şi doamna Creevey păreau să aibă totul sub control. Chiar şi ea trecu neobservată în toiul agitaţiei.

Se întoarse în sala de clasă şi scrise iarăşi pe fiecare tăbliţă cuvintele pe care le alesese pentru băieţi. Noul ei plan, cel mai bun de până acum, era să plece pe furiş odată cu familia lui Daventry. Wallop şi oamenii lui aveau să urmărească trecerea lor prin oraş. Emma intenţiona să o ia roată, pe partea cealaltă, şi urmau să treacă o zi, o noapte şi încă o dimineaţă până ca Wallop să înceapă să o caute. Era un plan raţional, dar Tatty i-ar fi spus să nu zică hop până ce nu avea să sară gardul. Încă nu plecase.

Auzi uşa sălii de clasă deschizându-se şi închizându-se în spatele ei. Înainte să apuce să se întoarcă, simţi cum două braţe puternice o cuprind şi o îmbrăţişează strâns. „Daventry”.

— Ne vedem diseară pe acoperiş.

O sărută sub ureche.

— Dar cum rămâne cu familia ta, cu invitaţii tăi?

El îi dădu drumul doar cât să se poată întoarce cu faţa spre el.

— Nu lăsa ca familia mea să te descurajeze.

— Ştii, doamna Creevey m-a sfătuit să nu stau la vedere.

— După ce se retrag toţi. Ştii uşa. Îmbracă-te cu ceva călduros!

Ea dădu să protesteze, dar el îi opri cuvintele cu un sărut scurt şi arzător.

— Să fii acolo!

Apoi dispăru.

Emma puse jos tăbliţa pe care încă o ţinea în mână. Nu ar fi trebuit să se întâlnească cu el. Ar fi trebuit să

doarmă cât mai bine, căci pesemne era ultima oară când avea să doarmă într-un pat vreme de săptămâni întregi. Nu ar fi trebuit să îi lase impresia că voia să ia parte la această nebunie. Ar fi trebuit să ştie că măcar ea era raţională. Ar fi trebuit să îşi scoată ideea din cap şi să nu se gândească la pelerina ei veche, pe care Daventry i-o legase sub bărbie cu atingerea lui caldă.

*

Dav îşi ridică paharul şi se uită la familia lui. Se adunaseră în salon ca să petreacă timpul împreună. Peste o jumătate de oră, aveau să sosească invitaţii, patru familii locale, a căror curiozitate le depăşea măcar scepticismul cu privire la originile lui. Se părea că, datorită titlului său, erau dispuşi să îi treacă cu vederea trecutul îndoielnic, dar nu şi pe al mamei lui. Vecinii lui veneau să danseze cu noul marchiz, dar nu voiau să ia cina cu mama lui, care avea un trecut scandalos. Îşi încleştă maxilarul când se gândi la felul în care o umileau pe Sophie.

Jos, în hol, muzicienii angajaţi îşi acordau instrumentele. Două sau trei camere din casa din oraş a mamei lui ar fi încăput cu uşurinţă în salonul lui. Dar familiile în creştere ale fraţilor şi pupililor lui îl umpleau foarte frumos.

Pe o canapea aurie, gemenii somnoroşi ai lui Will stăteau de o parte şi de alta a mamei lui, uitându-se într-o carte cu fotografii. Maiorul ei juca şah cu Lark şi Swallow. Îi trecu scurt prin minte că mama lui îşi evita admiratorul, care tocmai ce revenise în Anglia.

Nate Wilde, hoţul căit al lui Will, care îi întrecea pe toţi cu straiele lui croite pe măsură, îi învăţa pe ceilalţi băieţi şi pe fiul cel mare al lui Xan părţile mai bune ale biletelor de loterie, printre îmbrânciri şi strigăte. Cel mai mic bebeluş era în pat, iar Dav ştia că mama acestuia, Cleo, avea să plece în curând ca să-l verifice. Casa lui mare o nelinişstea uneori fiindcă trebuia să stea atât de departe de copilaşul ei. Dar în clipa aceea simţea înţelegerea din aer ce vibra

între Helen, Will, Cleo şi Xander. Cei patru ascultau o poveste pe care Charlie Spencer o depăna oarecum sfios. Dar atracţia aceea dintre fraţii lui şi nevestele lor i se părea lui Dav ceva palpabil, aducându-i aminte de singura persoană care lipsea din cameră. Gândul pe care îl alungase într-un colţ al minţii, refuzând să îl recunoască, îşi croi drum la suprafaţă. *Unde* putea să facă dragoste cu Emma?

Îşi dădu seama că problema era alta – faptul că îşi găzduia fraţii căsătoriţi îi aducea aminte că era singur şi că patul îi era gol. Toţi ceilalţi dispuneau de o cameră, cu excepţia mamei lui şi a maiorului ei, un bărbat nespus de onorabil. Fiii mamei lui aveau aceeaşi fire pasională ca ea.

Xan îl privi în ochi, iar Dav se însufleţi să asculte povestea pe care o depăna Charlie. Poliţia îl arestase pe băiat pentru că împărţise foile volante ale lui Place despre evitarea sarcinii muncitoarelor de pe Bread Street. La 17 ani, cumnatul lui era nerăbdător să transforme lumea. Îşi idolatriza sora, pe Cleo, care făcea acum parte din comitetul băncii Evershot şi care devenise expertă în administrarea fondurilor după criza lingourilor, dar şi pe Xan, care continua să lupte pentru mai multă lumină şi mai multă apă curată în Londra.

Charlie îşi vârî mâinile în buzunar.

— Ei bine, aş face-o din nou. În plus, nu e chiar aşa de neobişnuit să fii arestat în familia noastră. La urma urmei, şi Xan a fost arestat.

— Poate că există o cale mai bună, sugeră Xan.

— Puteţi fi siguri că drepturile femeilor vor fi subiectul primului meu discurs din Camera Lorzilor, proclamă Charlie.

— Bravo, Charlie!

Helen Jones îşi ridică paharul în cinstea lui.

— Mai întâi să termini studiile, după care îţi poţi ocupa locul în Camera Lorzilor, îşi sfătui Cleo fratele mai mic.

Ceasurile aurii de pe poliţa de deasupra căminului băturâ ora exactă, iar grupul se împărţi. Will îl bătu pe Dav pe umăr şi îi spuse:

— Primele pretendente la mâna ta sunt la uşă. Fă-ţi

familia mândră de tine, frate!

Dav se gândi la acoperiş şi la Emma.

*

Daventry chiar dansa. Emma se afla în spatele a trei servitoare, privind cuplurile elegante de jos.

Bărbaţii purtau veşminte negre de seară. Rochiile femeilor străluceau în culori pale, iar lumina se reflecta în şiragurile de perle de la gâturile lor şi în pieptenii cu nestemate din părul lor închis la culoare. Era o scenă asemenea celor pe care i le descrisese Tatty cu multă vreme în urmă, când exersaseră dansurile în temniţa lor.

Mai jos de servitoarele care se uitau cu gura căscată, se afla o altă persoană care privea cu atenţie scena, cu capul cu păr negru aplecat în faţă, ca să poată vedea totul, cu un domn lângă ea.

Într-o clipită, femeia îşi înălţă capul spre gentlemanul cu pricina, iar Emma îi văzu ochii închişi la culoare şi expresivi, plini de o plăcere intensă. Mama lui voise să îl vadă dansând. Femeia îşi apucă însoţitorul de mână, iar în ochi îi sclipiră lacrimi luminoase, care i se prelinseră tremurătoare pe obraji. Ea râse şi le şterse, apoi îşi sprijini capul de însoţitorul ei. Emma se gândi că nu mai văzuse niciodată o bucurie absolută. O durea să vadă cât de mult tânjea mama lui Daventry ca el să fie fericit.

Trei ore mai târziu, în casă era din nou linişte. Emma nu luă nicio lumină cu ea. Putea să îşi numere paşii până la orice uşă sau scară din aripa de nord. În mica încăpere, se întinse spre uşă, o deschise şi păşi în noaptea atât de friguroasă sub cerul indigou nesfârşit, încât se clătină puţin şi simţi panta acoperişului sub ea, iar corpul i se aplecă alarmant de mult. Dar chiar atunci simţi cum un braţ puternic o prinde şi o trage din nou pe o suprafaţă plană.

— Uşor, iubito! Acoperişul coboară în pantă aici.

Era aproape invizibil, la fel de întunecat ca noaptea însăşi.

— Cu ce eşti îmbrăcat?

— Cu o haină veche.

O trase în braţele lui, iar ea simţi catifeaua din care era croită haina când îşi rezemă capul pe umărul lui. Recunoscu mirosul de fum şi de pietre din ziua în care îi căutase prin dulap. Ştia ce însemna asta: în seara aceea, sorbise o gură din viitor când dansase cu vecinele lui tinere şi eligibile, iar acum, haina jerpelită şi acoperişul deschis îl trăgeau înapoi spre trecut.

El rupse îmbrăţişarea, dar Emma se prinse de braţul lui, ca să-şi menţină echilibrul.

— Îmi tremură picioarele.

El o sărută pe creştet.

— Fă doar câţiva paşi. O să ne aşezăm şi o să ne uităm la stele.

O luă de mână şi i-o întinse, ca să poată atinge peretele, apoi o conduse din umbre spre acoperişul deschis. Se lăsă în jos ca să se aşeze, rezemându-se cu spatele de peretele de sus, şi o trase să se cuibărească între picioarele lui. Se folosi de haina lui veche ca să se învelească pe amândoi, iar ea îşi lăsă capul pe spate, rezemându-l de umărul lui.

— Acum poţi să te uiţi la stelele ameţitoare fără să cazi.

Avea dreptate. Sprijinită de trupul lui, care o încălzea la spate, Emma se simţea ancorată, chiar dacă stelele păreau să se învolbureze în adâncimile întunecate de deasupra lor. Avea impresia că pica pe spate, dar el era acolo să o prindă, emanând căldură în spatele ei.

Emma nu îşi amintea să se fi uitat vreodată atât de departe. Număra paşi şi măsura drumul de la un mâner de uşă însemnat cu aţă la următorul, în timp ce el privea de pe acoperişul lui înalt distanţe infinite.

— Poţi să îţi găseşti calea spre oriunde cu ajutorul stelelor, spuse el.

„Da, tu *poţi”,* se gândi ea.

El îşi mişcă mâinile pe şoldurile ei, trăgând-o mai aproape. Se opri cu palma caldă peste buzunarul ei gol.

— Nu ai găsit suvenirul de la fratele tău?

Emmei i se puse un nod în gât şi înghiţi în sec. Nu îl găsise, nici nu reuşise să îi facă pe băieţi să se ruşineze şi să i-l înapoieze.

— Nu.

— Nu ai nimic altceva care să fie cu adevărat al tău, nu-i aşa?

Vedea dincolo de deghizarea ei. Nu ar fi trebuit să o surprindă acest lucru. O făcuse de la bun început. Dădea la o parte toate straturile false cu care ducele, Aubrey şi Wallop încercau să o deghizeze. „Mă am pe mine însămi”, se gândi ea. „Îmi aparţin mie însămi”. Dar el o strânse în braţe cu un sentiment de posesie înverşunată, ca şi cum ea nu şi-ar mai fi aparţinut ei însăşi, ci lui, iar timpul se comprimă în timp ce stelele dansară, iar ea îi simţi inima bătându-i în spatele ei.

Nimeni nu îl învăţase pe Dav ce însemna să îţi doreşti ceva şi să nu primeşti. Experienţa lui fusese cu o prostituată, care aţâţa făţiş şi oferea fără să ezite. Fusese aproape dezbrăcată încă de la începutul întâlnirii, nu înveşmântată în corset şi fuste, ca Emma. Încă nu avusese de-a face cu hainele femeieşti.

Dură puţin până ce reuşi să o mişte în strânsoarea lui, astfel încât să o atingă pe sub pelerină, să îi simtă coastele şi să îi mângâie sânii moi cu vârfurile degetelor, pe deasupra corsetului.

Când o atinse, ea se împinse şi mai tare în el. Dosul dulce şi rotund al Emmei era acum cuibărit pe mădularul lui fierbinte şi ţeapăn.

De fiecare dată când îşi mişca dosul de mădularul lui, imagini nebune i se iveau în minte.

Îşi îngropă faţa în buclele ei de la baza gâtului şi îşi mişcă mâna, astfel încât să ajungă între coapsele ei. Când o atinse acolo, se umplu de o senzaţie nebună de triumf şi de nevoie deopotrivă. Trupul ei răspunse cu o agitaţie neliniştită de începătoare, iar pulsul şi respiraţia i se iuţiră.

Acest lucru o făcea şi mai misterioasă. Will credea că acţiona după un plan bine pus la punct sau dirijată de un complice. Senzual vorbind, era inocentă, chiar dacă nu era

fiică de vicar, aşa cum pretindea, adică nu era o femeie cu un trecut sigur şi aşezat, plin de studii şi îndatoriri, ci un spirit prizonier care tânjea să evadeze.

Vântul gemu pe lângă coşurile de fum, iar el îşi rezemă capul de pietre. Acoperişul era un loc nebunesc, în care să ducă o femeie dacă voia să fie amândoi dezbrăcaţi. Avea nevoie de Emma, iar asta îl afecta într-un mod ciudat. Era un marchiz slab ţinând cont de faptul că le oferea dormitoare mari fraţilor lui şi soţiilor lor calde, dar îşi ducea propria amantă pe acoperiş, de parcă ar fi fost un cuplu de vagabonzi din Londra.

— Emma, vreau să te ating, să fac dragoste cu tine, dar acoperişul nu e locul potrivit. Trebuie să mă opresc!

Îşi ridică privirea spre cerul nemărginit, permiţând inimii să îşi încetinească ritmul nebunesc.

— Nu mă deranjează acoperişul. Îmi place să fiu aici cu tine.

— Atunci o să rămânem, dar hai să mergem mai sus, ca să vedem tot cerul.

— Mai sus? O să-mi ies din minţi de spaimă.

— Nu o să-ţi dau drumul. Ai încredere în mine!

Ea râse. Nu îi dăduse deloc drumul de când păşise pe acoperiş. Vocea lui Tatty, care îi spunea că „a avea încredere e bine, a nu avea încredere e şi mai bine”, îi intră pe o ureche şi îi ieşi pe cealaltă aşa de iute, că nu reuşi să o audă.

Daventry o ajută să se ridice şi o răsuci în braţele lui astfel încât să o poată săruta din nou. Sărutul se intensifică, lăsând-o fără aer şi făcându-i inima să-i bată galopant. El se opri şi o ţinu în braţe până ce îşi traseră amândoi suflarea. Apoi se întoarse şi o luă de mână, conducând-o.

Emma ştia că el nu se deplasa la fel de lin ca de obicei din pricina ei. Ea şovăia la fiecare pas, în timp ce el o trăgea cu îndeajuns de multă forţă încât să o convingă, dar fără să o târască. Vântul rece sufla printre ei, umplându-i urechile, iar ea strânse din dinţi, ca să nu-i clănţănească. Simţea plăcile reci ca gheaţa prin pantofi şi păşea sfioasă şi şovăitoare.

Pe la jumătatea acoperişului, auzi nişte pietricele care se sfărâmau deasupra lor, ca gheaţa de pe un lac îngheţat. Când auzi sunetul, Daventry o legănă în faţa lui. Când înaintă, Emmei îi alunecă piciorul şi căzu, lovindu-se de pietre şi alunecând pe pantă. Nu avu timp să intre în panică, deoarece el ateriză peste ea, acoperind-o cu propriul trup, alunecând împreună pe panta îngheţată a acoperişului.

O umbră mai întunecată trecu peste ei, iar acoperişul tremură din pricina unei lovituri puternice, care se simţi sub ei într-o explozie bruscă, ridicându-le picioarele şi întorcându-i cu capul în jos, prăvălindu-i înspre balustradă. Daventry îi protejă capul Emmei cu braţele. Se izbiră de margine, în timp ce o ploaie de praf şi de bucăţi de piatră spartă căzu peste ei. În spatele lor, balustrada se rupse şi se prăbuşi. Urmă o clipă de linişte, apoi se auzi o bufnitură pe aleea de dedesubt, sunetul vibrând în sus prin clădire şi prin oasele Emmei.

Spatele lui Daventry atenuase şocul căderii pe peretele de la marginea acoperişului. Avea ochii închişi. Faţa îi lucea palidă, acoperită de praf. Cuvintele crude ale ducelui îi veniră în minte Emmei. „E un bărbat greu de ucis”. Emma întinse mâna tremurând şi îi scutură pietrişul din ochi şi de pe buze. El clătină o dată din cap şi se uită la ea. Nu îl uciseseră, iar ea ameţi de uşurare.

— Te doare ceva? Ţi-ai rupt ceva?

Ea clătină din cap. O durea gâtul. O durea inima. Era pe punctul de a izbucni într-un râs nebunesc şi în lacrimi deopotrivă. Se îndoise de el preţ de o clipă întunecată.

— Tu?

— Doar zgârieturi.

Sub ei se auziră ţipete şi zgomot de paşi apăsaţi.

— Ce a căzut?

— Coşurile de fum de pe unul dintre hornuri. Poţi să mergi? Îşi schimbase deja poziţia, ridicându-se, pregătit să acţioneze. Într-un minut, Adam Digweed o să dea năvală pe uşa aceea, continuă el. Mai întâi, lasă-mă să te duc înăuntru.

Ea îl înţelese. Avea să o protejeze cu propria viaţă. Se ridicară în picioare, scuturându-se de praf şi de bucăţele de pietre.

Dav se uită să vadă paguba. Balustrada avea o gaură de mai bine de un metru. Acoperişul avea o spintecătură adâncă, în locul în care se izbise zidăria aflată în cădere, spărgând ţiglele, înainte să rupă balustrada şi să se prăbuşească la pământ. Deasupra lor, linia acoperişului se modificase. Lipsea un rând de coşuri de fum. Nu putea fi sigur că restul acoperişului era sigur. Trebuia să o ducă înapoi prin zona afectată.

Vocile de jos se auzeau din ce în ce mai tare şi începură să se vadă lumini pe alee. Fraţii lui aveau să vină să investigheze de îndată ce erau anunţaţi de servitori.

Dav o luă de mână pe Emma şi o conduse înapoi în sus spre marginea interioară a acoperişului, stând sprijiniţi de zid. O puse să stea cu faţa la perete şi îl străbătură împreună, şovăielnic, înapoi spre uşă. Înăuntru, îşi dădu jos haina de catifea şi i-o înmână. Râse sardonic, gutural, după care o vârî iarăşi în dulap.

— Eşti în siguranţă, Emma. Lasă haina când pleci! O să-l duc pe Adam de aici.

Ea îi atinse o dată faţa. Putea auzi zgomot de paşi iuţi şi apăsaţi apropiindu-se.

— Nu spune nimănui că ai fost pe acoperiş!

O sărută şi închise uşa.

Capitolul 16

Dav se întoarse chiar când Adam dădu năvală pe uşă cu un sfeşnic în mână, în timp ce cămaşa de noapte îi flutura în jurul siluetei lui gigantice.

— Domnule, ce s-a întâmplat?

— Au căzut nişte coşuri de fum de pe acoperişul superior. Să coborâm. E cineva de jos rănit?

Dav se duse intenţionat către scări.

Adam i se puse în cale.

— Nu sunteţi rănit?

— Nu. Totuşi, acoperişul nu e sigur. Nu ieşi pe el!

Fraţii lui se adunaseră jos, pe alee, împreună cu o mână de lachei. Xander dădea ordine. Will ţinea o lampă în sus, cercetând zidăria căzută. Se prăbuşiseră cinci coşuri de fum şi bazele lor de tencuială. Dav îşi ridică privirea şi văzu locul în care bucata de piatră se izbise de balustradă şi o rupsese.

Două grupuri de lachei plecară în direcţii diferite, ca să cerceteze proprietatea.

— Ai cam neglijat reparaţiile la casă, Dav? zise Will, venind lângă el.

— Erai sus? întrebă Xander.

— Traversam acoperişul. Am simţit o sârmă, m-am lovit cu genunchiul şi am plonjat. Coşul de fum a căzut în spatele meu, a aterizat pe acoperiş şi s-a rostogolit prin balustradă.

Will înjură.

— Cine ştie că mergi acolo?

— Şi cine are acces la acoperiş? întrebă Xander.

— Toată lumea din casă ştie că mă duc pe acoperiş.

Fraţii lui aşteptară ca el să arunce vina pe Emma. Refuză să o facă. Chiar dacă bănuia că fata minţea în unele privinţe, ştia că accidentul o luase şi pe ea prin surprindere.

— La naiba, Dav! Noi i-am angajat cu mare grijă pe toţi cei din casă, mai puţin pe fata aia.

— Oricine ar spiona din pădure ar şti, de asemenea, că îmi place să merg pe acoperiş.

— Când ai fost ultima dată acolo?

— Când a fost Will aici.

— Deci putem presupune că sârma a fost pusă după aceea, dar sigur a durat ceva ca să slăbească baza coşurilor.

— Săptămâni întregi. Dav nu credea că vreunul dintre

oamenii lui era implicat.

Will se uită la el.

— Chiar nu vrei să dai vina pe fată.

— Fata nu a slăbit zidăria şi nici nu a pus sârma.

Aproape că o pierduse. Doar gândul acesta îi făcea inima să-i bată cu putere.

— Nu trebuie o mai ascunzi dacă vrei să o credem, zise Xander mai degrabă ca un ordin.

— Nu o să vă las să o interogaţi, insistă Dav.

— Cineva trebuie să afle adevărul despre ea, interveni Will la fel de acid ca întotdeauna.

— Adică altcineva în afară de mine, vrei să spui.

— S-ar părea că tu nu poţi gândi cum trebuie în preajma ei.

Xan întinse mâna, oprindu-l pe Will.

— Haide, Dav, nu-l poţi lăsa pe Wenlocke să câştige. Nu după tot ce am făcut.

— Bine. Mâine o s-o cunoaşteţi.

*

Emma auzi voci apropiindu-se. Acum ar fi recunoscut vocea lui Daventry oriunde. Chiar şi de la distanţă, se părea că timbrul vocii lui reverbera în adâncul ei.

Vocile se opriră în faţa uşii ei. Glasul lui Adam Digweed cel uriaş preluă controlul.

— Ar fi trebuit să verific acoperişul regulat. N-ar fi trebuit să plec de la post.

— Adam, se poate ca zidăria să fi fost deteriorată dinainte să ne mutăm noi aici. Casa nu a mai fost locuită de mulţi ani. Nu m-ai dezamăgit.

Dar ea o făcuse. Îi spusese lui Wallop în prima zi că Daventry se plimba pe acoperiş. Sau poate că Wallop ştia deja.

Urmă o pauză. O uşă se deschise.

— Dar, domnule, dacă totuşi coşurile s-ar fi slăbit din cauza vremii şi a trecerii timpului, de ce nu au căzut când a fost viscol?

Emma îşi ţinu răsuflarea. Îşi aminti de viscolul de la începutul lunii martie. Ajunsese chiar şi la Wenlocke şi dezrădăcinase copaci.

— E destul că te afli aici acum, Adam, la datorie. Mâine-dimineaţă o să inspectăm acoperişul. Ţine-i pe toţi departe de el până când ştim cu ce avem de-a face!

— Nu mai plec niciodată de lângă dumneavoastră, domnule. O să rămân chiar aici.

— Mulţumesc, Adam. Noapte bună!

*

Xander îşi lăsă soţia să îl primească adânc în trupul ei. Îl mângâia în sus şi în jos pe spate, îndemnându-l să continue. Era o chemare căreia nu-i putea rezista. După aceea, se întoarseră astfel încât ea să se cuibărească în braţele lui, cu spatele la el. Ştia că avea să adoarmă în câteva minute, obosită din cauză că îl îngrijea pe cel mai mic bebeluş al lor, dar înţelesese doar din priviri, fără să fie nevoie de cuvinte, că avea nevoia de ea.

Fuseseră chemaţi din pat de un servitor, aşa că trezirea lui Xander fusese de două ori mai crudă: fusese deranjat din somn, dar şi din confortul casei. Se presupunea că Dav era în siguranţă în casă. Îşi luaseră toate măsurile de precauţie când cercetaseră casa şi când angajaseră personalul. Când văzu pietrele sparte de pe alee, îşi aminti de influenţa pe care o avea duşmanul lor şi de faptul că era dispus să dezlănţuie forţe mortale împotriva lor. Încă de la început, Wenlocke se folosise de bătăuşi şi de ticăloşi uşor de cumpărat şi dispuşi să ucidă.

În timp ce stătea pe alee, simţi iarăşi cum vina îi apăsa pe umeri. El îşi pierduse fratele în seara aceea. El încurajase acţiunea legală împotriva ducelui, în urma căreia Dav devenise marchiz.

Cleo se mişcă lângă el, punându-i o mână pe sânul ei.

— Iubirea mea, nu l-ai făcut tu pe Wenlocke un bătrân plin de amărăciune. Şi nu ai eşuat în a-ţi proteja fratele.

— Crezi că mă învinuiesc prea tare?

— Cu siguranţă, vezi cât e de capabil, de puternic, de pregătit să îl înfrunte pe Wenlocke singur.

— Cum poate să înfrunte un duşman care se furişează noaptea ca să-l prindă în capcană cu ajutorul pietrelor de la propria casă?

— În mod direct.

— Aproape că te-am pierdut într-un accident, îţi aminteşti? spuse el.

Ea se răsuci în braţele lui şi îl sărută, dându-i de înţeles că şi ea îşi amintea cum îi găsise mâna în întuneric în locul în care unchiul ei încercase să o îngroape şi să o înece. Ţinându-se de mână, scăpaseră şi se îndreptaseră spre acoperişurile de pe Bread Street.

— Wenlocke se foloseşte de oricine e dispus să facă tot ce îi porunceşte el. S-a folosit de unchiul meu, March, şi de tovarăşul lui, Bredsell, şi chiar şi de răpitorul lui Dav, Harris. Probabil că acum se foloseşte de altcineva. Cineva care se află în apropiere şi spionează casa.

— Sau de cineva din casă.

— Pare puţin probabil să aibă pe cineva în interior când tu şi Will i-aţi verificat cu atenţie pe toţi angajaţii, iar Dav are în jur oameni foarte loiali, ca Adam Digweed şi doamna Wardlow.

— Singura persoană din casă pe care nu am angajat-o noi e noua profesoară, o femeie pe nume Emma Portland.

— Doar nu crezi că ea a slăbit zidăria coşurilor de fum, nu?

— Nu, dar Will zice că e tipul de femeie care i-ar putea topi minţile unui bărbat.

— Pentru că e drăguţă, eşti convins că e o mincinoasă?

— Nu am cunoscut-o. Sunt convins însă că, din pricina ei, Dav nu gândeşte limpede.

— Ei bine, atunci lasă-ne pe mine şi pe Helen să o cunoaştem mâine, şi o să vă spunem părerea noastră.

*

Un vânt rece de martie flutura fustele mamei şi ale cumnatelor lui. Un grup sobru cerceta grămada de zidărie de pe aleea din faţa casei. Acum că se făcuse zi, era limpede că fusese legată o sârmă de cele cinci coşuri de argilă de pe hornul de deasupra locului lui favorit de pe acoperiş. Fiecare dintre ele cântărea pe puţin douăzeci de kilograme. Will cercetă cât de afectat era acoperişul. Lark se urcă pe horn, ca să raporteze cum stăteau lucrurile în locul în care fuseseră coşurile. Aşa cum bănuise Will, baza zidăriei fusese slăbită cu ajutorul uneltelor. Avea să-şi trimită omul, pe Harding, în sat, să afle cine ar fi avut înzestrarea necesară pentru aşa ceva şi nevoie de bani, chiar dacă obţinuţi în chip nu prea cinstit.

Urmele de daltă însemnau că bunicul lui Dav nu renunţase la dorinţa de a-l distruge. Orice ar fi zis fraţii lui, nu putea continua să se ascundă la conacul Daventry, aşteptând ca bătrânul să renunţe ori să moară.

Pe faţa mamei lui se prelingeau lacrimi. Îl strânse de mână, implorându-l să o ierte pentru că plângea, şi se duse să se plimbe cu trăsura împreună cu maiorul ei. Xan şi Will îl sfătuiră pe maior să se înarmeze.

Dav îi duse pe toţi înăuntru, pentru o rundă de meciuri de box între membrii grupului. Cu această ocazie, transformară antreul într-un ring. În acea zi, avea să îi dovedească lui Xan că era pregătit pentru un meci. După ce dovedea asta în ring, fraţii lui erau nevoiţi să priceapă că era pregătit să îl înfrunte pe Wenlocke.

Capitolul 17

Locuinţa Regală din Windsor o învăţă încă o dată pe Charlotte o lecţie din copilărie pe care până şi ducesa de Wenlocke ar fi făcut bine să şi-o aducă aminte: să obţii ceea ce îţi doreşti, cum ar fi fost o audienţă la rege, nu era întotdeauna o binecuvântare. Camerele mult prea încălzite ale lui George erau şi mai greu de suportat decât tacticile

lui de a trage de timp. Pentru cea de-a treia ei vizită, Charlotte era îmbrăcată cu o rochie de muselină de culoarea lavandei pe care o împrumutase de la fiica ei, chiar dacă parcul era acoperit cu pojghiţe de gheaţă în luna martie.

Charlotte se mira că Lady Conyngham, amanta de multă vreme a regelui, putea să îndure căldura, clipitul şi încuviinţările din cap ale iubitului ei gras.

Charlotte se gândi că poate cei mai mulţi nu ar fi considerat că Lady Conyngham ar fi afectat treburile statului. Nu se folosise de statutul ei ca să intervină în problemele guvernului sau ale armatei, ci doar ca să îşi ajute soţul complezent şi copilul ambiţios să avanseze. Cu toate acestea, putea fi învinuită, în opinia lui Charlotte, pentru că îl redusese pe regele Angliei la un copil răsfăţat şi răzgâiat, care nu era în stare să se ocupe nici măcar de propria datorie. Nu mai putea fi încorsetat şi nu se mai străduia deloc, aşa cum îi cerea statutul, să îşi facă apariţia la evenimente de stat ori să discute cu ambasadorii. Să semneze o graţiere pentru Emma avea să fie un efort pentru el.

Servitori îmbrăcaţi în haine extravagante o conduseră într-o anticameră şi o lăsară acolo, iar ea îşi aminti de încă o provocare cu care se confrunta. Trebuia să îl linguşească pe rege cu vorbe dulci, în chip nefiresc pentru ea şi pentru poziţia pe care o deţinuse vreme îndelungată la Wenlocke. Trebuia să renunţe la orice urmă de autoritate şi să devină o mamă îndoliată, care implora pentru viaţa copilului ei. Trebuia să îl facă să creadă că, semnând hârtia aceea, săvârşea de fapt un act eroic, încă o înfrângere a parveniţilor şi iacobinilor de pretutindeni.

Avusese mai multă influenţă pe Bow Street, unde se întâlnise cu magistratul însuşi. El îi recomandase un poliţist pe nume Jack Castle şi o asigurase că era cel mai potrivit să o găsească pe Emma, căci găsise cockerul doamnei Bellingham.

Charlotte reuşise să tacă şi să nu judece până când îl întâlnise pe Castle în persoană, un bărbat mic şi aranjat, cu

o claie de cârlionţi maronii, cu o faţă lungă şi urechi ca toartele cănilor.

Nu se temu de autoritatea ei, nici nu se miră de recompensa pe care o oferea. În schimb, o ascultă şi fu de acord să o ajute, în pofida faptului că nu îi putea spune prea multe. Momentan, era cel mai în măsură să o ajute să o scoată pe Emma din ghearele lui Aubrey.

Un ofiţer al palatului, cu spatele uniformei brăzdat de dungi negre, o conduse pe Charlotte în prezenţa Maiestăţii Sale. Regele stătea tolănit pe o canapea roşie de catifea, cu picioarele grase îmbrăcate în pantaloni albi bufanţi, pe care le ţinea întinse sub burduhan, cu tălpile umflate încălţate cu pantofi de mătase neagră cu ciucuri, proptiţi pe un taburet regal roşu cu auriu. Purta un turban de noapte verde unsuros şi o jachetă de mătase albastră murdară. Lângă el, Lady Conyngham îşi ţinea mâna plină de bijuterii pe coapsa lui enormă. Regele o cercetă pe Charlotte şi apucă un pahar de gin de cireşe, mirosul băuturii simţindu-se puternic în aer. Charlotte încercă să nu arate cât de şocată era să se afle faţă în faţă cu o asemenea delăsare.

— Ai scăpat de soţul tău cel bătos şi rece, ducesă?

— Maiestatea Voastră este foarte amabilă să mă primească.

Charlotte făcu o plecăciune adâncă, aşa cum nu mai făcuse de mulţi ani. În cameră, unde era cu câteva grade mai cald ca în anticameră, îi apăru pe frunte o umezeală neobişnuită.

— Sunt convins că o să te încălzim noi. Regele îi făcu cu ochiul lui Lady Conyngham. Nu ne-ai mai vizitat până acum, ceea ce înseamnă că îţi doreşti ceva foarte tare, da, foarte tare!

Preţ de o clipă, ochii îi sclipiră cu şiretenie, cu viclenia unui copil care încerca să manipuleze un adult.

— Nu am la cine să apelez, Maiestatea Voastră. Stă numai în puterea dumneavoastră să îndreptaţi o mare nedreptate săvârşită împotriva unei tinere fără apărare.

Regele râse şi rămase fără aer. Preţ de câteva clipe, stătu pe spate, cu ochii închişi, gâfâind, în timp ce Lady

Conyngham îi făcea uşor vânt. Charlotte îşi mută discret privirea. Încăperea era plină de portrete ale marilor eroi militari, printre care George însuşi, în uniformă de husar, pe un cal sur.

— Trebuie să mă ierţi, ducesă, mă tem că boala îşi spune cuvântul. Nu mai sunt bărbatul de odinioară, care conducea legiunea germană de la Waterloo, dar sunt în continuare gata să îmi înfrunt duşmanul.

— Mă gândeam eu că o să fiţi, Excelenţă, de aceea am venit.

— Deci nu ai venit ca să îmi vezi girafa? Pun pariu că ai putea să o priveşti drept în ochi. Nu crezi că ar putea, Lizzy? Se întoarse spre Lady Conyngham, care râse politicos la glumă. Ar trebui să facem o vizită până la menajerie.

Lady Conyngham îi aruncă o privire tăioasă lui Charlotte. Charlotte nu ştia sigur care dintre ele voia mai tare să înăbuşe ideea unei excursii.

— Oh, Maiestate, haideţi să nu ieşim astăzi în frig! Deja aţi fost îndeajuns de amabil şi mi-aţi dăruit din timpul dumneavoastră. Am doar o mică favoare să vă cer.

Cuvântul *favoare* îl făcu pe rege să se încrunte numaidecât şi să ia din nou o gură din ginul de cireşe.

Charlotte scoase scrisoarea din săculeţ.

— Cu semnătura dumneavoastră, pot salva o biată copilă de la o soartă îngrozitoare.

— Semnătura mea, ai spus? zise regele pe un ton plângăcios.

Charlotte îşi dădu seama că avea o problemă: nu îi putea înmâna documentul direct regelui, deoarece acesta nu întinsese mâna ca să îl primească, iar Lady Conyngham avea mâna ocupată cu coapsa regelui.

— Ar fi o semnătură eroică. Dintr-o mişcare de toc, o să oferiţi libertate, dar trebuie să rămână secretul nostru. Se uită spre Lady Conyngham. Aş putea să vă spun, în cea mai strictă confidenţialitate, desigur, identitatea tinerei cu pricina?

În privirea regelui apăru o sclipire de interes.

— Secretul nostru, deci? Lizzy o să-l păstreze.

O înghionti pe Lady Conyngham, care întinse apatică mâna, ca să primească documentul.

*

Un ciocănit puternic la uşa Emmei indică inevitabilul. Trebuia să cineze cu familia lui. Îi evitase toată ziua nu doar de frica întrebărilor, ci din dorinţa de a nu-l expune pe Daventry speculaţiilor. Era plină de vânătăi, de la coate până la gambe. Ruth le văzuse şi nu mai comentase ca de obicei. Fără să spună nimic, pregătise un şal auriu pătrat, cu margini negre, care să îi acopere braţele acolo unde mânecile umflate ale rochiei de culoarea macului ar fi putut să o dea de gol.

Daventry aştepta pe hol, în deghizarea lui de gazdă politicoasă, alături de Adam Digweed, care era încruntat. Adam părea dornic să lovească pe cineva cu pumnii lui imenşi. Daventry părea dornic să intre în camera ei şi să închidă uşa după el.

Emma îşi coborî numaidecât privirea când văzu înflăcărarea din ochii lui. El îi întinse braţul, ea dădu să îl apuce, iar şalul îi alunecă. El se încruntă, concentrându-şi privirea pe pielea maronie şi vânătă de deasupra cotului. Cu o mişcare controlată, îi ridică şalul moale şi îi acoperi vânătaia, apoi o luă de braţ.

— Pregătită, domnişoară Portland? Promit că nu o să-i las să te atace.

Ea încuviinţă din cap. Familia lui ar fi trebuit să o atace. Nu îl ajutase prea mult pe Wallop, dar puţinul pe care îl făcuse deja îl pusese în pericol pe bărbatul de lângă ea. Ar fi trebuit să o înşface şi să o azvârle în întuneric, iar ea ar fi trebuit să plece, să o ia la fugă. Întârziase cât de mult putuse. Acum, chiar dacă legea o prindea din urmă, Tatty şi micuţul Leo aveau să fie liberi. Din câte ţinuse ea socoteala, Tatty probabil ajunsese deja pe coastă, la mesagerul care îi aştepta, şi urcase deja pe vaporul care avea să-i ducă spre libertate.

Străbătură în tăcere culoarul lung ce ducea spre salonul din aripa de sud. În urma lor, se auzeau paşii apăsaţi ai lui Adam. Fustele Emmei foşneau şi se atingeau de piciorul lui Daventry. Locul în care mâna ei se rezema pe braţul lui puternic înveşmântat în lână părea a fi singurul punct de căldură. Emma simţi cum căldura lui se intensifică şi o trage mai aproape. Nu îşi amintea să mai fi simţit căldură de când se întorseseră de pe acoperiş, în noaptea dinainte.

Nu putuse să doarmă ore în şir după ce îl auzise întorcându-se în camera lui, temându-se că putea avea coşmaruri. În vis, coşurile de fum s-ar fi mărit, s-ar fi distorsionat şi s-ar fi alăturat tuturor temerilor pe care şi le înăbuşea. În timpul zilei, zidăria prăbuşită avea dimensiuni normale. Până la prânz, aflase deja de la Ruth cum cineva slăbise cu dalta coşurile de fum grele de deasupra hornului şi montase o sârmă de-a lungul acoperişului, ca oricine ar fi trecut pe acolo să le dărâme. O singură persoană străbătea în mod regulat locul acela. Accidentul fusese menit să îl lase pe Daventry fără simţire sau ca să îl facă să cadă de pe acoperiş.

Bunicul lui şi Aubrey voiau să îl ucidă. Nu mai putea nega că era o unealtă în mâna duşmanilor lui, ca Wallop şi oricine se urcase pe acoperiş. Era convinsă că niciunul dintre servitorii lui Daventry nu se întorsese împotriva lui, iar Wallop, cu burta lui mare, nu ar fi reuşit să se urce până la o asemenea înălţime sau să treacă neobservat prin împrejurimile casei. Băieţii aveau voie să se ducă oricând pe acoperiş, iar Lark era furios, dar cu siguranţă nu pe Daventry, nu îndeajuns încât să îi facă rău. Deci Wallop mai avea pe cineva care lucra pentru el, cineva care se urcase pe acoperiş.

Se căznise să elucideze misterul în timp ce se dezbrăcase de rochia ruptă, una dintre cele pe care i le dăduse ducesa, în timp ce se spălase şi periase praful din păr, aruncând dovezile în foc, şi în timp ce îşi îngrijise zgârieturile de pe mâini, genunchi şi coate. Nu reuşise nicicum să se încălzească.

— Ai ceva de raportat din sala de clasă? întrebă el.

Ea se uită în sus, iar privirea lui o străfulgeră cu o căldură care i se răspândi în tot corpul – nu doar o scânteie, ca atunci când se frecau veşmintele, ceva încins care o zdruncină până în adâncul fiinţei.

Dură o clipă până ce îi pricepu cuvintele în sine.

— Finch, spuse ea. Finch şi-a citit tăbliţa. Mă aştept ca mâine sau poimâine şi ceilalţi să facă la fel.

— Finch, zici. Aş fi crezut că Lark o să vrea să fie primul.

— În mai toate lucrurile, dar se împotriveşte cel mai mult cititului. Nu am reuşit cu el. Nu pot să îl învinuiesc. Îşi ridică privirea spre el. Crede că o să-i alungi pe băieţi după ce o să înveţe să citească.

O umbră îi străbătu chipul.

— O să vorbesc cu el.

Ajunseră la salon, iar el se aplecă şi o încurajă în şoaptă, în timp ce ea îşi ridică privirea. Se uitară unul la celălalt, neputând să îşi mai întoarcă privirea. Lumânarea şi sfeşnicul.

El fu primul care o făcu, iar când se întoarse, Emma întâlni ochii verzi şi plini de viaţă ai unei femei înveşmântate cu o rochie de tafta castanie şi cu guler alb. Privirea ei cunoscătoare îi aminti numaidecât Emmei de Tatty, deşi femeia nu semăna deloc cu verişoara ei.

Un tânăr înalt şi deşirat, cu cârlionţi cafenii neîmblânziţi le captase atenţia celor mai mulţi din încăpere. Adunase trei candelabre pe o masă, pusese o lumânare peste alta şi le cerea să compare lumina. Ascultătorii lui glumeau şi îl tachinau.

— Serios, zise tânărul. Nu aveţi cum să scăpaţi de asta. Xander o să lumineze şi interioarele caselor voastre. Întrebarea e doar cine vrea să fie primul.

— Flăcări de gaz în fiecare casă? Voi doi o să ardeţi Londra din temelii!

Tânărul îşi dădu ochii peste cap, ca şi cum nu ar fi fost prima oară când auzea această obiecţie. Îl văzu pe Daventry.

— Dav, ar trebui să încerci noua iluminare aici, la conac, unde nu sunt clădiri învecinate.

Se întoarseră cu toţii spre Dav şi îl văzură alături de Emma. Discuţia se opri amuzant de brusc.

Daventry nu dădu vreun semn că ar fi fost neliniştit.

— Se poate face şi într-o casă aşa de veche ca asta, Charlie?

— Tocmai asta e ideea. Lumânările reprezintă trecutul. Iluminarea cu gaz este progresistă, valul viitorului. N-ai vrea ca locul ăsta să fie doar un muzeu.

— Dacă Xan crede că se poate, atunci sunt de acord.

Daventry o conduse pe Emma către o femeie de o frumuseţe ce nu ar fi putut fi ignorată. Era îmbrăcată într-o rochie de mătase mulată pe corp, de culoarea prunei, cu tiv de dantelă neagră şi cu corsajul acoperit de mărgele. Frumuseţea ei atrăgea, capta atenţia, fermeca. Lângă femeie se afla un bărbat suplu, cu părul grizonant, evident devotat acesteia. Daventry îi prezentă drept mama lui şi maiorul Luc Montclare.

Emma îşi făcu reverenţele. Nimeni nu părea alarmat că aveau un francez printre ei, dar Emma nu reuşi să îşi înăbuşe un fior când îi auzi numele. Desigur, Daventry observă.

Apoi cunoscu o versiune mai în vârstă şi mai severă a lui Daventry, un bărbat cu umeri laţi, păr negru şi o mină austeră. O salută politicos pe Emma. Urmară alte prezentări politicoase, pe măsură ce străbătură încăperea. Helen, soţia lui Will Jones, o altă frumuseţe într-o rochie de culoarea ametistului, cu ochii de un căprui-închis şi păr în nuanţe castanii şi aurii, îi zâmbi Emmei şi îi spuse:

— Să ştii că Robin te place foarte mult. Zice că poţi să fluieri şi să călăreşti ponei şi că nu ţi-e frică de noroi sau de broaşte. O mare laudă, aş zice eu.

Emma mulţumi în şoaptă pentru această bunătate pe care nu o merita. După îndeplinirea amabilităţilor, îl putu privi pe Daventry în mijlocul oamenilor lui. Toţi din familia lui erau frumoşi, isteţi şi se făceau unii pe alţii să râdă, şi toţi se atingeau. Dar pe el nu îl atingeau. Toată lumea se

întorcea spre el, vorbea cu el, dar nimeni nu îl atingea, şi nici el nu îi atingea pe ei, însă Emma încă simţea atingerea braţului lui de când intraseră în încăpere.

Mai târziu, când se aşezară la masă în salon, Emma privi geamurile întunecate, apoi lumina lumânărilor dinăuntru. Oricine s-ar fi uitat de afară, din întuneric, i-ar fi putut vedea foarte bine datorită luminii. I se părea o nepăsare nebunească faţă de pericol.

Cleo Jones, cumnata cu ochi verzi plini şi de viaţă, se aplecă spre Emma şi îi spuse:

— Nu te teme, domnişoară Portland, îl avem pe Adam Digweed în colţ, şi o mică armată de lachei şi de grăjdari afară. După noaptea trecută, soţul meu a pus câţiva slujitori să păzească în permanenţă conacul.

Dav îşi ocupă locul în capul mesei. Nu credea că indiferenţa lui faţă de Emma păcălea pe cineva din încăpere, în afară de Charlie Spencer, Lark şi Raven, cărora li se permisese să li se alăture adulţilor. Cu ajutorul doamnei Creevey, reuşise să o aşeze pe Emma între Charlie şi Lark şi faţă în faţă cu Raven, ca să nu fie interogată nici de fraţii lui, nici de cumnatele lui fermecătoare. Trebuia să se mulţumească să-l lase pe Charlie să facă conversaţie cu ea. Cel mai probabil că acesta, cu capul plin de invenţii ce aveau să schimbe lumea şi de reforme necesare privind injustiţia, nu avea să observe suspiciunea care îi încerca pe cei din încăpere în privinţa Emmei.

Lui Dav îi era mult mai greu să îşi controleze privirea rătăcitoare, care voia să se abată spre colţul acela de masă şi să se fixeze pe ea, ca şi când doar privind-o şi-ar fi putut satisface dorinţa de a o atinge din nou. Avu impresia că era atent la Helen Jones, care stătea în stânga lui, până când aceasta îl bătu uşor peste încheietură.

— Dav, îi atrase atenţia Will. Nu îi putem permite gazdei să viseze cu ochii deschişi. Xan e pe cale să-şi anunţe decizia.

— Decizia *lui?*

— E antrenorul tău. Antrenorul spune mereu când un bărbat este gata să intre în ring.

— Are nevoie de un nume, nu-i aşa? sugeră Cleo Jones. Toţi boxerii cunoscuţi au nume, nu?

— Ceva precum Distrugătorul sau Teroarea Troiană?

Dav îşi dădu seama că Will savura momentul.

— Eu aş zice ca fiecare să propună un nume de luptă pentru marchizul de Daventry.

Lark, Raven şi Charlie Spencer acceptară numaidecât provocarea. Mama lui îl privi consternată pe Xan.

Raven primi destul de multe aplauze pentru Marchizul Ucigător.

Dar Lark se opuse, zicând că nu se potrivea cu stilul lui Dav. Charlie sugeră că avea nevoie de un nume care să sugereze viteză, cum ar fi fost Fulger.

Ideea lui Nate Wilde îi mulţumi pe toţi: Pumn-de-Fier din Somerton.

— E bun, să-i trecem numele pe listă, încuviinţă Will, ridicând paharul spre Wilde. Xan, anunţul tău?

Xan se ridică şi îi încurajă pe toţi să îşi ridice paharele.

— Pentru Pumn-de-Fier din Somerton! Se vorbeşte despre un meci pentru amatori pe lângă East Thomdon. O să-l scoatem pe Pumn-de-Fier la o încăierare.

— E la vreo cincizeci de kilometri de Londra. Trebuie să poposiţi la un han în noaptea dinainte, se împotrivi mama lor.

Dav îi zâmbi.

— Nu mă pot ascunde aici pentru totdeauna, mamă.

— E un drum uşor de făcut cu trăsura, mătuşă Sophie, iar Thomdon este locul perfect dacă află magistraţii, pentru că sunt două comitate în care se poate fugi, adăugă Charlie.

— Oare de ce nu mă alină lipsa magistraţilor? se întrebă Sophie cu voce tare.

— Dav o să fie bine dacă ţine garda sus, are un joc de picioare iute şi se foloseşte de stânga lui tare şi rapidă.

— Cum rămâne cu Lark? Şi el e pregătit, nu crezi? întrebă Dav.

Will se întoarse spre Lark.

— Oh, da, şi îi trebuie un nas spart, ca să-i dea ceva

caracter mutrei.

Emma se întoarse să îi zâmbească lui Lark, iar şalul îi alunecă de pe braţ. Se întinse să-l ridice. La fel şi Lark. Ochii lui mijiţi zăriră vânătaia de deasupra cotului şi zgârietura de sub el.

Se încruntă şi se întoarse spre masă.

— Eu nu. Îmi place să lupt, dar într-un meci adevărat vreau să fiu pe margine, făcând pariuri.

— Ai vorbit ca un adevărat antreprenor, spuse Xander Jones.

Când ciocnitul şi clinchetul paharelor se opri, Emma îl văzu pe maior ridicându-se să vorbească. Acesta luă paharul:

— Domnilor şi doamnelor! Se uită spre Sophie, o luă de mână şi apoi se întoarse spre masă. Mama voastră a acceptat să se căsătorească cu mine şi aş dori să vă cer respectuos binecuvântarea. O să ne cununăm până de Sfântul Mihail, în Londra.

Cei trei fraţi se priviră unii pe alţii şi se ridicară cu paharele în mână. Xander îşi drese vocea.

— Fie ca mama noastră şi maiorul ei să fie fericiţi!

Sophie se ridică şi le făcu semn lacheilor să umple din nou paharele.

— Dacă aş fi avut vreun medicament al uitării, vi l-aş fi turnat în pahare, ca să uitaţi de nesăbuinţele şi greutăţile din trecut. Dar cum să regret acele nesăbuinţe, când văd ce mi-au adus? Pe voi, aşa cum sunteţi? Scumpii mei fii, să ştiţi că sunt fericită în noul început cu acest om bun. Ciocni cu maiorul ei cu ochii înlăcrimaţi şi se întoarse iarăşi spre masă. Să fiţi fericiţi cu toţii!

Emma îşi ridică paharul alături de ceilalţi. Credea că aveau într-adevăr să fie fericiţi, mai puţin Daventry. Îşi dădu seama că se despărţeau cele două familii ale lui. Fraţii şi până şi mama lui îşi găsiseră parteneri de viaţă. Băieţii lui se schimbau şi se răzvrăteau. El rămânea singur, detaşat, îngerul lor războinic, o fiinţă separată de ei, menită să îi protejeze, dar nu să se amestece cu ei.

*

Lark îl trase pe Dav de cot, oprindu-l înainte să apuce să intre în salon, ca să li se alăture iarăşi femeilor şi băieţilor mai tineri.

— Ai dus-o pe acoperiş, şopti el şuierat.

Băiatul tremura din pricina furiei pe care şi-o înăbuşea.

Dav nu negă.

— Acoperişul e locul nostru. Ea nu e de-a noastră! zise Lark cu pumnii încleştaţi.

— Faptul că am dus-o pe acoperiş nu o face una de-a noastră.

— Dar ai ales-o pe ea în locul nostru. Lark îşi trase de lavalieră, desfăcând nodul şi încercând s-o dea jos.

Dav vru să îi spună că nu îi trădase, că prieteniile vechi îngăduiau şi prietenii noi, dar nu putea nega ce simţea pentru Emma Portland.

— Ea nu ne schimbă cu nimic.

— Te-a schimbat pe tine. Nu mai eşti de-al nostru.

Lark aruncă lavaliera şi porni furios pe culoar.

*

Dimineaţă, Emma îi adună pe băieţi în sala de clasă şi îi dădu fiecăruia o tăbliţă. Lark şi Rook lipseau. Nu dormiseră în paturile lor, nici nu veniseră la micul dejun.

Nu era surprinsă că Lark lipsea de la ore în ziua aceea, când băieţii aveau să facă pasul hotărâtor şi să admită că puteau citi. Lark încercase să-i tragă în spate aproape două săptămâni. În schimb, o neliniştea faptul că lipseau atât de repede după accident.

Avea să fie nevoită să citească ea cuvintele lor. Ceilalţi băieţi se aşezară într-un cerc, cu tăbliţele în poală.

— Vă mai amintiţi povestea? întrebă ea.

— Fiii tăietorului de lemne au fost nevoiţi să plece în lume pentru că nu mai aveau de mâncare, spuse Finch.

— Şi nimeni nu le-a dat de lucru, adăugă Jay.

— Şi căpcăunul i-a închis în pivniţa lui, termină Raven. Pentru că nu aveau nimic de spus.

Robin îşi ridică privirea din tăbliţa lui.

— Aţi uitat de păsări.

— Fraţii mai mari nu le-au hrănit pe păsări, dar cel mai mic le-a dat firimituri, aşa că păsările s-au întors şi au început să ciripească.

— Întocmai unde am rămas.

Uşa se deschise şi intră Helen Jones. Băieţii îi făcură loc în cercul lor, târâind scaunele pe podea. Emma îi dădu tăbliţa lui Rook, în timp ce Robin îi şopti ce făceau. Emma îl puse pe fiecare băiat să scrie un număr pe tăbliţa lui.

— Pregătiţi?

Ei încuviinţară din cap.

— În timp ce păsările zburau în cerc, căpcăunul îşi învârtea măciuca în aer. Cu mult… Emma arătă spre Finch, care rosti „curaj”, cel mai înalt dintre fraţi îl lovi pe căpcăun în genunchi cu un băţ. Căpcăunul se aplecă în faţă şi, cu mare… Emma arătă către Raven, care strigă „îndrăzneală”, cel mai rapid dintre fraţi îi luă cheile de la cingătoare şi i le aruncă celui mai isteţ dintre fraţi, care cu… Emma arătă către Helen, care râse şi citi, „îndemânare”, deschise uşa temniţei. Cei patru fraţi închişi în ea ieşiră, clipind de la lumina soarelui. Căpcăunul urlă, şi cu… Emma arătă către Swallow, care strigă „hotărâre”, cel mai mare dintre fraţi le spuse tuturor să o apuce în toate direcţiile. Căpcăunul îl urmări pe cel mai lent dintre fraţi, care, cu o… Emma citi de pe tăbliţa ei „generozitate” nobilă, îl duse pe căpcăun pe marginea unei prăpăstii mari, în timp ce cu… Emma arătă către Robin, care rosti „isteţime”, cel mai mic dintre ei le chemă pe păsări. Apoi stolul mare de păsări se învârti în jurul capului căpcăunului, fiecare dintre ele cu o aţă în cioc. Când păsările se opriră, căpcăunul avea capul învăluit, ca o mumie, în aţele de la cârpele mamei lor. Se împletici încolo şi încoace, trăgând de fâşii. Fraţii o ţâşniră pe lângă el, ţipând de pe marginea prăpastiei, iar căpcăunul se întoarse, încercând să-i prindă orbeşte şi luându-se după vocile lor, până ce căzu ca un copac uriaş peste marginea

prăpastiei şi se lovi de fundul ei cu o bufnitură ce zgudui pământul. Rămase nemişcat, în timp ce fraţii îl priviră de sus. Apoi, cu un ultim zvâcnet, muri.

Preţ de două minute întregi, băieţii ţopăiră şi se loviră unii de alţii, zbierând de bucurie. Se opriră doar când Helen Jones îi ceru Emmei să le spună finalul fericit.

Emma zâmbi.

— Datorită copacilor din pădurile căpcăunului, îndemânării băieţilor de a face mobilier, priceperii mamei lor de a găti şi recunoştinţei celor care puteau străbate drumul în siguranţă, familia a trăit fericită până la adânci bătrâneţi. Iar de două ori pe an, au pregătit un ospăţ pentru stolurile mari de păsări care călătoreau spre nord sau spre sud.

Băieţii se aşezară îmbujoraţi de mândrie, iar Helen Jones veni la Emma şi o felicită.

— Nu au vrut să înveţe să citească vreme de trei ani, domnişoară Portland. Meriţi să fii felicitată!

— Mulţumesc. Cred că le era frică că Daventry avea să îi alunge odată ce învăţau. El e familia lor.

— Atunci meriţi şi mai mult să fii felicitată, pentru că i-ai înţeles. Am aflat că ai liber în după-amiaza aceasta, aşa că mă întrebam dacă ne-ai permite mie şi soţului meu să te ducem până în sat. Aş vrea ca el să înţeleagă lucrurile bune pe care le faci în sala de clasă de aici.

Emma simţi cum zâmbetul îi încremeni pe buze. Bunătatea putea prinde pe cineva în capcană la fel de uşor ca ura.

Capitolul 18

Până la prânz, trăsurile erau aliniate pe alee, iar servitorii se învălmăşeau să încarce bagajele şi să-i ajute pe oaspeţi să urce. Emma sfârşi prin a împărţi bancheta din trăsură cu formidabilul Will Jones şi un copil de doi ani cu ochii mari şi închişi la culoare, ca nişte panseluţe. Teama ei

că avea să fie supusă unui interogatoriu dispăru când îşi dădu seama că Will Jones probabil avea să se încrunte cu înverşunare la ea, dar nu intenţiona să o pună la încercare în prezenţa soţiei şi a copiilor lui.

Însă, când o ajută să coboare din trăsură în sat, îi spuse că omul lui, Harding, avea să afle curând cine din oraş se afla în spatele sabotării coşurilor de fum.

Emma îi zâmbi şi îl încurajă să cerceteze rapid.

El ridică o sprânceană închisă la culoare. Râse şi îi făgădui că avea să facă tot ce putea.

*

Wallop avea în faţă o plăcintă cu carne de vită şi porumbel, o felie de costiţă şi o farfurie cu moluşte. Pe şervet se puteau vedea petele obişnuite, dar el era prost dispus. Se holbă la pieptul bine acoperit al Emmei şi clătină din cap.

În spatele lui, uşa dulapului era uşor crăpată.

Probabil că Wallop ştia că încercarea de pe acoperiş dăduse greş. Văzuse singur că trăsurile pline cu familia lui Daventry trecuseră prin oraş. Dav şi oamenii lui erau singuri la conac, iar câinele lui Ned nu se mai întorsese. Emma încercă să se gândească la ceva ce i-ar fi putut spune lui Wallop ca să-i distragă atenţia de la conac.

— Mi-ai adus cutia bastardului?

— Nu am avut nicio ocazie să o iau cât timp familia lui era acolo.

Wallop îşi smulse şervetul de la gât şi îl aruncă.

— Inconvenienţele încep să scape de sub control, domnişoară. Ştii că un om de afaceri trebuie să livreze bunurile. Dar uite că bastardul scapă din accidente ca o pisică. Iată că mama lui, târfa de pe Hill

Street, ia cina în încăperea aia mare şi frumoasă, iar o mie de lumânări îi luminează bijuteriile. Şi, iată, cei mai mari bastarzi din Londra se plimbă pe moşie ca lorzii, iar plebea aleargă în jurul lor.

— Mama şi fraţii lui au plecat astăzi.

Wallop îi aruncă o privire încruntată.

— Mereu îmi spui ce ştiu deja? Ce să mai creadă Excelenţa Sa? Crede că eşti o inconvenienţă, asta crede. Crede că porţi rochii din mătăsuri şi satin, dormi într-un pat moale şi mănânci bucate bune, iar lui nu-i iese nimic din asta. Nu-i iese nimic cu tine, domnişoară. Trebuie să te descurci mai bine sau o să porţi o frânghie din cânepă.

— Daventry plănuieşte să plece din conac săptămâna asta.

Avea să fie ultima ei şansă să evadeze. Trebuia să fie pregătită să profite de ea. Fără să stea pe gânduri. Fără să regrete medalia lui Leo, sau poneii, sau pe băieţi, sau pe îngerul războinic.

— Oh, pleacă deci, da? Şi unde se duce, domnişoară?

— Să lupte într-un meci.

Wallop se legănă în scaun.

— Deci o s-o facă. Bastardul crede că se poate înfrunta cu un luptător adevărat? N-o să reziste doişpe minute. Nu-i de mirare că Excelenţa Sa vrea să-l oprească. Nu îşi cunoaşte lungul nasului. Mereu se crede mai presus ca fraţii lui. Îşi mângâie perciunii, privind-o. Meciul ăla deschis din East Thomdon?

Emma încercă să nu-i arate că ghicise. Nu trebuia să i-l servească pe Daventry pe tavă lui Wallop.

— Singurul loc în care i s-ar îngădui unui amator să lupte. Şi o să aibă loc curând.

Rânji lent, iar pliurile de pe chipul lui lat i se apropiară, ca un aluat frământat.

— Josie Wallop ştie felul de-a fi al celor din înalta societate. Josie Wallop îi ştie pe toţi boxerii. Oare nu a fost Josie Wallop la Fives Court când campionul…

Se opri brusc şi se încruntă la Emma.

— Acum începe munca serioasă, domnişoară. E necopt, desigur, n-are nicio şansă dacă îl punem să lupte cu omul potrivit, dar şi tu ai partea ta de făcut, să ştii. Nătângii şi târfele distrug un luptător. Fă bine şi urmează ordinele şi scoate-ţi lăptarii la înaintare în fiecare zi, m-ai auzit?

*

Aubrey îşi aminti că bătrânul avea să moară. Conta doar să o facă la momentul potrivit. Acum, de exemplu, nu ar fi fost un moment bun pentru marea înmormântare a unchiului său. Acum era un moment bun să-şi găsească unchiul stând lângă focul din biblioteca lui, cu o urmă din vechiul lui aer poruncitor şi rece pe chip, împingând un buştean imens.

— Unchiule, îmi pare bine să vă văd treaz.

— Ce se aude, Aubrey? Au dat uneltele tale vreun rezultat?

— Ce bei, unchiule?

Aubrey se uită după vinul bun pe care îl ţinea mereu unchiul lui. Planul lui Wallop eşuase şi probabil că îl şi alertase pe bastardul incomod de pericolul care îl păştea. Fata încă nu se dovedise a fi de vreo valoare. Wallop trebuia să o forţeze mai tare.

— Nu mă lua cu *unchiule,* Aubrey. Doar dă-mi raportul tău complet şi zi-mi că bastardul ăla a ieşit din casa mea!

Ducele puse deoparte vătraiul şi se întoarse cu spatele la foc. Aubrey văzu că piciorul lui cu probleme încă rezista.

— Trebuie să-i mai suporţi o vreme prezenţa supărătoare.

Se servi singur cu un pahar zdravăn de vin şi se cufundă într-un fotoliu de piele, ca unchiul lui să se bucure că îl putea privi iarăşi de sus. Gustă vinul franţuzesc, din regiunea Beaune. Crama de la Wenlocke era remarcabilă, ţinând cont de firea acidă a unchiului său, fire ce nu părea a-i caracteriza deloc pe cunoscătorii de vinuri. Aubrey avea să fie nevoit să îşi exerseze tonul acela rece când urma să devină duce, ca să păstreze vie tradiţia Wenlocke.

— Ce s-a întâmplat, nu ai curaj să-mi spui?

Aubrey se foi în scaun şi îşi puse un picior peste altul.

— De fapt, unchiule, Wallop a avut ceva succes. Am raportul lui aici.

Scoase hârtiile din buzunar şi le puse pe masa

laterală. Omul lui Wallop s-a strecurat şi a dărâmat un rând de coşuri de fum pe acoperiş.

— Coşuri de fum! zise ducele şi un spasm îi mişcă scurt liniile de granit de pe chip. Nu te aştepta să mă bucur că s-a prăbuşit o parte din zidărie, nepoate!

— În raportul lui, Wallop scrie că acele coşuri, care cântăreau mai bine de o sută douăzeci de kilograme, au făcut o gaură considerabilă în acoperiş şi au zdrobit balustrada, făcând-o praf. Din păcate, l-au ratat pe bastard.

— Ce a făcut fata pentru noi? S-a culcat deja cu el?

— Fata i-a spus lui Wallop despre obiceiul bastardului de a se plimba pe acoperiş.

— Oricine din pădure cu un telescop poate vedea că se plimbă pe acoperiş. Ducele îşi deschise şi închise pumnul cu mişcări rapide, nerăbdătoare. Trebuie să se descurce mai bine de-atât dacă vrea să-şi câştige hârtia.

— Sunt de acord. Ar fi de ajutor dacă s-ar apropia îndeajuns de el încât să-l înjunghie în coaste.

— Aubrey, nu încerca să mă amuzi. Ştim amândoi care e interesul tău în toate astea.

— Ei bine, unchiule, dacă eşti sănătos, sunt gata să-l las pe Wallop să-şi facă treaba.

Aubrey închină paharul către duce.

— Sănătatea mea e bună, dar vreau să pui mai multă presiune pe fată.

Ducele se duse şi ridică hârtiile de pe masă, se clătină puţin, apoi se îndreptă şi se uită peste notiţele lui Wallop.

Când îşi ridică iarăşi privirea, faţa îi arăta ciudat, ca şi cum jumătatea stângă i-ar fi cedat.

Aubrey puse paharul jos şi se ridică în picioare.

— Unchiule?

— Târfa aia a fost în casa mea, rosti el pe un ton rece, însă lent şi stâlcit.

Wenlocke îşi deschidea şi închidea iarăşi pumnul, iar raportul lui Wallop căzu pe podea.

Aubrey îl prinse pe duce de braţ, îl duse spre un scaun şi sună după un lacheu.

„Nu acum, la naiba, unchiule!”

Un servitor în livrea îşi făcu apariţia.

— Trimite după medicul Excelenţei Sale. Acum!

*

Emma se îmbrăcă în rochia aurie păcătoasă la cină. Ruth nu scoase un cuvânt, dar vocea lui Tatty îi răsună Emmei în minte, ca zeci de avertizări. „Exersează seducţia doar pe un bărbat pe care îl iubeşti”.

Ar fi vrut să spună că totul făcea parte din plan: răbdare, oportunitate şi diversiune. Dar nu era adevărat.

Emma se gândi că sfatul lui Tatty era înţelept, dar ea ştia ceva ce Tatty nu aflase: trebuia *să ai* pe cineva pe care să îl iubeşti. Dacă viaţa ţi-l lua, dacă îţi lua mama, tatăl, bunica, fratele şi verişoarele, până când nu mai aveai pe nimeni, era dificil să o iei de la capăt. Şi dacă ai fi fost atât de norocos încât să găseşti pe altcineva pe care să iubeşti, chiar dacă persoana cu pricina nu te-ar fi putut iubi la rândul ei, atunci trebuia să începi iarăşi să iubeşti, aşa cum începuse ea să îl iubească pe Daventry. Dacă nu reuşeai asta, puteai foarte bine să te laşi mâncat de ciori.

Acum că familia plecase, Lark şi Rook încă lipseau, iar băieţii mai mici mâncau iarăşi în salon, formând un grup intim şi apatic. Erau aprinse mai puţine lumânări, iar încăperea părea să se contracte în jurul lor.

Rochia făcu tot ce se aşteptase Emma să facă: îl distrase pe Daventry mai mult decât şi-ar fi închipuit că ar fi fost posibil. Abia îi asculta pe băieţi, aşa că nu auzise că terminase povestea. Nu avea să îşi închipuie că urma să plece până dimineaţă. La suprafaţă, era la fel de calm şi politicos ca întotdeauna, dar Emma simţi cum flacăra dintre ei creştea şi tremura ca aerul într-o după-amiază fierbinte.

Dav îşi dorea tot ce îi dezvăluia rochia şi tot ce se prefăcea că ascunde. Habar nu avea ce se petrecea în faţa lui. În schimb, îşi închipui că o ducea în biblioteca lui, în salonul din aripa de nord, în cel din aripa de sud, în sala cea mare, într-unul dintre dormitoarele pentru oaspeţi. Îşi închipui felul în care erau aranjate mobilierul, uşile,

draperiile şi covoarele şi încercă să calculeze cât timp ar fi avut la dispoziţie şi unde ar fi putut fi siguri că nu aveau să fie descoperiţi.

O voce precaută din mintea lui nu avea încredere în înfăţişarea lui schimbată, dar nevoia tot înăbuşea acea şoaptă a raţiunii. El, care observase atât de puţine lucruri despre vestimentaţia femeilor până atunci, ştia întocmai câţi nasturi aveau la spate rochiile ei, între linia gâtului şi pliurile şalului, şi felul în care bridele se închideau de la dreapta la stânga peste nasturii cu pricina. În acea seară, nu purta niciun şal lung, nici urmă de dantelă peste piept, nicio cămaşă cu guler. În seara aceea, rochia îi era adânc decoltată şi în faţă, şi în spate. Avea cel mult un nasture deasupra beteliei, sub sâni.

Emma simţi schimbarea din atenţia lui Daventry, dar băieţii nu îi observară nici pe profesoara lor, nici pe tutorele lor. Erau îngrijoraţi de absenţa lui Lark şi a lui Rook. Nici măcar entuziasmul pentru meciul la care urma să participe Daventry nu îi putea face să uite de prietenii lor dispăruţi.

— Credeţi că au urcat într-una dintre trăsurile servitorilor? întrebă Finch.

— Aşa ar fi fost cel mai rapid, dacă voiau să se întoarcă la Londra, zise Raven mâncând aparent nepăsător.

Jay părea să îndure cel mai greu absenţa băieţilor. Îşi împinse mâncarea pe farfurie, fără să mănânce. Emma îi aruncă o privire întrebătoare, dar el nu o privi în ochi. Bănuia că o învinovăţea pe ea.

Încă de la început ea şi Lark fuseseră în conflict, dar nu se gândise niciodată că avea să plece. Fusese mai degrabă nemulţumit de poziţia incertă a băieţilor în viaţa lui Daventry decât de lecţiile ei, dar nici ea nu fusese de ajutor.

Finch încercă să găsească o cauză fericită pentru dispariţia băieţilor.

— Poate că au pornit într-o aventură, prin ţară, ca băieţii din povestea noastră. Băieţii trebuie tot timpul să plece şi să facă avere în lume.

— De ce trebuie să plece băieţii? Fetele de ce nu

trebuie să plece? vru Robin să ştie.

— Fetele stau acasă şi se căsătoresc, zise Swallow autoritar.

Robin se chinui să înfigă furculiţa într-un nap din farfurie.

— Dar domnişoara Portland nu s-a căsătorit.

Swallow mestecă o bucată mai mare care îi umflă obrajii subţiri:

— Are grijă de noi, nu? Tot aia e.

Robin se întoarse către Emma cu o privire luminată.

— Ar trebui să vă căsătoriţi cu Daventry şi să rămâneţi cu noi, domnişoară.

Swallow o scuti de efortul de a răspunde:

— Nu poate. Daventry e lord acum. Lorzii trebuie să se căsătorească cu doamne ca acelea de la petrecerea lui.

Fruntea lui Robin se încreţi. Îşi înălţă capul şi o cercetă cu atenţie pe Emma, de parcă îi scăpa ceva.

— Dar ea *chiar e* o doamnă.

— Ba nu, e o femeie. Doamnele sunt ca mama lui Dav şi cumnatele lui.

Robin ridică din umeri. Siguranţa cu care vorbi Swallow puse capăt discuţiei. Robin reuşi să înfigă furculiţa în bucata de nap rătăcitoare. După ce termină tot din farfurie, se întoarse iarăşi spre Emma.

— Poate că de aceea poveştile sunt despre băieţi. Băieţii au parte de aventuri. Fetele… nu, zise el, ridicând din umeri.

Oh, dar şi fetele aveau parte de aventuri, ar fi putut Emma să-i spună. Evadează din temniţe îngrozitoare şi călătoresc disperate peste mări şi continente, până când sunt încolţite, prinse în capcană şi se îndrăgostesc. Dar asta era singura poveste pe care nu o putea spune.

— O să avem ore mâine? întrebă Swallow.

— Da, acum ce o să ne mai învăţaţi?

Finch părea nerăbdător.

— O să începeţi o poveste nouă pentru noi? vru Robin să ştie.

Întrebarea îl trezi pe Dav din contemplarea corsajului

îngust al rochiei năucitoare.

— Aţi terminat povestea?

Când îl auziră vorbind, băieţii se întoarseră cu toţii spre el, de parcă atunci şi-ar fi amintit de prezenţa lui.

— O să fie profesoara noastră de-acum înainte, Dav? întrebă Swallow.

Dav se holbă la ea. Terminase povestea, se îmbrăcase cu o rochie năucitoare şi îşi epuizase cele paisprezece zile. Capul îi zăngănea precum clopotele unei trăsuri de pompieri. La sfârşitul mesei, dură doar un minut ca să îl trimită pe Adam cu băieţii în camera de jocuri. Ce punea oare la cale Emma?

Dav ceru cafea în salonul din sud, închipuindu-şi încăperea în timp ce o luă de braţ. Dorinţa fierbea între ei. Aproape că se opri la baza scărilor. Trase aer în piept ca să se liniştească, apoi începură să urce.

O îndemnă să se aşeze pe un scaun de damasc roşu lângă şemineu, iar el se puse pe locul de lângă ea. Tom, unul dintre servitori, aprinse lumânări şi aduse tava cu cafea. Mişcările lui silenţioase ar fi trebuit să fie liniştitoare, dar Dav simţi tensiunea crescând tot mai tare în el, până ce auzi uşa închizându-se.

Apoi îşi îngădui să o privească, nesigur de ceea ce vedea: ceva nechibzuit şi hotărât în felul în care îşi ţinea bărbia sus. Rochia era o provocare intenţionată, o schimbare a felului în care îşi ascundea de obicei feminitatea. Nu ştia dacă rochia era adevăr sau o minciună. Nu era o rochie pe care ar fi purtat-o fiica studioasă de vicar din actele ei false.

Simţi că Emma preluase controlul cu acea rochie, dar nu asupra lui, ci asupra propriului destin. Numai în albastrul ochilor îşi mai găsea posibila iubită care îmbrăţişa ponei, spunea poveşti şi era bântuită de coşmaruri. O dorise şi când fusese îmbrăcată cu o rochie gri lipsită de formă, în clipa aceea disperată în care spusese o poveste ca să se salveze. Dar nu prevăzuse că avea să fie ca o flacără aprinsă. Rochia aurie, la fel ca părul ei, licărea în nuanţe de la un chihlimbariu intens la un galben pal. Corsajul era doar

un cordon răsucit de fire aurii şi albastre întortocheate, nu mai groase ca degetul lui mare.

Se ridică şi stinse toate rândurile de lumânări, în afară de unul. Încăperea se cufundă în umbre dense şi doar un licăr de lumină îi făcea pielea Emmei să lucească, ochii să-i sclipească şi auriul rochiei să strălucească. Turnă un strop de cafea din ibric în ceşti şi îi întinse mâna. Mâna ei tremură într-a lui.

— Aici? Aruncă o privire spre ceştile de cafea abandonate.

— Nu poţi să dai înapoi acum. Nu în rochia aia.

— Rochia nu vine cu indicaţii.

— Ne dăm noi seama ce e de făcut.

Îşi dădu jos pantofii, iar ea făcu la fel.

O duse în capătul îndepărtat şi umbrit al încăperii, unde un birou de scris solid din lemn de mahon stătea ancorat ca un vapor în marea calmă a covorului. Îşi dădu jos haina şi o întinse pe podea, în spatele biroului. Pereţii aurii şi draperiile roşii şi grele din catifea formau un colţ întunecat, împrejmuind spaţiul. Nu obişnuia să se ducă singur în locuri strâmte. Îi plăceau uşile deschise, priveliştile ample şi ieşirile rapide. Se lăsă în jos pe cuvertura improvizată şi o trase deasupra lui. Asta o făcu să scâncească – un sunet scurt de bucurie, pe care i-l înăbuşi numaidecât cu un sărut.

— Nu ne da de gol, o avertiză el.

Ea clătină din cap. O sărută din nou, convingând-o să se întindă peste el, cu trupul lipit de al lui, de la gură până la picioarele care li se împleteau. Era uşoară ca pana, dar în fiecare punct în care corpurile li se atingeau îi simţea fiece mişcare şi i-o întâmpina.

O trase în sus, ca să-şi poată ridica gura şi să-i guste pielea, gâtul, clavicula, sânii în jos, până la sfârcurile de-abia ascunse. Putea acoperi cu mâinile pielea expusă. În rest, erau despărţiţi de straturi de in lână şi mătase. Voia să smulgă şi hainele ei, şi pe ale lui, dar avea să se mulţumească cu ce putea lua şi poate cu ceva în plus. Jocul îl invita să trişeze.

O distrase cu săruturi în timp ce îi ridică rochia peste picioare şi peste fund, astfel încât să o poată pipăi prin straturile fine ale pantalonaşilor, să îi simtă carnea dulce şi fermă, căldura, aşa cum o făcuse în noaptea cu coşmarul. Îşi desfăcu uşor picioarele, ca ea să poată acosta ca un vas peste mădularul lui încordat, lovindu-se uşor de el, în timp ce valuri de dorinţă îi legănau pe amândoi.

Ea întrerupse sărutul, ca să se uite la el, sprijinită în coate, cuprinzându-i faţa cu mâinile. El îi atinse părul creţ.

Cu o mână, găsi bucla mică din partea din spate a corsajului şi îi coborî mânecile. Sânii ei palizi, cuprinşi de corset, erau expuşi în faţa lui. Îşi ridică capul şi îl sărută mai întâi pe unul, apoi pe celălalt. Încă erau despărţiţi de lână, de batist şi de rochia ei mototolită. O întoarse pe spate, ca să se poată uita la ea, să o atingă şi să guste din ea pe deplin.

Îngenunche deasupra ei şi o încălecă, în timp ce ea stătea întinsă pe spate, răsuflând greoi, sânii ridicându-se şi coborând. Emma îşi trecu degetele peste ridicătura din pantalonii lui şi aproape că îl făcu să izbucnească. O prinse de mână şi i-o strânse, tremurând.

Îi găsi cordonul din talie, îi desfăcu pantalonaşii şi îi dădu jos. Acum era deschisă în faţa lui, de la talie în jos – deasupra genunchiului, picioarele palide îi erau încercuite de jartiere albastre de mătase, iar buclele aurii îi erau de o nuanţă mai închisă ca pielea.

— Frumuşică…

Atât reuşi să îngaime.

Găsi locul dintre coapsele mătăsoase în care se afla centrul ei fierbinte şi lunecos. Nu ştia de ce, dar să o posede acolo, să îi cuprindă cu mâna căldura era o plăcere lipsită de raţiune. Îi fusese refuzată pe acoperiş, sub stele, dar aici şi acum era a lui, în salonul lui ca o cutie de bijuterii. Îşi strecură un deget între faldurile alunecoase şi îi simţi şoldurile tresărind în mâna lui, precum şi tremurul de plăcere al propriului corp. O mângâie, învăţând atingerea care o făcea să se zvârcolească, să scâncească şi să se cutremure. Ea îl apucă brusc de încheietură, făcându-l să se

oprească.

— Acum tu, spuse ea.

Se ridică în coate, iar el o distrase pentru o clipă, sărutându-i din nou sânii, dar ea îl împinse înapoi şi se ridică întru totul, rochia alunecându-i peste coapse în timp ce se întinse după pantalonii lui. Daventry încremeni, anticipând.

Cu o mână pe betelie, Emma îi desfăcu nasturii, îi trase lenjeria de in şi îi cuprinse mădularul umflat cu palmele, întoarse cu faţa în sus, mângâindu-i vârful cu degetele mari.

El trase tremurător aer în piept.

— Îţi aştept complimentul. Nu poţi să spui *frumuşică.*

Ea îşi ridică privirea spre el, continuând să îl mângâie cu degetele mari, vădit fascinată, ceea ce îl făcu să râdă. Ţinuse în palmă broscoiul lui Robin cu la fel de multă uimire.

— E chipeş.

— Nu ştiu dacă pot să am încredere în acest compliment. Cred că şi broscoiul lui Robin ţi s-a părut chipeş, spuse cu el cu voce aspră ca pietrişul.

Atingerea ei îl duse spre o erecţie completă, arzătoare.

Un zâmbet efemer străbătu privirea Emmei, după care i se întunecă la loc.

— Aşa este, dar partea asta din tine te defineşte la fel de mult ca oricare altă parte: e mândră, puternică, poate nepoliticoasă.

El râse.

— Mă mulţumesc cu nepoliticos.

O împinse înapoi jos şi se propti deasupra ei pe braţe, în timp ce îi sărută şi îi prădă gura. Ea se căzni să se ridice, ca să-i întâmpine sărutul. Apoi el se lăsă în jos şi îşi frecă mădularul lung de locul ei fierbinte şi umed, de carnea ei atât de luxuriantă şi de cremoasă, încât abia se stăpâni să nu strige de plăcere.

Emma se topea. Era precum ceara fierbinte într-o flacără. Cumva, Tatty îi spusese lucrurile pe dos despre

lumânare şi sfeşnic. Felul în care Daventry îşi mişca trupul pe al ei îi cerea să-i răspundă la rândul ei cu o mişcare, să îşi ridice şoldurile şi să i se deschidă. Inima ei voia ca ea să i se deschidă ca o carte de pe podeaua bibliotecii lui, cu paginile îndoite, astfel încât cotorul să se ridice, iar cusătura lungă, ascunsă să fie expusă atingerii lui. Îşi întoarse capul şi îşi apăsă gura pe braţul lui încordat, înăbuşindu-şi un strigăt de plăcere.

„Atât”, îşi zise el preţ de câteva minute lipsite de judecată. „Nu mai mult”. Dar în clipa următoare îşi împinse mădularul, care nu mai alunecă, ci se apăsă ca să pătrundă – o mişcare pe care nu intenţionase să o facă. Ea se încordă, corpul ei strângându-se în jurul lui, dar conştiinţa lui câştigă. Se căzni să se lase iarăşi pe podeaua din salon, pe covorul albastru cu modelul lui antic, biroul greu, mirosul vag de cafea rece.

Îşi aminti de cuvintele lui Swallow din timpul cinei. „Dav nu se poate căsători cu ea. Lorzii trebuie să se căsătorească cu doamne”. Se retrase şi îşi apăsă mădularul lunecos pe pântecul ei şi încercă să-şi pună mintea în mişcare. „Nu aici. Nu acum”. Nu reuşi să gândească un lucru mai coerent.

Emma simţi cum legătura dintre ei se frânge ca gheaţa dintr-o băltoacă ce îţi crapă sub picioare, fără avertisment, ca o cădere bruscă spre o umilire rece. Stătea întinsă sub el, incapabilă să se mişte sau să evadeze. Îi oferise dragostea ei, iar el îi refuzase darul.

Simţi nevoia disperată să fugă de-acolo, dar el o apăsa în continuare pe pântec şi, după o clipă îndelungată, întinse iarăşi mâna după ea. Neputincioasă, se arcui şi se cutremură sub atingerea lui, apoi îl simţi mişcându-se şi găsindu-şi propria eliberare.

El se rostogoli pe o parte şi rămaseră nemişcaţi, trăgându-şi sufletul, holbându-se la tavanul alb şi înalt de deasupra lor. El o prinse de mână şi o ţinu strâns. Era oare un regret sau o făgăduinţă? Nu ştia. Răsuflarea le încetini.

„Te-ai oprit”.

„De ce te-ai îmbrăcat cu rochia aia azi?”

„Încercam să te seduc”.

„Mi-am dat seama. De ce?”

Dav gândea din nou. Nu avea să reziste prea mult câtă vreme se afla în prezenţa Emmei, aşa că trebuia să o ducă la ea în cameră, departe de el.

Folosi pantalonaşii fini ca să ascundă dovada că fuseseră acolo şi o ajută să se ridice în picioare. Îşi aranjară reciproc hainele. Ea se duse în spatele lui şi îi legă panglica ce îi ţinea părul strâns. El o privi cu atenţie în rochia neruşinată care îi acoperea acum sânii şi membrele. Nimeni nu avea să ştie că îi înghesuise pantalonaşii în biroul cel vechi.

O sărută din nou, o singură dată, apăsat, apoi deschise uşa salonului. O porniră prin galeria lungă, mergând unul lângă celălalt ca nişte cunoştinţe cordiale, dar indiferente, fără să se atingă. Daventry îşi împreună mâinile la spate. Emma şi le răsuci pe ale ei în capetele şalului.

El se opri şi spuse ceva sec şi politicos despre o pictură.

Ea se uită ascultătoare la faţa arogantă a unei femei cu părul pudrat strâns într-o coafură uimitor de înaltă deasupra feţei ei palide.

„Nu atinge! Nu atinge!” Dar el era atât de aproape, iar încăperea aşa de lungă şi de goală, cu excepţia lor!

El porni din nou.

Emma se uită la covor. Cel mai bine ar fi fost să nu îşi amintească să numere paşii acum. Cel mai bine ar fi fost să pună un picior în faţa celuilalt. Sânii, faldurile ei secrete încă pulsau de la plăcerea care o cuprinsese. Inima o durea, rănită de retragerea lui. Avea nevoie de Daventry, să-l atingă, să-l sărute, să-l guste… Era atât de greu să străbată încăperea fără să-l atingă! Fără el, avea să-i fie greu să respire.

Se sărutaseră pe acoperiş şi se atinseseră, apoi se atinseseră unul pe celălalt pe podeaua din salonul lui poleit cu aur. Îi îndesase pantalonaşii umezi într-un sertar din biroul lui. Fiecare atingere, fiecare sărut le legase trupul de

fiinţa celuilalt.

Emma se opri. Aşa cum Tatty şi Leo fuseseră legaţi unul de celălalt. De aceea trebuise Tatty să se mişte şi să fugă întruna. Toate sărutările şi atingerile îi fuseseră luate; dacă s-ar fi oprit, probabil ar fi murit. Iar Emma avea să fie nevoită să meargă mai departe, la fel ca Tatty. Poate că fusese norocul ei că se oprise. Dacă îl iubea, ar fi trebuit să plece înainte să îşi unească trupurile complet. Dacă rămânea chiar şi o zi în plus, aveau să devină amanţi. Şi când avea să-l părăsească, trădarea ei urma să lase altă cicatrice brăzdată undeva în adâncul lui.

Ajunseră la capătul galeriei şi începură să urce scările cu paşi grei, ca de plumb. La uşa dormitorului ei, stătură faţă în faţă, fără să se atingă.

Apoi Daventry îşi desprinse mâinile şi se întinse să îi ridice bărbia.

— Emma!

Cuvântul îi conectă din nou. Îşi deschise braţele spre el. Trecuse prea mult timp, aşa că se sărutară şi se agăţară unul de celălalt.

Dav râse în sinea lui. Crezuse că plimbarea lungă şi înceată prin galerie, pe sub portretele strămoşilor încruntaţi ai tatălui lui avea să îi răcorească trupul şi să îl facă să îşi vină în fire. Crezuse că avea să rezolve problema virginităţii Emmei şi a poziţiei lui în societate. Ambele condiţii cereau o alegere. În schimb, nu se putea opri din a o îmbrăţişa şi a o săruta. O împinse în uşa dormitorului ei, înclinându-şi capul ca să o poată săruta, ţinându-i posteriorul astfel încât şoldurile ei să se îndrepte în sus spre mădularul lui.

Ea se împinse în el şi gemu uşor, de dorinţă. El începu să îi tragă de fuste, înnebunit de nevoia de a o atinge. Hainele li se păreau grele şi supărătoare, dar o voce stinsă a raţiunii îi pătrunse în minte şi îi aduse aminte că nu o putea dezbrăca pe coridor. Dădu drumul fustelor.

Pe scări se auziră paşi şi voci, aşa că se despărţiră, respirând rapid, şi rămaseră faţă în faţă, fără să se atingă. El râse. Putea într-adevăr să rezolve problema şi, cu cât o făcea mai repede, cu atât mai bine.

— Cheam-o pe Ruth, şopti el. Noapte bună, domnişoară Portland, spuse cu voce tare.

— Noapte bună, Daventry.

Se întinse pe lângă ea şi îi deschide uşa camerei. O singură lumânare strălucea în sfeşnicul de perete. Emma se forţă să intre şi să închidă uşa, sprijinindu-se apoi de ea. Avea să o cheme pe Ruth imediat ce îşi venea în fire.

Voia să plece în acea noapte. Ninsoarea şi ploaia trecuseră. Îi dăduse lui Tatty tot timpul de care dispusese ea însăşi. După ce toată lumea avea să meargă la culcare, intenţiona să plece. Închise ochii, ca să se gândească la planul ei. Urma să iasă prin spate şi să o ia pe drumul ce trecea pe lângă conac. Ştia toate locurile în care putea găsi o pereche de pantofi sau ceva de mâncare.

Trase aer în piept şi deschise ochii. Camera ei mirosea a cenuşă rece, de parcă hornul ar fi fost înfundat. Se îndepărtă de uşă. Nu putea face nimic până ce nu o trimitea pe Ruth la culcare şi până când nu ştia sigur că Daventry dormea.

Se afla la jumătatea drumului spre garderobă, când mirosul de fum o făcu să se întoarcă spre vatră. O umbră neagră se năpusti asupra ei şi un strigăt îi înţepeni în gât când străinul o izbi cu spatele de uşa garderobei. Îşi apăsă antebraţul peste gâtul ei, tăindu-i răsuflarea. O înconjură un miros de împuţiciune. Simţind că se sufoca, Emma se holbă în nişte ochi negri şi reci, umbriţi de nişte sprâncene dese ca nişte aripi de cioară. Inima aproape că îi sări din piept.

— Dacă vrei să-ţi salvezi gâtul, fătuco, ai face bine să nu-l superi pe Wallop!

Nu putea nici să respire, nici să strige. Se agăţă de braţul care o apăsa peste gât şi îl lovi cu sălbăticie în picior. Era masiv şi dur şi nu se clinti. Lovi neajutorată cu călcâiele în uşă. Îşi răsuci şi îşi împinse palma în nasul lui. Puncte negre începură să-i danseze prin faţa ochilor. Împinse mai tare. Începea să îşi piardă puterea.

Uşa camerei se deschise brusc. Atacatorul ei mârâi şi îi eliberă nasul din strânsoare.

— Emma!

Strigătul răguşit al lui Daventry îl făcu pe atacator să dea înapoi. O îmbrânci pe Emma la podea. Daventry se năpusti asupra lui. Un cuţit luci în mâna bărbatului, care îl atacă pe Daventry, dar acesta se feri cu o fandare de luptător.

Cei doi bărbaţi se învârtiră fiecare cu ochii pe celălalt, în timp ce Emma gâfâia şi încerca să îşi facă gâtul să i se deschidă. Plămânii i se contractară şi tuşi.

Cuţitul din mâna străinului clipi malefic în lumina lumânării. Daventry îşi fixă privirea pe lamă, atent, rapid, rămânând între străin şi uşă, luptătorul din el iuţindu-şi mişcările. Emma se trase lângă perete. Picioarele îi tremurară slăbite când şi le strânse sub ea, ca să se ridice. Când se ridică în genunchi, atacatorul se întoarse spre ea, mişcând larg cuţitul. Daventry se aruncă între ei, prinzându-l pe bărbat de braţul liber şi azvârlindu-l departe de Emma. Străinul se răsuci, ca un bici care se strângea. Îşi ridică braţul şi apoi îl coborî, tăindu-l pe Daventry de-a lungul braţului. Dav îi dădu drumul, înjurând, iar atacatorul se întoarse şi fugi.

Dav auzi paşii bărbatului coborând pe scările lungi. Apucă sfoara clopoţelului şi trase de ea, apoi se întoarse spre Emma. Ochii ei îşi pierduseră din nou nuanţa lor albastră şi erau ca nişte fântâni negre pline de teamă.

O privi luptându-se cu frica şi întorcându-se spre el.

— Sângerezi!

Aruncă o privire la mâneca distrusă a hainei lui. Sângele îmbibase inul şi lâna. Încă nu simţea durerea. Avea să apară. Îngenunche şi o luă în braţe. Nu o putea strânge aşa cum îşi dorea. Dăduse buzna în cameră şi văzuse o siluetă ca o aripă neagră ţintuind-o, iar inima i se oprise şi celălalt sine al lui preluase controlul. Nu Daventry, ci Băiatul.

Toată casa începu să freamăte ca răspuns la sunetul clopoţelului. Auzi tot mai mulţi paşi rapizi şi voci neliniştite, oamenii lui care dădeau fuga să-l protejeze.

— Veniţi! îi îndemnă el. În camera mea. Acum.

O ridică pe Emma cu braţul sănătos şi o ajută să iasă

pe uşă, mergând până în camera lui, pe care o străbătură până la garderobă. Cu o oră înainte, paşii le fuseseră mai înceţi ca iedera în creştere.

O aşează pe un scaun. Părul îi era desfăcut şi încă respira greoi.

Îşi dădu jos lavaliera şi vru să îşi scoată haina. Ea se ridică numaidecât şi îl ajută cu mâini tremurânde.

— Domnişoară? strigă Ruth din camera Emmei. Ce s-a întâmplat?

Daventry ieşi pe hol.

— Un străin a atacat-o pe domnişoara Portland, Ruth. Cheamă-i pe mama ta şi pe Ned Begley!

— Sunteţi rănit!

Ruth se holbă la el cu ochii larg deschişi, apoi făcu o reverenţă şi plecă iute.

Se întoarse şi o văzu pe Emma lângă el. Îl trase înapoi la el în cameră. Nu spuse nimic, dar îl puse să se aşeze şi începu să îi dea jos haina, palidă.

— Speram să mă dezbraci.

Îi rânji iute, întorcându-se şi îngăduindu-i să îi tragă haina în spate, ca să o dea mai uşor jos de pe braţul rănit.

Doamna Creevey dădu buzna în cameră cu un urcior şi un lighean în mână. Aruncă o privire spre Daventry şi clătină din cap.

— Ei bine, ştiam că o să vină şi ziua asta. I-am pus pe Adam, pe domnul C. şi pe lachei să cerceteze casa şi împrejurimile. Ned vine să vă vadă, iar dimineaţă o să-l chemăm pe doctorul Bartling.

Se întoarse spre Emma.

— Aţi fost atacată, domnişoară Portland?

Emma încuviinţă din cap.

— Să o trimit pe Ruth să vă îngrijească?

Înainte ca Emma să reuşească să îşi folosească gâtul rănit ca să spună ceva, Daventry îi răspunse deja:

— Nu. Tonul lui nu lăsă loc de discuţie. Emma rămâne cu mine.

Doamna Creevey nu clipi.

— Atunci o să ajutaţi, domnişoară.

Îl aşezară împreună lângă cada din garderoba lui. Părul i se desfăcuse din panglică. Mâneca albă a cămăşii îi era sfâşiată şi pătată cu sânge stacojiu de la umăr până la încheietură.

Doamna Creevey tăie cu eficienţă mâneca distrusă, dezvăluind curba netedă a braţului şi umărul puternic. Arăta din nou ca atunci când îl văzuse prima oară Emma, ca un arhanghel căzut.

Rana lungă, crestată, sângera, lăsând dâre stacojii pe marmură. Doamna Creevey o instrui pe Emma să-i ţină mâna lui Daventry nemişcată, în timp ce ea turnă apă rece peste rană ca să cureţe primul strat de sânge.

Numaidecât, sângele ieşi iarăşi la suprafaţă. Doamna Creevey îi dădu Emmei o lavalieră curată ca să apese în partea de sus a braţului, în timp ce ea aplica presiune în partea de jos.

Îşi făcură apariţia Adam şi Ned, care preluă de îndată controlul.

— Permite-mi să arunc o privire.

Ned îşi trase o băncuţă şi se aşeză, cu ligheanul în poală şi cu braţul lui Daventry întins deasupra lui.

— Adam, ţine sfeşnicul, omule!

Ned întoarse braţul pe o parte şi pe alta, uitându-se la marginile rănii.

— Partea cea mai rea e aici sus, dar nu e prea adâncă. Individul n-a vrut să-şi piardă cuţitul, aşa că n-a atins niciun os, nici venele. Poţi să strângi pumnul, Daventry?

Daventry strânse pumnul, în timp ce Ned verifică mişcarea degetelor şi a muşchilor braţului.

— Pare curată. Nicio bucăţică de lână în tine. Să te coasem atunci. Doctorul Bartling te poate consulta mâine. Laudanum?

— Coniac.

— Mai întâi ceai, ca să te încălzească, insistă doamna Creevey. Îl forţă să bea, în timp ce Ned îşi pregăti ustensilele. Daventry o strânse pe Emma de mână. Ned îl puse să se întindă pe bancă, în timp ce doamna Creevey îi

puse Emmei prosoape groase peste fustele aurii. Emma îi aşează braţul rănit peste genunchi, ţinându-l de mână.

— Oamenii bunicului tău devin prea îndrăzneţi, Daventry, comentă Ned.

Adam vorbi:

— Am găsit o fereastră spartă la parter în camera mamei dumneavoastră. Nimeni n-a auzit nimic. Cel mai probabil a intrat când servitorii erau la cină.

— Fraţilor tăi nu o să le placă. A doua încercare de a te ucide în decurs de o săptămână.

Dav ştia asta, dar nu le putea spune că Emma fusese cea atacată, de fapt. Regreta deja că îi zisese lui Ruth. Dacă avea să discute cu ceilalţi despre această întâmplare, probabil că ar fi ajuns cu toţii să se întrebe, la fel ca el de altfel, cine erau duşmanii Emmei Portland şi cum o găsiseră în casa lui. Plănuia să îi ceară răspunsuri de îndată ce aveau să rămână din nou singuri.

În momentul în care Ned îi anunţă că rana era închisă şi le spuse ce să facă, iar doamna Creevey începu să cureţe şi să-i dea pe oameni afară din cameră, Dav simţea deja o durere arzătoare în braţ, de la umăr până la vârful degetelor.

Îl puse pe Ned să îi verifice gâtul Emmei, în timp ce doamna Creevey îl ajută să dea jos cămaşa distrusă şi să se îmbrace cu un halat. O rugă să trimită în cameră o farfurie cu mâncare şi încă un ibric cu ceai.

— O să fie răguşită. Aş pune-o să bea apă rece, ca să ţină sub control inflamaţia, dar nu se vede nicio sângerare. O s-o ţinem sub observaţie.

— Rămâne cu mine!

Nimeni nu păru şocat sau surprins. Iar el avusese impresia că îi păcălise în privinţa dorinţei pe care o simţea pentru Emma Portland.

Adam deschise uşa, oamenii lui Dav ieşiră, iar el rămase cu Emma. O ţinea de mână cu mâna lui sănătoasă.

Încă era îmbrăcată cu rochia ei în nuanţe aurii şi albastre. Numai el ştia că nu avea pantalonaşi pe dedesubt.

— Ar trebui să plec.

Era prima oară de la atac când o auzea vorbind. Vocea îi era ca o şoaptă răguşită.

— Nici prin gând să nu-ţi treacă să mă părăseşti!

— Dar…

— Ai de răspuns la nişte întrebări.

Ea clătină din cap.

— Ştiu că nu poţi vorbi, dar poţi răspunde încuviinţând sau clătinând din cap.

Drept răspuns, ea făcu ochii mari. El le căută nuanţa albastră, dar văzu în schimb fântâni adânci de negru. Negrul îl înfuria. Nu voia să iubească o femeie care îi putea fi răpită în orice clipă de răul care o urmărise până la conacul Daventry.

Îşi înălţă capul şi trase adânc aer în piept. Cine era el să se plângă? El adusese pericolul în vieţile mamei, ale fraţilor şi familiilor lor, şi totuşi, îl iubeau. Emma Portland adusese pericolul în casa lui, şi totuşi, o dorea.

O sărută cu o atingere delicată a buzelor, nu apăsat şi înfocat, cum şi-ar fi dorit, ca să-i protejeze gâtul rănit.

— Nu pot să îl trimit pe Adam de aici.

— Toţi stau de pază acum.

Timbrul jos al vocii ei îi stârni dorinţe pe care trebuia să le astâmpere.

— Bun. Atunci eşti în siguranţă. Nimeni nu o să te rănească. Noaptea asta poate fi a noastră, nu-i aşa?

Emma ştia că îi cerea să i se alăture în pat. Acum nu mai avea cum să plece. Când toată casa era trează şi atentă, nici măcar abilităţile ei nu ar fi ajutat-o să se strecoare neobservată. Atacatorul ei îi spusese limpede că avea să moară, în timp ce Daventry o invita să trăiască, deşi numai doar pentru o noapte. Avea să îl iubească şi apoi să îl trădeze.

Emma îşi spuse să fie practică. Patul nu era o opţiune, ţinând cont de braţul lui Daventry. Îşi întoarse privirea de la el şi se uită prin cameră cu ochii ei cu nuanţe pământii şi sumbre. Nicio umbră nu se ascundea prin colţuri. Biroul lui se afla sub fereastră, ca atunci când îl spionase, încă plin de o învălmăşeală de cărţi, hârtii şi instrumente de scris.

Dav o văzu privind spre patul lui. Stătuse întins în el nopţi la rând, gândindu-se la ea în camera alăturată şi dorindu-şi ca pereţii dintre ei să dispară. Acum era aici, iar el avea o mână inutilă. Nu putea face dragoste cu ea aşa cum îşi închipuise, dar trebuia să o aibă.

— Vreau să te dezbrac.

O întoarse, ca să-i poată desface corsajul pentru a doua oară în seara aceea. Ea nu protestă. Cu o singură mână sănătoasă şi tulburat de coniac, nu se grăbi. Când desfăcu ultimul nasture, îi împinse rochia de mătase peste umeri, iar aceasta alunecă pe podea.

Îşi dorise să o dezbrace din prima zi în care o cunoscuse, conştient de ironia intenţiilor lui josnice, singurul fiu legitim al mamei lui, gentleman prin naştere şi totuşi deloc gentleman.

Propriile lui intenţii ar fi trebuit să îl convingă că nu era făcut să fie un gentleman. Cu o noapte înainte, dansase cu patru tinere imposibil de distins, din familii bune şi cu ambiţii măreţe, ale căror nume nu reuşea să şi le amintească. Poate că ele ar fi spus că indiferenţa lui era de fapt o cumpătare onorabilă, dar el nu îşi putea închipui că şi-ar fi dorit-o pe vreuna dintre ele. Avea să înfrunte orice avea să aducă faptul că urma să o dezvirgineze pe Emma. Poate că, la urma urmei, chiar era unul dintre Fiii Păcatului.

Îi sărută şira spinării, deasupra aripilor înguste ale omoplaţilor, pe unde treceau bretelele albe ale corsetului. Se dădu înapoi ca să cerceteze legăturile care o înfăşurau în straturi de mătase şi de in o provocare pentru un om cu o singură mână şi uşor ameţit.

Bridele jupelor cedară uşor şi i le împinse peste şolduri, aşa că Emma stătea acum cu picioarele într-o grămadă de material alb. Corsetul i se curba spre interior în talie şi peste proeminenţele şoldurilor, iar cămăşuţa subţire abia îi acoperea posteriorul. Ciorapii i se terminau la jumătatea coapselor, cu jartiere de mătase albastre, închise ochii, ameţit de dorinţă, şi se agăţă de talia ei cu mâna sănătoasă, ca să-şi găsească echilibrul.

Când deschise iarăşi ochii, înfruntă panglicile în zigzag

ce îi străbăteau spatele şi treceau prin ceea ce păreau a fi zeci de deschizături. Până şi un bărbat cu două mâini sănătoase şi cu mintea limpede ar fi avut ceva de muncit la ele.

— Am fost amăgit de rochie, îi spuse el. Corsajul îngust m-a făcut să cred că o să fie uşor să te dezbrac, lucru la care, de altfel, m-am gândit mai mult decât ar fi trebuit.

— Ruth te-ar putea ajuta. Vocea ei înăsprită din pricina rănii nu îl ajută deloc.

— Cu siguranţă, Ruth ne-ar sta în cale acum.

Îi desfăcu nodul din talie. Când capetele şnururilor se legănară libere, îşi agăţă degetul arătător de bucla cea mai de jos şi trase. După primele, prinse deja mişcarea. Ritmul în care trăgea de şnururi o ridica spre el şi apoi o îndepărta, imitându-i intenţia. Răsuflarea îi deveni tot mai aspră, pe măsură ce corsetul se desfăcea. După ce îi eliberă ultima bridă, desfăcu larg corsetul şi îi trecu bretelele în jos peste umeri. Materialul alb căzu şi ateriză pe podea cu un pufăit moale, ca o răsuflare. Ea trase adânc aer în piept şi se clătină puţin, iar el o prinse de cot, sprijinind-o. După ce îşi recăpătă echilibrul, îl privi peste umăr.

— Acum tu, spuse ea cu vocea aceea şoptită şi joasă care îl înnebunise deja.

Ieşi din grămada de veşminte mototolite şi se puse în faţa lui în cămăşuţă, jartiere şi ciorapi.

Emma se duse spre el. Mirosea a sânge, a coniac şi a el însuşi. Efortul depus ca să o dezbrace îl ameţise. Mai devreme, doamna Creevey îi dăduse jos pantofii, vesta şi cămaşa distrusă, aşa că Emma putea vedea o porţiune îngustă din pieptul şi abdomenul lui dur, străbătute de o dâră de păr creţ şi negru. Îşi dădu seama că rănile lor îi confereau libertate. El era cel ştiutor, dar nu putea prelua controlul, aşa cum făcuse în toate întâlnirile lor de până atunci, şi părea dispus să o lase pe Emma să-şi găsească singură calea.

Îşi trecu palmele peste umerii, braţele şi pieptul lui pe sub halatul de mătase gri-argintiu. El îşi încordă burta la

atingerea ei, iar ea desfăcu panglica ce ţinea strâns halatul de mătase. Dedesubt, Daventry era frumos, cioplit parcă în marmură. Voia să îl atingă peste tot în acelaşi timp. Îşi trecu palmele peste coastele lui, numărându-le.

— Ce faci? întrebă el cu voce chinuită.

Ea îşi ridică privirea.

— Îţi număr coastele.

Îşi puse mâinile sus, pe pieptul lui, desfăcându-şi degetele, atingându-i uşor sfârcurile maro ca nişte monede, stârnindu-i senzaţii fierbinţi până în vintre.

El înghiţi în sec.

— Ce urmează?

Mâinile i se opriră.

— Îţi număr bătăile inimii.

Îşi plecă obrazul pe pieptul lui, apoi îşi coborî mâinile în talia pantalonilor. Drept răspuns, mădularul îi săltă. Se sfătui singur să aibă răbdare. Emma credea că ea deţinea controlul, dar el se uită peste umărul ei la un scaun vechi din colţ despre care credea că avea să rezolve problema braţului său slab, care îl ardea.

Ea îi desfăcu nasturii pantalonilor unul câte unul. Când îl desfăcu pe ultimul, mădularul îi ţâşni în faţă, în lenjerie. El o prinse de mână şi i-o apăsă pe bărbăţia lui, iar ea trebui să se oprească şi să îşi sprijine obrazul de pieptul lui, în timp ce inima îi bătea nebună de dorinţă.

Doar atât, să îl ţină în mâna ei atât de viu şi de plin de dorinţă! Se opri ca să îşi întipărească momentul în memorie, să îl aibă pentru totdeauna, când nimic altceva nu avea să mai fie. Dar era un lucru egoist din partea ei. Putea fi egoistă mai târziu.

Îi desfăcu nasturii lenjeriei şi îşi strecură mâinile sub m şi lână şi-i dădu pantalonii în jos peste şolduri. Ieşi şi el din grămada de haine, aşa cum făcuse ea, halatul gri-argintiu lucind în jurul lui. Îi plăcea forma lui, trunchiul lui îngust, abdomenul plat, linia frumoasă a şoldurilor, coapsele lungi şi musculoase, mădularul ridicat din mijlocul unei porţiuni cu păr mai închis la culoare.

Dav o luă de mână şi o trase către scaunul vechi. Ea

ezită, iar el îşi dădu seama că nu îi înţelegea întru totul intenţia, dar se aşeză şi o trase în faţă, punând-o între genunchii lui. Apoi îi arătă cum să stea cu faţa spre el, cu genunchii peste mânerele rotunde şi joase ale scaunului. Erau lucruri pe care ar fi trebuit să i le spună despre prima oară, dar preţ de o clipă uită şi să respire, pierdut într-o imagine cu jartiere albastre, picioare îmbrăcate în ciorapi albi şi coapse goale. Ţinându-şi mâna sănătoasă în jurul dosului ei, o aduse în faţă, astfel încât corpurile aproape că li se întâlniră. Ea îşi arcui spatele, deschizându-se pentru el.

Ironia îl făcu să se oprească. Emma se oferea, dar era reţinută în acelaşi timp. Ochii îi erau de un albastru diafan pe care nu îl mai văzuse până atunci, un albastru pe care îl puteai vedea doar dacă te uitai direct spre ceruri într-o zi senină. Apăsând-o cu palma pe spate, ţinând-o ferm în loc, vru să o pună la încercare.

— Nu eşti fiică de vicar, aşa-i?

Ea clătină din cap.

— Orfanii din Grimsby nu există, aşa-i?

— Nici unul, reuşi ea să îngâne cu vocea înăsprită.

— Nu există nicio doamnă Merton.

— Nu.

— Spune-mi un adevăr, Emma!

Ea murea de dorinţă, simţindu-i picioarele aspre sub ale ei şi propriile coapse întinse, pulsaţia plină de dorinţă din părţile ei femeieşti care plângeau după el. Tot ce făcuseră mai devreme în salon dusese spre acest moment, iar el o tortura ca să afle adevărul.

L-ar fi torturat şi ea dacă ar fi ştiut cum, dar ştia doar că voia să îl iubească. Iată un adevăr!

— Vreau să te iubesc.

El înjură. Răsuflarea îi era aspră, iar pleoapele îi atârnau grele peste privirea gri şi lucioasă. O trase mai aproape şi îi puse braţele în jurul gâtului lui, apoi îşi plecă uşor capul şi îi cuprinse sânul cu gura, tachinând-o şi gustând din ea. Emma se ţinu de umerii lui, cu faţa în părul lui moale, în timp ce el o supse adânc, făcându-i trupul să se contracte în spasme dureroase de dorinţă.

El îşi înălţă capul şi îşi frecă nasul de sânii ei, apoi întinse mâna între ei, cuprinzând-o şi atingând-o uşor, până când ea se împinse în atingerea lui, iar el îşi trecu degetele delicat peste carnea ei, în timp ce ea se arcui, se desfăcu şi se împinse. Atunci o desfăcu şi începu să îi mângâie pliurile lucioase. Îi ridică cu degetele un pliu mic de carne şi găsi o bucăţică din ea pe care o învăţa să o cunoască, un mugur, un bob de mazăre cuibărit într-o păstaie mătăsoasă şi lucioasă. Îi atinse locul acela mic, iar ea îşi concentră toată atenţia pe punctul acela.

Cu un efort disperat de a nu ceda în faţa eliberării, se întinse ca să-l răsplătească, cuprinzându-l, simţindu-l fierbinte, neted şi pulsând în mâna ei.

„Emma, te vreau!”

„Ştiu. Sunt aici”.

Se aplecă şi îşi sprijini fruntea de umărul lui, încuviinţând din cap, iar el se mişcă, astfel încât partea lui bărbătească să o întâlnească pe a ei. În locul în care îi fuseseră degetele, Emma simţi acum capul rotund şi fin al mădularului. Era o senzaţie diferită. Corpul ei se deschise ca să-l primească în interior, iar el se împinse în sus în ea, împingând cu putere. Ea îşi simţi bariera cedând, ca o înţepătură scurtă, după care el o umplu. Îl simţi încremenind, ştiind că erau uniţi. Un gol prăpăstios se umplea, iar corpul i se mula perfect pe al lui.

— Te-am rănit? întrebă el.

Ea clătină din cap, lipită de umărul lui. Nu o rănise, dar nu era pregătită ca dragostea lui să se încheie. Îşi simţea corpul în aşteptare, tânjind. Umflat ca o ciupercă în ploaie.

El începu să se retragă din ea, iar ea se încordă.

— Mişcă-te odată cu mine, Emma, spuse el, scrâşnind din dinţi.

Ea îşi înălţă capul şi îl privi, dându-i la o parte părul de pe frunte. Corpul îi era acoperit de un strat subţire de sudoare. Părea tras la faţă şi chinuit, aşa că se îngrijoră pentru braţul lui. Dar el îi zâmbi larg.

— Pregătită? Ne mişcăm împreună.

Îşi legănă şoldurile în jos şi în sus, arătându-i cum. Ea icni şuierător şi iute, simţind plăcerea aceea desăvârşită. El îşi lăsă capul pe spate şi se uită la ea, ridicând o sprânceană. Ea înţelese mesajul. Cu grijă, începu să se mişte, flexându-şi coapsele ca să se ridice şi relaxându-le ca să-l împingă mai adânc în ea.

Găsiră împreună un unghi şi un ritm care îi smulgeau sunete mici din gâtlejul rănit şi care o eliberau şi o înălţau, de parcă i-ar fi crescut aripi, ridicată de curenţii de aer. El o provocă să ţintească mai sus, iar ea se forţă, dar tot îi scăpa, tentant de aproape, încă o alunecare, încă o mângâiere. Nu voia să se termine, dar trebuia să ajungă la senzaţia aceea înşelătoare care plutea, până când se abandonă tremurelor puternice de extaz, iar el i se alătură.

Închise ochii şi se prăbuşi peste el, cu trupul cald, moale şi parcă fără oase, ca uleiul. Reuşi din nou să gândească pe măsură ce corpul i se răcorea. Se înfioră şi îşi dădu seama de felul ciudat în care trupul îi era întins peste scaun. Avea să plece curând. Îşi ridică privirea şi văzu durere reală pe chipul lui.

— Braţul tău…

— Arde, recunoscu el.

Emma îşi ridică piciorul drept şi se dădu jos de pe genunchii lui. Îl trase de braţul sănătos ca să îl scoale de pe scaun, dar el se împotrivi, ridicându-şi privirea spre ea.

— Încă nu te-am văzut dezbrăcată.

Se uită în jos la propriul corp, surprinsă. Avea o urmă de sânge deasupra uneia dintre jartierele albastre. Simţea pe sub cămăşuţă amestecul lipicios al uniunii lor.

El se ridică în picioare:

— Haide!

Îşi dădu jos halatul gri de mătase şi, gol, o trase spre garderobă. Chiar şi cu o singură mână, se descurcă foarte bine cu prosoapele şi cu apa, până ce fură amândoi curaţi. Aruncă prosopul însângerat în teancul cu prosoapele cu care îi şterseseră rana, sângele ei amestecându-se cu al lui.

Era rândul ei să îl convingă să meargă în pat.

Dav o lăsă să îi proptească braţul rănit pe două perne

şi se întinse pe spate cu un oftat. Se aşeză lângă el, cu picioarele încrucişate, cu faţa spre el şi cu cearşaful în jurul taliei. Îi explora pieptul, coastele şi abdomenul cu mâinile.

— Iar numeri?

— Da.

El trase de o buclă aurie, întinzând-o, după care îi dădu drumul.

— Voiam să fac asta de mult timp.

Ea îl prinse de mână, i-o ridică şi sărută cicatricea încreţită.

— Spune-mi povestea cicatricei, îi ceru.

Dav tăcu atât de multă vreme, încât Emma se temu că nu avea să i-o spună.

— Într-o noapte, m-a răpit un bărbat. Eu şi Xan mergeam la cină după un meci de box. Legat şi cu căluş la gură, am auzit un alt bărbat spunându-i celui dintâi să mă facă să dispar. Am crezut că o să mă ucidă, dar m-a mutat din cameră în cameră prin Londra. Aveam mâinile şi picioarele mereu în lanţuri. Nu am înţeles de ce familia mea nu venea după mine. Cu timpul, am învăţat să fac orice era necesar ca să rămân în viaţă. După ce răpitorul meu a murit, am descoperit că familia încă mă căuta, dar era prea târziu. Nu mai eram băiatul pe care îl căutau. Devenisem altcineva. Dacă aveam îndoieli, mă puteam uita la încheieturile mâinilor. Mă făceau să mă simt prea departe de ei ca să mă mai întorc vreodată.

Emma îl sărută apăsat pe maxilar, iar el continuă:

— Dar Xan nu s-a oprit niciodată din căutat şi, când a cunoscut-o pe Cleo, m-au găsit. Eu îi aveam pe băieţi şi ştiam că o anumită persoană încă mă voia mort şi ar fi ucis pe oricine îmi era apropiat. Will şi Helen au descoperit că bunicul meu fusese în spatele răpirii, printr-un bărbat pe nume Archibald March. Când l-am cunoscut pe March, ţinea o armă îndreptată spre capul lui Helen. Când l-am auzit vorbind, am ştiut că era bărbatul care voise ca eu să dispar. L-am ucis.

În chip straniu, Dav se simţi eliberat acum, după ce îi spusese povestea. Emma părea să şi-o însuşească şi să îi

mistuie detaliile urâte şi brutale. Şi totuşi, ştia că şi ea avea astfel de poveşti de spus, despre lucruri care îi provocau coşmaruri.

— Spune-mi despre fratele tău.

Fu rândul ei să se oprească.

— Era sălbatic, ca verişoara mea, neînfricat şi amuzant şi arăta grozav în uniformă. O iubea de când aveau 11 ani.

— Şi tu?

Ea ridică din umeri.

— Câtă vreme aveam ponei, puteam ţine pasul cu ei. Adulţii credeau că sunt bună ca însoţitoare.

— Şi erai?

— Deloc.

Îi zâmbi larg, dar văzu o urmă de întuneric în albastrul ochilor ei.

— I-am ajutat să fugă.

— Atunci a murit?

— La scurtă vreme după aceea.

Când o rosti cu voce tare, albastrul ochilor i se întunecă.

Ştia că nu era cazul să o întrebe în ce uniformă, pentru ce armată, în ce bătălie murise fratele ei. Îşi simţi pleoapele căzând, dar în noaptea aceea putea să doarmă. O avea lângă el, iar paznici stăteau la datorie lângă camera lui şi în afara casei. Slabe şanse ca un intrus să reuşească să treacă de Adam sau de lacheii bine instruiţi din jurul conacului.

— Ai terminat povestea băieţilor fără mine.

Ar fi trebuit să fie deranjat de acel detaliu, dar mintea îi plutea între felul leneş în care Emma îşi plimba degetele pe pieptul şi abdomenul lui şi durerea din braţ.

Ea zâmbi slab la noul subiect de discuţie.

— Ei bine, ştii că fiii tăietorului de lemne îl învinge pe căpcăun.

— Dar felul în care o fac contează.

— Cu ajutorul păsărilor, desigur.

— Spune-mi! Nu plec nicăieri în noaptea asta.

Ea se lăsă în jos şi se întinse pe o parte lângă el, cu bărbia ascunsă în adâncitura de deasupra umărului lui.

— Îţi aminteşti că fiii tăietorului de lemne au lăsat în urmă cârpele mamei lor?

*

Emma se trezi în beznă. Daventry stătea lungit lângă ea, foindu-se în somn, scoţând sunete pe care le face un om atunci când visează. Îşi închipui că îl durea braţul şi că visa cuţite şi atacatori. Nu îndrăzni să îl atingă.

Îşi lăsă ochii să se obişnuiască încet cu întunericul până ce reuşi să zărească, în lumina lunii ce apunea, contururile camerei lui. Se dădu jos pe furiş pe la capătul îndepărtat al patului, simţind brusc cum i se răcea şi i se înăsprea pielea de la frig. Strânse din dinţi şi îşi trase peste cap cămăşuţa aruncată. Era momentul să îşi pună planul în acţiune.

Numai că nu voia să îl lase pe Daventry fără nimic.

Dacă ar fi avut medalia lui Leo, ar fi putut să i-o lase, dar nu o avea. Nu avea nimic să îi lase, doar dragostea ei. I-o dăruise. Cu siguranţă, ştia asta. Cu siguranţă, simţise ce îi oferise. Nu vorbea despre asta, dar vedea şi auzea atât de multe lucruri pe care alţii nu le observau. Sigur avea să ştie.

Îşi calculă drumul până la uşă, estimând paşii, gândindu-se cum să rotească mânerul fără sunet, lucru pe care îl exersase pe uşa de la propria cameră. Lumina lunii se revărsă peste biroul lui, scoţând la iveală o hârtie, ca şi cum Daventry intenţionase să scrie o scrisoare. Emma se opri. Tentaţia era prea mare.

Se aşeză şi apucă tocul, ridicând capacul călimării. Îmbibă tocul în cerneală şi scrise: „Te iubesc”.

În lumina lunii, literele se întindeau ca umbrele unor crengi goale pe un pământ îngheţat. O fulgeră un gând neaşteptat. Doar Daventry trebuia să găsească mesajul ei, nu domnul Creevey, nici doctorul. În spatele ei, Daventry se mişcă din nou şi, temându-se că avea să se trezească, se

duse în liniște în garderoba lui. O rază îngustă a lunii lumina camera mai mică în care se afla cada de un alb fantomatic, iar dulapul cu haine semăna cu o peșteră neagră. Dar nu avea nevoie de nicio lumină ca să-i găsească haina de catifea uzată ce mirosea a cenușă și a piatră și care se simțea moale și mătăsoasă ca pielea.

Îndesă bileţelul în buzunarul drept. Când avea să se simtă trădat cel mai tare, avea să poarte haina și să-i găsească mesajul. Atunci avea să știe adevărul. Răsuci mânerul pe furiș, așa cum exersase, și se strecură din garderobă pe coridor. Adam, cu toată vigilența lui, sforăia întins, cu picioarele răsfirate și cu capul sprijinit de perete, în garderoba ei, se îmbrăcă cu mai multe straturi de veșminte pe care urma să le poarte și apucă cea mai ușoară tolbă.

Capitolul 19

Dav știu că Emma plecase înainte să deschidă măcar ochii. Îi simțea absența nu doar în pat lângă el, ci și în casă.

Azvârli la o parte așternuturile, brațul rănit protestând numaidecât, și se învârti prin cameră. Lumina strălucitoare a dimineții pătrundea în cameră. Nu găsi niciun semn de-al ei în lumina aceea dură, ca și cum nu ar fi locuit niciodată în casa lui, ci doar visase. Tălpile ei nu lăsaseră nicio urmă pe covorul auriu dens. Partea ei de pat era netedă precum un câmp de zăpadă. Își mută privirea spre podeaua unde le căzuseră hainele. Preț de o clipă, îndrăzni să spere că doar se retrăsese prin ușa deschisă garderobei lui.

Arăta ca noaptea trecută: mobilierul aranjat pentru operația improvizată a lui Ned. Dulapul lui cu haine era deschis, ceea ce părea straniu, dar probabil că Creevey îl lăsase așa când el le poruncise tuturor să iasă. Își aminti de momentul nepăsător în care aruncase dovada virginității pe care și-o pierduse Emma în grămada de prosoape însângerate ca de un moment în care o revendicase pentru

sine. Cât de uşor îi fusese anulată cucerirea! Atunci îşi simţi goliciunea, braţul care îi ardea.

Dar focul din braţul lui nu se compara câtuşi de puţin cu durerea din piept. Ar fi putut, cu un efort al minţii, să separe durerea din braţ de restul corpului. Dar chiar dacă doar respira, cealaltă durere punea stăpânire pe el.

Se forţă să se detaşeze. Ştia cum să respingă durerea, frigul şi foamea, orice lucru care îl făcea pe om slab şi incapabil să acţioneze. Trădarea Emmei Portland era doar un alt disconfort pe care îl putea îndura. Scoase o pereche de pantaloni din dulap. Vechea lui haină atârna acolo şi, pentru un moment, se gândi să o îmbrace, dar îşi aminti că o îmbrăţişase în pliurile ei pe acoperiş.

Se întoarse în cameră. Pe birou se afla un toc. Îi atinse vârful, care îi lăsă un punct negru pe deget. Îi scrisese un mesaj. Inima îi tresări numaidecât, gândindu-se la semnificaţia gestului ei. Se uită în jur după mesaj, pe birou sau pe podea. Se duse la noptieră şi nu găsi nimic. Şi-o închipui stând la biroul lui, scriind ceva în timp ce el dormea, plănuind să îl părăsească. Nu ar fi trebuit să creadă că mesajul era pentru el.

Pe hol, Adam era treaz şi, evident, nu ştia de plecarea Emmei.

Camera ei nu dădu nimic de gol: nici masa cu vasele de porţelan şi hârtiile fine, nici patul neatins. Pereţii albaştri, un ecou al privirii ei, îl îndurerau.

În garderobă părea să îşi fi lăsat toate lucrurile cu care venise. Cufărul, rochiile de mătase, pantofii, fundele, şalurile. Îşi dădu seama de un lucru pe care ar fi trebuit să îl ştie de la bun început: nimic din ce lăsase în urmă nu avea vreo legătură cu adevărata ei persoană, cea pe care o cunoscuse goală în pat, când îşi făcuseră mărturisiri. Nu o pierduse în favoarea altui bărbat, ci din pricina coşmarurilor din trecutul ei, de care încă fugea.

*

O căutare prin pădure scoase la iveală câinele lui Ned

Begley, Hector, cu gâtul tăiat. După ce îl îngropară, Dav îi încurajă pe băieţi să se antreneze în salon, ca să le ridice moralul.

Acum că Lark, Rook şi Emma plecaseră, Adam trebuia să îi încurajeze:

— Aşa, băieţi, stânga, dreapta, stânga.

Mintea lui Dav se abătu de la durerea pe care o simţea în braţ la misterul evadării ei. Aşa trebuia să o numească. Noaptea trecută, nu avusese niciun sens să îl urmărească pe atacatorul ei, dar acum avea să se ocupe de asta. Bărbatul fusese agil, un individ capabil să ucidă un câine, să escaladeze acoperişul lui Dav şi să modifice zidăria.

Cineva îşi drese vocea lângă Dav.

— Agentul de poliţie al oraşului a venit, domnule.

Dav se întoarse. Nu ştia de cât timp stătea Creevey acolo.

— Spune că are ceva să vă comunice. Să îl invit înăuntru?

Dav încuviinţă din cap. Peste un minut, Creevey se întoarse cu George Lockwood, poliţistul, un individ robust, vrednic, de 44 de ani. Avea un carneţel.

— Fraţii dumneavoastră cercetau prin oraş, Excelenţa Voastră, aşa că m-am gândit că e de datoria mea să vă avertizez că se află o femeie suspicioasă prin împrejurimi.

— Ce s-a raportat, domnule Lockwood?

— Ei bine, Excelenţă, avem două raportări, una din partea proprietarului de la Bell şi alta din partea unui anume domn Wallop, un berar care a venit din Somerton, fiind interesat de malţul nostru.

— Şi ce spun aceste raportări?

— O femeie tânără, foarte tânără, domnule, nici 21 de ani zic ei, care se dă drept femeie decentă ca să-i păcălească pe gentlemeni şi să profite de generozitatea lor.

Dav ridică o sprânceană. Era o raportare ciudat de vagă ca să alarmeze un poliţist.

— Cum arată această femeie tânără suspicioasă?

— Pare blândă şi bine-crescută, zic ei. Părul ori auriu,

ori şaten-închis, ori un amestec de amândouă, ştiţi dumneavoastră.

Oricare dintre tinerele domnişoare cu care dansase Dav în timpul vizitei familiei lui s-ar fi potrivit descrierii.

— Ce culoare au ochii femeii?

Lockwood îşi verifică carneţelul.

— Nu găsesc nicio menţiune referitoare la culoarea ochilor ei, Excelenţă.

Atunci nu era vorba despre Emma Portland. Cine ar fi putut rata ochii aceia?

— Informatorii noştri spun totuşi că purta o broşă neobişnuită, în formă de coroană, ca un talisman. Aici scrie „filigran de aur”.

Dav încremeni. Oricât de vagă ar fi fost descrierea femeii, semnificaţia broşei îl amuţi. Nu văzuse obiectul pe care îl pierduse, dar ar fi putut fi o broşă.

— Treaba este, Excelenţa Voastră, că descrierea femeii suspicioase din Somerton se potriveşte cu cea a altei femei căutate din ianuarie încoace. Femeia cu pricina este descrisă în acelaşi fel, inclusiv broşa. S-ar putea oare ca anunţul dumneavoastră pentru un profesor să fi ajuns până în Reading?

— Reading? Reading pare cam departe de Somerton.

— O sută şaizeci de kilometri, dar aceleaşi ziare ajung şi la Reading. Şi aţi angajat o femeie ca profesoară pentru băieţi. M-am gândit că poate s-a abuzat de bunăvoinţa dumneavoastră.

Dav se stăpâni. Abuzat era un cuvânt blând. „Sedus. Trădat”.

— La Reading s-a dat drept doică pentru un bebeluş. Dar un sergent din Regimentul 90 a sfârşit mort în dugheana de la Kings Arms după ce femeia a fost văzută bând cu el.

Dav îşi privi vizitatorul.

— Spui că femeia e suspectată de crimă?

— Da, milord. Sergentul a fost înjunghiat în spate de cineva care ştia cu ce se ocupa ea.

— Sau care ştia ce făcea el. Vreun martor?

— Niciunul cu excepţia crâşmarului care i-a văzut bând împreună. Stăpâna casei l-a găsit pe sergent aplecat peste masă, ca şi cum ar fi băut prea mult, dar când nu l-a putut trezi, a descoperit adevărul.

— Ce s-a întâmplat cu bebeluşul?

— Bebeluşul?

— Unde s-a dus doamna care se presupune că a angajat-o pe această femeie suspicioasă ca doică pentru bebeluşul ei?

Poliţistul se uită în carneţel.

— Nu ştiu nimic despre ei, dar aş vrea să schimb o vorbă cu profesoara dumneavoastră, milord.

„Şi eu aş vrea”.

— Nu mai este angajată aici, Lockwood. A părăsit conacul ieri, la finalul perioadei de probă.

— De ce a plecat? întrebă Lockwood, vădit bănuitor.

— Nu mai avea nevoie sau nu îşi mai dorea acest post.

— Şi unde s-a dus?

— Asta e treaba ei, nu a mea.

— Nu ştiţi.

— Nu.

Lui Dav i se păru convenabil să îşi asume autoritatea de marchiz, dându-i lui Lockwood de înţeles că discuţia se încheiase.

Când detectivul plecă, Dav văzu că Finch era lângă el.

— Domnişoara Portland a dat de bucluc?

— Cred că da, Finch.

— Crezi că nu i-a plăcut de noi?

Se uită în jos la chipul îngrijorat al lui Finch şi îşi făcu curaj să-i spună adevărul.

— Nu. Cred că i-a plăcut foarte tare de noi.

— Dar ne-a minţit, nu-i aşa?

— Despre anumite lucruri, da.

— Nu despre toate?

— Nu despre toate.

— Despre care?

— Mi-aş dori să ştiu.

Will sosi împreună cu omul lui, Harding, la scurt timp după plecarea lui Lockwood. Harding depistase sursa referinţelor Emmei Portland în oraşul Grimsby. Din spusele lui, un gentleman elegant angajase o văduvă care îşi câştiga pâinea din scris ca să răspundă la întrebări conform instrucţiunilor lui. Ulterior, trebuia să le ardă. Văduva nu cunoştea numele domnului. Un intermediar îi dăduse informaţiile şi fondurile. Fusese recunoscătoare că le primise. Nu existase niciodată o astfel de şcoală, dar femeia îşi pusese sufletul în acel proiect, bucurându-se de născocirea că un astfel de loc ar exista. Când Harding verificase toate hanurile din oraş în care ar fi putut sta un gentleman, nu găsise nicio legătură evidentă cu Wenlocke. Oricine ar fi fost gentlemanul văduvei, îşi ascunsese bine urmele.

Will se descurcase mai bine în oraş. Descoperise că ducesa de Wenlocke o căuta pe Emma Portland. Fusese pe Bow Street şi îl însărcinase pe Jack Castle, vechiul prieten al lui Will din poliţie, cu găsirea fetei.

Ba, mai mult, Will luase o rochie din cufărul Emmei şi o găsise pe croitoreasa care o cususe. Pretindea că era una dintre cele pe care le făcuse ea. Femeia îşi recunoscuse munca: le făcuse cu peste un an în urmă pentru o actriţă tânără, care pe vremea aceea se afla sub aripa contelui de Aubrey.

— E clar ca bună ziua, Dav, că profesoara ta are o legătură directă cu Wenlocke. Ducesa o caută, iar Aubrey i-a furnizat o garderobă unică, seducătoare, şi cel mai probabil actele false. Probabil că Aubrey e gentlemanul elegant din Grimsby. Prezenţa ei aici este o ameninţare la adresa ta. Dă-o afară azi, iar eu şi Harding o să ne asigurăm că se întoarce la Wenlocke!

— Nu pot s-o dau afară.

— Adică nu vrei, la naiba! răbufni Will.

Dav îşi trase fratele deoparte. Băieţii încă erau pe aproape.

— A plecat. A fugit în timpul nopţii.

Will păru şocat.

— Bun. Las-o să plece. Nu te duce după ea!

— Nu o s-o fac, zise Dav, întorcându-se cu spatele. Trebuie să mă pregătesc pentru un meci.

*

Înainte de cină, băieţii îl chemară pe Dav în capelă. Intră enervat pe sine pentru că îşi aminti brusc de prima lui întâlnire cu Emma Portland.

— Avem ceva să-ţi spunem, îl anunţă Jay.

Rolul de lider îi revenise lui acum.

Dav se pregăti.

— Am furat o medalie de la domnişoara Portland.

— Nu am vrut s-o facem să plece, adăugă Robin.

— Nu aţi făcut-o voi să plece, le zise Dav.

— Lark ne-a spus să-ţi dăm asta ca să-ţi dovedim că a minţit, dar nu ne-a minţit, nu-i aşa? zise Finch acoperindu-şi gura cu mâna, de parcă tot progresul pe care îl făcuse dispăruse.

— Pe voi nu v-a minţit.

Actele ei fuseseră false. Dar felul în care se purtase cu băieţii fusese sincer. Încântarea ei datorită progresului lor fusese reală. Fusese sinceră cu Dav în ceea ce privea eşecul în cazul lui Lark. Coşmarurile erau reale, orice ar fi fost în ele. Orice o făcuse să se sprijine de nişte ponei lăţoşi şi să îşi atingă buzunarul gol al fustei era adevărat.

Finch întinse mâna, în care ţinea o hârtie împăturită înfăşurată în jurul unui obiect. Dav o luă. Mesajul era suficient de scurt:

Domnişoara Portland minte.

Dav privi medalia din bileţel. Era mai mică decât majoritatea monedelor din buzunarul unui bărbat. O coroană din aur filigranat uşor îndoită stătea deasupra unei semiluni cu un motto în latină gravat pe margine. O buclă dintr-o panglică roşie zdrenţuită şi ponosită împrejmuia închizătoarea medaliei.

Nu se îndoia câtuşi de puţin că medalia era suvenirul pierdut al Emmei Portland. Îi aparţinuse fratelui ei, aşa îi spusese. Dacă fratele ei ar fi fost fiul unui vicar, care mersese la război şi pierise, medalia nu îi aparţinuse. Dacă medalia îi aparţinuse într-adevăr, atunci nici ea, nici el nu fuseseră copiii unui vicar de la ţară. Dav văzuse astfel de medalii la pieptul ducilor la încoronarea regelui, unde fraţii lui fuseseră la datorie – Xander drept cavaler, iar Will ca poliţist.

Oricât de uşoară ar fi fost, se simţea grea în mâna lui, o piesă din adevărata Emma Portland pe care o lăsase în urmă. Amestecul de adevăr şi minciună din ea se învolbură în el ca un vârtej care ar fi putut să-l tragă în adâncuri.

Cinci chipuri îngrijorate care se holbau în sus la el îl aduseră înapoi în prezent. Strânse medalia în pumnul lui sănătos şi îl ridică, pentru ca ei să i se alăture într-un jurământ. Alţi cinci pumni i se alăturară.

— O să păstrăm medalia în siguranţă pentru domnişoara Portland până ce o să se întoarcă.

*

— Nu te încăpăţâna în treaba asta, îl sfătui Will după încă o rundă de antrenament.

— Îmi spui să nu mă încăpăţânez, râse Dav de fratele lui mijlociu nesăbuit.

Will rânji.

— Lasă-l pe bătrân să moară mai întâi, apoi încearcă-ţi norocul în ring.

— Aş prefera să mă întâlnesc cu Wenlocke faţă în faţă.

Will îl ajută pe Dav să îşi dea jos mănuşile de antrenament.

— Nu ar lupta corect. N-a făcut-o niciodată.

— Totuşi, mi-ar plăcea să-l înfrunt direct.

— Despre asta e lupta, nu?

Dav ridică un pahar cu ceai de ierburi rece, despre care doamna Wardlow spusese că avea să îi vindece braţul.

— Tu aşa ai face.

— Ei bine, măcar te duci la Thomdon pregătit. Şi nu pleci singur.

Într-o săptămână, cu antrenamentele lui Will şi ale lui Xan, Dav reuşise să îşi mişte iarăşi bine braţul. Corpul îi era extenuat, dar savura istoveala şi durerile musculare.

Trăia ca un bărbat care înota chiar sub suprafaţa unui lac rece. Putea vedea soarele şi cerul şi pe cei care locuiau în regiunile întinse, dar cuvintele şi acţiunile lor nu ajungeau până la el. Singurul lucru pe care părea că-l simţea erau loviturile pe care i le aplicau fraţii lui în luptele din timpul antrenamentelor.

Braţul rănit încă îi obosea mai devreme decât ar fi vrut Xander în timpul antrenamentului, dar Dav ştia că era pregătit pentru meci. Mai avea un singur lucru de făcut înainte să înceapă să lupte pentru ai lui. Se căţără pe acoperiş. Ogoarele şi copacii erau de un verde foarte deschis.

Îşi luă sabia cu el. Îi era familiară, iar cu braţul sănătos o putea mânui cu uşurinţă. Ştia că era pregătit pentru meci, dar nu pentru că era iute de picior, cu privire ageră şi cu braţ puternic, ci pentru că ştia în ce fel de lume trăia cu adevărat. Nu avea să îi mai îngăduie lui Wenlocke să îi ghideze viaţa. *El* trebuia să dea următoarea lovitură. Ridică sabia peste cap şi o izbi de marginea balustradei cu o lovitură zguduitoare. Lama lungă se rupse, iar o bucată crestată se prăbuşi la pământ. Luă mânerul rupt şi îl azvârli peste gazon. De acum încolo, lupta avea să se poarte faţă în faţă, iar armele lui aveau să fie reale: pumnii şi mintea.

Capitolul 20

În a patra zi de călătorie, Emma îndrăzni să se plimbe printr-un oraş în timpul zilei. Se afla la mulţi kilometri depărtare spre sud-est de conac. Nu avusese încredere în nimeni şi nu acceptase ajutor cu transportul nici măcar de la birjarii care se oferiseră, aşa că nu ştia cât de departe

ajunsese, dar începea să pară că reuşise să evadeze. Alte câteva zile, alţi câţiva kilometri, şi se putea gândi să înceapă o viaţă nouă.

Trebuia doar să nu se mai gândească la Daventry în fiecare minut şi să nu mai spere mereu că nu o ura. Într-adevăr, plăteai scump când seduceai un înger. Se întreba când îi găsise mesajul şi petrecea mult prea mult timp compunând scrisori imaginare pentru el, pline de motive pentru care ar fi trebuit să fie bucuros că plecase. Îi avea pe băieţi şi pe familia lui şi îi putea face pe toţi fericiţi alegând o englezoaică potrivită cu care să se căsătorească.

Era o zi caldă, dar îşi trase şalul peste cele trei straturi de fuste pe care le avea pe ea. Intră în han în spatele unei mulţimi de oameni ce coborâseră din diligenţă şi comandă ceai şi o chiflă. La plecare, văzu anunţul pentru meci.

Runde deschise pentru amatori. Pumn-de-Fier din Somerton îl provoacă pe Piază-rea din Copthorn la cincisprezece runde.

Avea să o facă. Avea să se expună acolo unde duşmanii lui puteau ajunge la el.

Cuvintele lui Wallop o urmăriseră la fiecare pas pe drum. Daventry o credea o trădătoare. O ura, dar ea nu îl putea urî. Din câte îşi amintea, Tatty nu avea nicio zicală despre cum era să fii îndrăgostit prosteşte. Din câte se părea, dacă aveai cel mai mare ghinion în dragoste, dacă iubeai pe cineva care nu te putea iubi la rândul lui, tot iubeai.

Îşi spuse că fraţii lui Daventry aveau să-i fie alături, că era puternic, că Wallop şi Aubrey nu puteau controla un meci de box. Totuşi, citi din nou anunţul. Nu era scris unde avea să se ţină meciul, pentru că organizatorii nu ar fi vrut ca vreun poliţist să îşi facă apariţia şi să le strice evenimentul.

O înfuria faptul că Daventry s-ar fi supus unui risc.

Un preot cu o pălărie neagră cu borul larg o văzu stând în faţa trotuarului, se opri şi sfâşie anunţul.

— Nici prin gând să nu-ţi treacă, domnişoară!

Îşi văzu de drumul lui neprihănit, iar Emma se întoarse şi ridică de jos hârtia ruptă.

*

Lark putea auzi un zumzet dincolo de huruitul trăsurilor de pe drum. Semăna cu Oxford Street, însă era diferit din pricina pădurilor şi a copacilor în loc de pavaj şi cărămizi, dar era acelaşi zgomot agitat, când aţâţat, când potolit al unei mulţimi considerabile. Rânji la Rook şi iuţi pasul. Îi fusese dor de mulţimile de la ţară.

Petrecuseră noaptea într-un hambar. Dimineaţa, îşi umpluseră buzunarele cu merele din şura unui fermier şi plecaseră înainte ca acesta să vină să-şi îngrijească vacile. Se târâseră de-a lungul drumului întunecat, pe jumătate moţăind, cu picioarele amorţite, până ce răsărise soarele. Apoi se uitaseră unul la celălalt şi se opriseră ca să îşi scuture paiele de pe haine şi din păr.

Acum cotiră pe o cărare învolburată de-a curmezişul unui izlaz ce ducea spre zumzetul cu pricina. Păduri înverzite înconjurau întinderea de pământ. Dacă Dav avea să se ţină de plan, în acea zi avea să se numere printre luptători. Lark nu se hotărâse încă dacă voia ca Dav să îi vadă sau nu. Întrucâtva, îl învinuia pe Dav pentru că distrusese totul. Din când în când, un gând i se strecura pe furiş în minte, că el şi Rook nu erau făcuţi pentru viaţa respectabilă şi plicticoasă pe care şi-o dorea Dav pentru ei.

Un lucru era sigur. Dacă Lark voia să se întoarcă la vechea lui viaţă de la oraş, trebuia să devină iarăşi dur. Cele opt nopţi petrecute pe străzi îi arătaseră cât de tare se înmuiase dormind în paturi, în locuri acoperite, cu burta plină, aşa cum făcuse timp de trei ani de când Dav îi luase să locuiască împreună cu familia lui. El şi Rook încercaseră să doarmă spate în spate ca să se încălzească. Aveau cizme, haine, veste şi ciorapi pe ei, şi tot le clănţăneau dinţii în gură, iar somnul nu le venea uşor. Pentru doi şobolani de stradă, se aflau într-o stare deplorabilă.

O trăsură elegantă opri în dreptul lor, şi un bogătaş dichisit le strigă:

— Voi de unde aţi scăpat, flăcăi? Pariez că de la Eton. O să fiţi biciuiţi pentru asta, dar haideţi sus, pot să vă duc mai aproape.

„Eton?” Rook ridică din sprâncene, dar Lark acceptă oferta, vorbind cu cel mai bun accent al lui, şi se urcă în trăsură. Vizitiul avea o faţă prietenoasă, capul acoperit de bucle negre tunse la modă şi un ceas de aur, gras şi rotund ca un nap, care atârna într-un loc în care nu ar fi avut ce căuta un ceas de aur dacă voia să rămână vreme îndelungată cu proprietarul lui.

Lark îşi luă privirea de la ceas.

— Ce cotă are Pumn-de-Fier din Somerton?

— Pumn-de-Fier? Ce, el e favoritul vostru? O să vă pierdeţi şi cămăşile, şi bocancii dacă vă pariaţi mălaiul pe Usturător, băieţi! Toată lumea din Thomdon îl preferă pe Croncănitor. A făcut praf cinci aspiranţi de când a intrat în ring.

Lark se gândi că gentlemanul nu rămăsese fără ceas doar pentru că le făcuse un serviciu. Îi dusese până la marginea mulţimii, pe unde umblau vânzători ambulanţi şi plăcintari, strigându-şi ofertele spre grămezile de spectatori care nu intraseră încă în rândul mulţimii principale. Oameni strigau cotele şi strângeau pariurile.

Rook se uită după un plăcintar care trecu pe lângă ei, dar Lark îl trase de cot mai departe şi îl puse să se uite la mulţimea neliniştită, aflată în continuă mişcare.

— Ce vezi?

— Indivizi. Câteva sute.

— După numărătoarea mea, poate vreo două sute. Ce nu vezi?

— Domniţe? întrebă Rook şi se încruntă nedumerit spre Lark.

Era limpede că Rook nu avea să fie niciodată şeful clasei.

Ce-i drept, erau puţine femei prezente, majoritatea prostituate şi vânzătoare ambulante, din câte se părea.

Nicio doamnă, deşi Lark se uită la trăsuri ca să fie sigur. Auzise că uneori domniţe perverse veneau la lupte ca să îi vadă pe bărbaţi dezbrăcându-se şi umplându-se unii pe alţii de sânge. Până să le spună Nate Wilde despre asta, Lark crezuse că doar prostituatelor de pe Bread Street le plăceau sângele şi bătăile.

Lark îl înghionti pe Rook cu dosul palmei.

— Nu vezi poliţişti. Asta-i frumuseţea unei lupte. Nimeni nu-i invită. Trebuie să fie vreo cincizeci de ceasuri şi o sută de genţi pe-aici şi niciun poliţist pe câţiva kilometri distanţă. Ba, mai mult, arătăm ca nişte bogătaşi. *Eton* a zis domnul.

Rook începu să zâmbească tot mai larg, satisfăcut, şi o licărire hoţească îi lumină ochii. Încuviinţă din cap.

— Sunt toate pentru noi, aşa-i?

— Câte putem duce, confirmă Lark. Apoi pariem câteva parale pe Dav şi îl uşurăm pe plăcintar de marfă.

— Şi un ciolan bun cu castraveţi şi sos.

— S-a făcut.

Lark strânse mâna cu partenerul lui şi se strecură în mulţime.

*

Emma era îmbrăcată în negru. În acea zi, era văduva unui soldat, în drum spre familia soţului ei din Poole. Deghizarea funcţiona la străini, dar erau foarte puţine femei pe izlazul din Thomdon, aşa că i-ar fi fost uşor lui Wallop să o zărească în mulţime. Era convinsă că avea să fie acolo, plănuind un accident pentru Daventry, şi nu voia ca acesta să o găsească înainte să i-l arate oamenilor lui Dav.

Nu intenţionase să vină, dar afişul o făcuse să îşi schimbe planurile. Intenţionase să fie la câţiva kilometri mai spre vest până acum. Dar Tatty şi bebeluşul ar fi trebuit să se afle deja pe un vapor spre America, fără ca trecutul să-i mai poată ajunge vreodată din urmă. Acum, Emma nu mai avea cum s-o piardă pe Tatty, ci doar pe Daventry. Dacă Aubrey şi Wallop puteau găsi o metodă ca

să-l distrugă pe Daventry, sigur aveau să o facă. Iar dacă Daventry nu exista, în ce fel de lume ar fi fost nevoită ea să trăiască?

Se simţi uşor slăbită de foame şi tremură pe picioare, dar cel mai bine era să rămână în mulţime. Să se deplaseze prin gloata de spectatori i se păru ca vâslitul pe o mare învolburată. În jurul ei, bărbaţi grosolani se foiau şi se îmbrânceau ca să găsească un loc. Se împingeau în ea sau o călcau pe picioare, înghiontind-o cu umeri duri şi mirosuri puternice. Cei de rang mai înalt stăteau lângă trăsurile lor, deasupra noroiului care se strânsese pe câmp. Cizmele Emmei erau acoperite de noroi.

Nu putea face un pas fără să se gândească că i-l servise pe Dav pe tavă duşmanului său, iar el avea să îşi dea seama doar după ce acesta avea să îl atace, doar după ce avea să fie asaltat de pietre care se prăbuşeau sau de un ticălos înarmat cu un cuţit. Nu ştia cum avea să se folosească Wallop de meci, dar era sigură că urma să o facă. Daventry nu avea să îl recunoască pe Wallop drept trădătorul lui, dar ar fi recunoscut-o pe ea. L-ar fi putut expune pe Wallop prin simpla ei prezenţă.

Ringul părea sigur şi mare, un pătrat de iarbă cu latura de vreo cinci metri, împrejmuit cu sfori. Se afla la un capăt al unei depresiuni lungi şi late. Se aşteptase să aibă loc un accident pe drum, dar acum îşi dădea seama că în ring ar fi fost mult mai expus. După ce Daventry avea să iasă din trăsura lui închisă, urma să ajungă în mijlocul a sute de oameni. Oricare individ dur din mulţime putea fi o unealtă înarmată a ducelui.

Îi văzu pe băieţi alături de Will Jones şi de tânărul lui protejat, Nate Wilde, într-o trăsură deschisă aflată lângă una neagră şi elegantă, închisă. Băieţii păreau plini de entuziasm. Îşi coborî privirea, ascunzându-şi faţa sub borul bonetei, în timp ce Will Jones privea cu atenţie mulţimea. O liniştea să îl vadă pe Will acolo. Daventry ajunsese în siguranţă la meci, iar fratele lui îi păzea spatele.

În jurul ei, bărbaţii vorbeau despre cote. Cei care ofereau trei la unu pentru Croncănitor făceau afaceri

prospere, dar cu toţii se uitau cu atenţie la cele două trăsuri închise aflate în părţi opuse ale ringului, veseli şi însetaţi de sânge. Toată lumea se aştepta la o victorie uşoară a campionului local, cu lovituri şi sânge din abundenţă. Pumn-de-Fier din Somerton era un necunoscut. Presupuneau că avea să fie înfrânt. Emma zâmbi în sinea ei. Nimeni nu îl cunoştea câtuşi de puţin pe Daventry.

Acum că îi găsise susţinătorii, Emma căută vesta purpurie a lui Wallop în marea de veşminte maro şi negre. În ring, patru bărbaţi discutau, indiferenţi la zumzetul tot mai intens al spectatorilor neliniştiţi. Îşi plimbă încet privirea peste trăsuri, până când îl văzu pe Wallop. Avea o pălărie pleoştită trasă în jos peste frunte, dar vesta lui purpurie umflată era de neconfundat. Se aplecă şi conversă cu un bărbat cu părul alb îmbrăcat cu o redingotă largă şi o lavalieră de in murdară.

Bărbatul plecă de lângă Wallop şi se strecură printre sfori, atrăgându-le atenţia indivizilor din mijloc. După o conversaţie scurtă, doi dintre ei se duseră degrabă spre o trăsură închisă de pe partea opusă a ringului, unde se afla trăsura lui Dav. Ceilalţi doi oficiali se duseră spre Wallop. Acesta coborî din trăsură şi deschise uşa unei a treia trăsuri de lângă a lui.

În următorul sfert de oră, Emma îi urmări pe bărbaţi venind şi plecând, consultându-se unii cu alţii, în timp ce mulţimea murmura şi se agita. Unul dintre ei se duse să discute cu Will Jones, care deschise apoi trăsura fratelui său. În cele din urmă, cei patru se reuniră în centrul ringului şi le atraseră atenţia celor din public.

— Croncănitorul din Copthorn se retrage. Demolatorul din Langley o să-l înfrunte pe Pumn-de-Fier din Somerton!

Anunţul se răspândi în mulţime, întunecând atmosfera şi declanşând valuri de negocieri furioase ale pariurilor.

Un bărbat cu părul închis la culoare, de vreo 30 de ani, ieşi din a treia trăsură închisă şi îşi aruncă pălăria în ring. Secunzii lui îl dezbrăcară şi îl conduseră la cântar. Mulţimea îl privi cu atenţie pe bărbatul masiv. Primul lucru pe care îl vedeai era bandajul negru pentru ochi. Altminteri,

avea un maxilar pătrat, acoperit de o barbă scurtă neagră, o faţă ascuţită, ce ar fi putut fi descrisă ca fiind chipeşă, părul tuns scurt. Avea un bust straniu de greoi, pieptul roz şi lat ca un butoi şi acoperit de păr închis la culoare şi braţe ca nişte trunchiuri de copac, dar o talie subţire şi picioare ca de broască.

*

Fraţii lui Dav îl informară cu mine sumbre că se schimbaseră luptătorii. Conform oficialilor, doctorul de serviciu îl declarase pe Croncănitor prea bolnav ca să lupte. Un alt luptător din grupul de concurenţi fusese de acord să îi ia locul. Dacă Dav era de acord să îl înfrunte pe Demolatorul din Langley, părţile interesate aveau să garanteze pentru amândoi, iar meciul putea avea loc.

Dav fu de acord cu Will şi Xan că toată treaba părea suspectă. Dar nimeni din afara familiei nu ştia că Pumn-de-Fier din Somerton era marchizul de Daventry. Nimeni nu ştia că plecase de la conac ca să participe la această luptă.

Nu avea de gând să dea înapoi, în pofida îndemnului lui Xan. Îşi dorise asta încă de pe vremea când fusese doar un copil: un concurs ce avea să îl pună faţă în faţă cu un adversar pe care să fie nevoit să îl învingă cu trupul, isteţimea şi spiritul. Voia lovituri pe care să le simtă în coaste şi în abdomen. Iar dacă bunicul lui manipulase cumva jocul în favoarea lui, Dav primea cu drag confruntarea. Le spuse fraţilor lui că, dacă erau atenţi, ar fi putut să-i expună pe ticăloşii pe care îi folosea bunicul lui.

La insistenţele băieţilor, purtase haina lui de catifea neagră şi veche. În timp ce cobora din trăsura lui Xander, trebui să admită că un strop de teatralitate se potrivea situaţiei.

Will era lângă el, uitându-se la individul cu păr alb care raportase că Croncănitorul era bolnav.

— Individul acela e doctor cum sunt eu menajeră.

— Crezi că l-a *tratat* pe Croncănitor?

— Nu mă îndoiesc. Dar pe tine nu o să te trateze. Cu

siguranţă, Wenlocke e în spatele acestei schimbări.

— Wenlocke e aici?

Will părea enervat.

— Nu cred. L-am trimis pe Wilde să se uite împrejur. Ascultă, Dav, nu face asta! O să fie şi alte meciuri.

— Crezi că Pumn-de-Fier din Somerton poate lăsa baltă mulţimea asta?

Will privi atent în jur, la mulţimea de oameni ce se împingea în corzi.

— Urmărim fiecare moment. La orice joc murdar, oprim totul.

Lui Dav, Demolatorul i se păru destul de ameninţător. Nu prea erau multe lucruri ascunse la el. Raza lui de acţiune şi pumnii erau mai degrabă pe măsura lui Adam Digweed, nu a lui. Demolatorul lovea aerul în colţul lui de ring, dansând puţin din picioare, ca să atragă atenţia spectatorilor.

Dav îşi vârî mâinile în buzunarele hainei lui vechi. Simţi o bucată de hârtie enigmatică. Scoase hârtia împăturită din adâncimile buzunarului şi încremeni când citi mesajul. Niciun pumn de-al Demolatorului nu l-ar fi putut doborî la fel.

Te iubesc.

Emma Portland îl trădase şi îl părăsise. Dar stătuse la biroul lui, îi luase tocul şi îşi mărturisise dragostea. Fusese confuz în privinţa ei zile întregi, punând în balanţă felul dulce în care făcuseră dragoste şi dovezile care indicau că fusese trimisă de Wenlocke şi că îi raporta omului lui Wenlocke din sat. Acum, zgomotul neîncetat al mulţimii îi umplu urechile.

Îşi dădu haina jos, îşi aruncă pălăria în ring şi îl lăsă pe Xan să îl dezbrace pentru procedura de cântărire. Simţi privirea mulţimii aţintită asupra lui şi felul în care îl judeca, dar el era în alt loc, departe de această scenă. Observă cum oamenii dădură buluc să schimbe cotele când îi văzură pentru prima oară tăietura de pe braţ. Acum, când

Croncănitorul ieşise din peisaj, vechile pariuri se anulaseră, iar cotele aveau să se schimbe la fiecare rundă. Cel mai probabil, niciunul nu avea să fie în favoarea lui Dav.

Din colţul lui, privi spre mulţime, o masă maro şi gri agitată, nimic care să atragă privirea, cu excepţia câte unei lavaliere în carouri sau a vreunei veste viu colorate. O întindere purpurie îi atrase atenţia şi îi răscoli memoria, dar băieţii îl ovaţionau pe Usturător, sărind pe locurile lor, făcând trăsura să se zgâlţâie ca pe arcuri. Ridică pumnul pentru ei. Privirea i se opri iarăşi asupra unei femei cu o bonetă neagră, care privea în jos, dar ea nu înălţă capul, iar el se păcăli închipuindu-şi că aducea puţin cu Emma.

Arbitrul îl chemă la marcaj, iar el se concentră asupra Demolatorului. Îşi dorise această confruntare când fusese încătuşat de Harris, vânat de bunicul lui, prins în capcană în palatul aurit pe care familia lui şi-l dorea pentru el. Nu era tocmai ce visase în seara în care Xander îl dusese la Fives Court să îl vadă pe campionul din meciul acela demonstrativ, dar trebuia să o facă.

Emma îl privi pe Daventry stând în picioare, îmbrăcat cu haina lui neagră de catifea. O adiere de vânt îi ridică părul şi soarele scânteie în el. Stătea cu picioarele larg depărtate, trădând încredere, dar părea detaşat, de parcă ar fi locuit într-un spaţiu de neatins. Nu îi crezuse bileţelul. Dragostea ei nu ajunsese la el. Daventry îşi vârî mâinile în buzunare.

Îl privi scoţând un obiect împăturit din buzunar, desfăcându-l şi apoi încremenind, uluit.

De partea cealaltă a ringului, Wallop se cocoţă cu greu în trăsura lui. Era limpede că Demolatorul era omul lui, dar acesta avea să fie doar o parte a strategiei. Dacă Aubrey şi ducele se aflau în spatele lui Wallop, atunci aveau să fie şi alţi duşmani în mulţime. Îl întrebă pe bărbatul de lângă ea cine era individul cu păr alb care intrase în ring.

— Doctor de oase, îi răspunse acesta. Trebuie să fie unul pe-aproape. Asta nu era de bine. Bărbatul nu îi inspira deloc încredere ca doctor. Avea să se ducă la Wallop şi să se lase văzută de Will Jones cu el. Avea să dea la iveală

adevărul, după care ciorile se puteau înfrupta din ea.

Capitolul 21

Emma privi trei runde, croindu-şi loc prin mulţimea densă. La început, cei doi adversari se priviră unul pe celălalt, şi fiecare încercă să găsească o poziţie avantajoasă. Când Dav reuşi o lovitură la corp, Demolatorul reuşi să îl lovească uşor în cap. În a doua rundă, Demolatorul ieşi cu un vârtej de lovituri fulgerătoare, în timp ce Daventry păru doar să i le adune. Emma nu îşi dădea seama cine era în avantaj, dar cei care făceau cotele continuau să strige că erau tot trei la unu pentru Demolator, care îi umplu lui Daventry gura de sânge când alunecă pe iarbă şi, în cădere, primi un pumn greu în maxilar.

Abia în runda a patra, când Demolatorul îl lovi pe Daventry în coaste, Emma îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Sunetul loviturii era neobişnuit, iar Daventry reacţionă ciudat, dar ea îi zărise deja pe Lark şi Rook. Lark i-ar fi putut duce un mesaj lui Daventry. Pe Lark l-ar fi crezut. Se îmbrânci mai tare, ca să-şi croiască drum prin mulţime în timpul unui schimb de lovituri din runda a cincea, îndurând înjurături de la bărbaţii care urmăreau cu atenţie acţiunea.

Lark însuşi urla din răsputeri când îl atinse pe cot. Se răsuci spre ea, aproape doborând-o.

— Tu!

Se întoarse iarăşi spre luptă când Daventry şi Demolatorul se duseră în colţurile lor.

— Demolatorul e omul ducelui, îi zise ea.

Lark se întoarse iarăşi spre ea.

— Ce vrei să spui? şuieră el.

Ea arătă cu degetul spre Wallop.

— Bărbatul acela în vestă purpurie îi raportează nepotului ducelui. A fost în Somerton săptămâni de-a

rândul, strângând informaţii despre Daventry, încercând să-l rănească.

— Te referi la acoperiş?

Ea încuviinţă din cap.

— De unde ştii?

— Am spionat pentru el.

Lark înjură în direcţia ei, apoi se întoarse iarăşi spre ring când reîncepu lupta.

— Demolatorul trişează, nu-i aşa?

Lark privi lupta.

— Are mâinile încărcate.

— Poftim?

— Are ceva în pumni ca să-i facă mai grei.

— Spune-i lui Daventry!

— Ştie deja.

Lark îşi întoarse privirea de la ea.

Emma putea vedea că Daventry se afla altundeva, într-o stare de alertă care bloca orice alt lucru în afară de Demolator. Lark avea dreptate. Daventry se pricepea să observe cele mai mici detalii. Îşi dorea această provocare. Îşi dorea ca meciul să fie cât mai brutal şi mai dur. Îşi dorea ca Demolatorul să fie un adversar periculos.

Daventry câştigă runda. Găsi o metodă de a-l instiga pe Demolator la lovituri sălbatice şi ample, pe care le blocase cu cotul, în timp ce cu pumnul drept îl lovi fulgerător în maxilar. Dar tactica îi deschise rana de pe braţ, care acum sângera. La a treia lovitură a lui Daventry, Demolatorul se clătină pe picioare, ameţit. Bărbatul masiv scutură din cap şi scuipă un dinte. Cu un răget, îşi coborî capul şi se năpusti asupra lui Daventry, izbindu-se cu umărul în coastele lui, împingându-l în sfori până ce reuşi să îl blocheze şi să îi care la lovituri în coaste.

Daventry căzu pe iarba alunecoasă, iar Demolatorul îl pedepsi cu un pumn în spate. Daventry se arcui sub lovitura lui. Xander Jones strigă la arbitru, dar vorbele lui se pierdură în strigătul mulţimii. Băieţii ţipară. Adam Digweed se năpusti în faţă, spintecând mulţimea, oprit doar de sfori. Daventry se căzni să se ridice. Avea un picior sub el, gata

să se împingă în sus, când Demolatorul se apropie şi vru să-l lovească peste ureche.

Adam întinse mâna pe deasupra corzilor şi îl prinse pe Demolator de încheietura dreaptă, trăgându-i-o în spate. Mulţimea tăcu, şocată. Lark zbieră nebuneşte:

— Are mâinile încărcate!

Adam îi răsuci braţul Demolatorului, până când acesta deschise pumnul, şi trei cilindri rotunzi de alamă căzură din el. Cei aflaţi mai aproape de ring fură şocaţi. Arbitrul se duse degrabă să îl îndepărteze pe Demolator de Dav.

Lui Dav îi ţiuiau urechile. Îl usturau ochii din pricina sudorii şi a sângelui şi îşi simţea răsuflarea ca un huruit fierbinte şi aspru în piept şi în gât. Arbitrii îl ţineau pe Demolator, trăgându-l deoparte. Mâinile îi atârnau moi pe lângă corp. Pieptul ca un butoi i se umfla şi se dezumfla ca un burduf mare, iar pe faţa însângerată se putea vedea că era alarmat.

Will păşi între Demolator şi Dav şi spuse ceva, dar Dav nu îl auzi din pricina vuietului din urechi. După care fratele lui o ţâşni de-acolo.

Doctorul cu părul alb îl apucă pe Dav de braţul care îi sângera.

— Hai să tratăm asta, fiule!

Se întinse ca să îi apese o bucată de material peste rană.

— Nu!

Strigătul se auzise din mulţime.

Dav se răsuci din prinsoarea omului, întorcându-se să vadă cine strigase, şi o văzu pe Emma Portland, stând cu gura deschisă în mulţime, cu ochii albaştri limpezi, dulci şi adevăraţi precum cerul. O crezuse o minciună dulce şi isteaţă de la început până la sfârşit, dar tot ce ştiuse se schimbă întru totul.

„Te iubesc”.

Ştia că era adevărat.

Sub privirea lui, mulţimea o înghiţi ca un iaz noroios. Dav porni spre ea, dar Xan îl prinse de braţul sănătos şi îl trase roată, punându-l faţă în faţă cu un om solid îmbrăcat

într-o vestă purpurie, pe care îl ţineau strâns doi bărbaţi corpolenţi.

*

Aubrey coborî din trăsură la o curbă, unde un rând de fagi îl ascundea de văzul lumii. Un individ cu o mină malefică, cu pălărie de muncitor şi pantaloni de catifea crem prăfuiţi îndrepta un pistol periculos, chiar dacă era vechi, spre Emma Portland, care stătea în genunchi, cu boneta neagră într-o parte şi cu tivul fustelor plin de noroi. Aubrey savură imaginea.

Doar pentru impertinenţă, şi fătuca merita absolut tot ce urma să păţească. Vena de pe frunte îi zvâcnea uşor neplăcut şi era doar vina ei. Ea îi risipise cea mai bună şansă pe care o avuseseră de luni întregi ca să scape de bastardul incomod al lui Sophie Rhys-Jones. Întrucât sănătatea lui Wenlocke era şubredă, nu îşi permiteau să rateze astfel de oportunităţi.

În spatele lui, servitorii îşi vedeau de treburile lor, aşa cum fuseseră instruiţi să facă, pregătindu-i calul şi trăsura. Se pregătise deja o ambuscadă pentru trăsura familiei Jones pe drumul de întoarcere spre conac. Amici de-ai bărbatului care se afla acum în faţa lui aveau să aştepte împrejur, ca să îi termine pe cei răniţi.

Era regretabil că fusese nevoit să se ocupe singur de aceste treburi. Oamenii lui Wallop se dovediseră a fi cam inutili. Şi Wallop însuşi, care se presupunea că era un maestru al inventării de accidente, eşuase lamentabil, nu doar cu acele coşuri de fum, ci şi acum, cu lupta falsă şi doctorul impostor. Aubrey fusese norocos şi găsise o bandă de tâlhari pregătiţi să alunge mulţimea. Bărbatul ţinea pistolul în mână fără şovăire. Nu părea genul de individ atras de ochii albaştri.

Aubrey se duse lângă fata care stătea pe genunchi. Tentaţia de a o înghionti cu cizma se risipi iute. Cizmele lui nu ar fi avut de câştigat de pe urma atingerii fustelor ei înnoroiate.

— Domnişoară Portland, mă dezamăgeşti.

Ea nu-i răspunse. Nici nu tremură, nici nu imploră.

— Ţi-am oferit nenumărate oportunităţi ca să-ţi dovedeşti valoarea şi ai eşuat.

Îi ridică faţa cu vârful cravaşei. Ochii ei albaştri aveau în ei ceva nemaivăzut până atunci. Nu îi dădu atenţie. Dacă pe fată nu o deranja să ucidă, nu ar fi trebuit să strâmbe din nas la un simplu iscodit.

— Te scăpăm de lege şi te înveşmântăm în mătăsuri şi îţi cerem doar o mică favoare în schimb. Iar tu ne zădărniceşti eforturile. Ne răsplăteşti cu informaţii false, alegând cu nesăbuinţă să fugi ca o ticăloasă.

O lovi cu cravaşa peste umăr.

Fata tresări, dar nu ţipă.

— Bănuiesc că ar fi trebuit să mă aştept la asta de la o femeie ciudată, o criminală. La cum stau lucrurile, nu am de ales decât să te las la mila legii. Du-o la Horsham! O să ştie ce să facă cu ea. O vreau în închisoare în seara asta. Nu o scăpa din ochi!

Emma îşi dădu seama că avea ghinion, ca de obicei. Recunoştea un paznic rău când îl vedea. Era genul de bărbat care i-ar fi scuipat în supă. Omul lui Aubrey o îmbrânci în trăsură, se aşeză pe locul din faţa ei şi îşi aşeză în poală un pistol lung şi periculos. Îi rânji.

Capitolul 22

Urechea lui Dav îşi reveni şi îl auzi pe Xan spunând:

— L-am găsit pe unul dintre oamenii lui Wenlocke; îl cheamă Wallop.

Aşa îi zisese şi poliţistul că îl chema pe berarul care îşi exprimase suspiciunea la adresa Emmei. Wallop fusese în Somerton de curând. Dav se întoarse spre bărbaţii vânjoşi care ţineau pe un individ corpolent înveşmântat cu o vestă purpurie şi pantaloni din tartan şi i se păru iarăşi că se află altundeva.

Mâna lui Xan pe umărul lui, zarva mulţimii şi abdomenul bombat înveşmântat în mătase purpurie al străinului îl întoarseră în timp şi îl făcură să mijească ochii. Preţ de o clipă, redeveni băiat, într-o noapte de noiembrie, entuziasmat de prima lui luptă şi de victoria campionului, lovind cu sălbăticie aerul, imitându-şi eroul, în timp ce mulţimea ieşea din Fives Court şi se îndrepta spre Leicester Square. În noaptea aceea, Xan îşi pusese mâna pe umărul lui ca să nu-i tragă un pumn unui bărbat înveşmântat cu o vestă purpurie, care se holbase la ei.

— Tu! Un amalgam de imagini i se învârtiră prin minte, iar o altă piesă din misterul acelei nopţi îndepărtate îşi găsi locul. Mintea i se limpezi. Tu ai fost acolo. Tu i-ai arătat lui Harris unde eram, nu-i aşa?

Wallop îşi păstră mina binevoitoare pe faţa lată, dar îşi mişcă ochii, căutând o scăpare.

— Cine te plăteşte? Wenlocke?

Dav îl apucă pe Wallop de gulerul scofâlcit.

Wallop se răsuci şi se uită la Xan şi la Will.

— Băiatul vostru e un pic năuc. Primul lui meci, aşa-i? Are potenţial. Scuzele mele pentru Demolator. Am fost păcălit. Voiam doar să văd că meciul merge înainte.

Dav îl lovi. Tare. În diafragmă.

Wallop se chirci, chinuindu-se să respire, ca un peşte pe uscat. Bărbaţii vânjoşi îl ridicară la loc.

— Cine te plăteşte?

Wallop icni, mişcându-şi gura fără să scoată vreun sunet, ţinând ochii strâns închişi în pliurile feţei lui cărnoase. Dav aşteptă.

— Lord… Aubrey.

— Dav! Dav!

Se întoarse când auzi strigătele. Băieţii năvăliră în ring. Săreau şi arătau cu degetul, cu răsuflarea tăiată, înnebuniţi. Dav îl luă pe Swallow de guler şi îi făcu pe ceilalţi să tacă.

— Un bărbat cu un pistol a pus-o pe domnişoara Portland să se urce într-o trăsură. Un alt individ, un filfizon elegant, a lovit-o cu o cravaşă şi a plecat călare.

Dav se răsuci iarăşi spre Wallop.

— Cine a luat-o pe Emma?

Wallop încercă să se îndrepte.

— Ei, băiete, nu te porţi aşa cu prietenul celor sofisticaţi. Josiah Wallop nu ştie astfel de lucruri.

— Tu nu eşti prietenul nimănui. Ai încercat să ne ucizi. Ai înspăimântat-o!

— Te-a dat de gol, băiete. Ne-a zis tot ce am vrut.

Dav îi zdrobi nasul lui Wallop. Sângele i se scurse şiroi peste bărbia cărnoasă şi peste hainele murdare, împroşcând mătasea purpurie.

— Cine a luat-o? Aubrey? Dav ştia că bunicul lui nu ar fi putut încăleca.

— Nu… ştiu.

Dav îl lovi din nou.

— Da, Aubrey a fost aici.

Dav se uită la fraţii lui:

— Mă duc după ea!

— E o altă capcană, la fel ca meciul ăsta. Probabil că Aubrey are oameni pregătiţi de luptă sau înarmaţi, zise Xan încet. Lasă-ne pe noi să mergem!

— E momeala lor. O folosesc ca să te atragă, protestă Will.

Tot ce-i ziceau ei părea logic, dar bucăţile şi părţile din povestea Emmei se ciocniră în mintea lui, aranjându-se apoi într-un fel de ordine brută.

— O au la mână cu ceva.

Dav îl îmbrânci pe Wallop, care stătea aplecat, sângerând.

— Cu ce o are ducele la mână?

— Îi trebuie o hârtie, o graţiere. Wenlocke o are.

— O graţiere? Pentru ce?

Wallop răsufla în continuare scurt şi dureros, dar îi zâmbi viclean şi maliţios, cu dinţii plini de sânge.

— L-a ucis pe un biet bărbat. O să atârne în ştreang pentru asta.

Se vedea pe feţele fraţilor lui că erau şocaţi. Băieţii erau serioşi şi nu reuşeau să priceapă.

Lark veni lângă el.

— A venit să te avertizeze.

Dav se detaşă de vocile rugătoare şi imperioase pe care le auzea. Toată lumea voia ca el să creadă că Emma era o criminală. Emma, care îmbrăţişa ponei şi se bucura când băieţii murdari citeau, şi care admira broaşte. Emma, care i se dăruise atât de suav, când nu mai avusese nimic altceva de oferit. Ştia că nu era aşa. Îi înţelesese pe dos dispariţia. Crezuse că dragostea ei era o minciună, dar dragostea ei era adevărul. Totul la Emma Portland era o minciună, mai puţin dragostea ei. „Te iubesc”. Acela era adevărul. Nu era fiică de vicar, nici spioana lui Wenlocke, nici criminală, încă nu ştia cine era, de fapt, dar o cunoştea pe femeia de sub straturi întregi de deghizare. O iubea şi trebuia să o ia înapoi de la Aubrey.

Văzu iarăşi limpede în jurul lui. Bărbaţii vânjoşi şi arbitrii formau un cerc larg în jurul lui şi al fraţilor lui, în mijlocul ringului, dar, dincolo de ei, mulţimea îşi exprima nemulţumirea faţă de întreruperea meciului. Nu urmăriseră spectacolul însângerat pentru care veniseră. Câţiva oameni mai furioşi începură să strige:

— Trişor, trişor, trişor!

— În caz că nu ai observat, Dav, se pune la cale o revoltă nenorocită. Indivizii ăştia au venit să vadă un meci, zise Will, dând din cap spre mulţime.

Dav se întoarse spre el.

— Atunci daţi-le un meci! Tu şi Xan. Arătaţi-le cum se face. Şi, pentru început, goliţi-i buzunarele lui Wallop. Puneţi-i pe băieţi să împartă mălaiul. Aveţi grijă ca fiecare muncitor să primească leafa pe o zi.

— Şi *tu* ce o să faci? întrebă Will ridicând din sprânceană.

— Mă duc la Wenlocke după graţierea Emmei.

— Nu te poţi duce la Wenlocke fără noi.

Dav dădu din cap spre Adam Digweed, care începu să îşi croiască drum printre privitori, folosindu-se doar de statura lui.

— Urmaţi-mă când puteţi!

— Wenlocke o să te ucidă.

— Sau o să moară încercând. E un deznodământ mult mai probabil.

— Wenlocke n-o să-ţi dea graţierea.

— Ba cred că da când o să audă ce îi ofer la schimb. Cred că o să-mi dea absolut tot ce vreau.

*

În colţul ringului, Lark simţi o amăreală care îi uscă gura. Nu se putu mişca preţ de un minut întreg în timp ce îl urmărea pe Dav plecând. El nu privi în urmă. Se gândea la fată. Îi lăsase în urmă şi pătrunsese într-o lume în care nu-i puteau fi amici. Nu aveau să se caţăre împreună pe cine ştie ce acoperiş, ca să împartă prada zilei. Dav credea că rămăsese unul dintre ei, dar nu era aşa.

În jurul lui Lark, fraţii lui Dav începură să atragă mulţimea dezamăgită cu un nou meci. Xander Jones se dezbrăcase pentru ring, iar cei de la pariuri ofereau deja cote. Will Jones ridică un săculeţ deasupra capului, încurajând pariul că avea să reuşească o lovitură peste garda fratelui său. Nimeni nu îi privea pe Lark şi pe Rook, ceea ce era un lucru bun. Buzunarele lor umflate nu ar fi rezistat la o cercetare mai amănunţită. Rook era vădit neliniştit. Din clipă în clipă, câţiva oameni din mulţime aveau să descopere negreşit că buzunarele le fuseseră golite şi aveau să se plângă.

Era timpul ca Lark şi Rook să se furişeze de acolo. Lark îşi înghionti partenerul. În timp ce ţinu coarda ridicată, ca să treacă Rook pe sub ea, Lark observă vechea haină de catifea a lui Dav la pământ. O luă de jos şi o târî după el printre sfori. Apoi se mişcară rapid, în timp ce mulţimea râdea şi striga la Xander şi Will, care erau în ring.

Urcară cu pas ferm dealul aflat la marginea pădurii. Ascuns la adăpostul trunchiurilor de fagi, Lark se opri şi îmbrăcă haina uzată.

Mirosea a Londra, a fum şi piatră. Îi era puţin largă la umeri, îi atârna până la glezne şi trebuia să îi suflece

mânecile.

— Ce faci cu haina lui veche? vru Rook să ştie.

— Încep o carieră nouă. Să pornim spre Londra!

Rook râânji.

Capitolul 23

Stejari vechi ce aruncau umbre lungi înainte de o cotitură a drumului îi permiseră lui Dav să vadă castelul Wenlocke de la fereastra trăsurii. Nu îşi dorise niciodată să îl deţină şi ştia că se putea bizui pe reticenţa bunicului său de a lăsa toată acea splendoare pe mâini nedemne.

Cocoţat pe un deal deasupra ţinutului din jur, Wenlocke era menit mai degrabă să descurajeze decât să întâmpine vizitatorii. Orice ziduri de apărare ar fi avut în trecut, de-a lungul secolelor întunecate de războaie şi ciume, suferise o transformare care îl făcea să pară mai puţin un castel şi mai mult palatul de piatră al unui om bogat, modelat după grandoarea Greciei şi a Romei antice.

Pe drum spre Wenlocke, înţelesese un lucru despre bunicul lui: bătrânul nu îşi dorise niciodată o luptă directă. Vreme de şapte ani, îşi trimisese lacheii, unelte ale răului plătite. Dav simţea că deţinea avantajul într-o luptă directă.

Trăsura se opri în faţa unei clădiri masive, asemenea unui templu împopoţonat din acropolele antice. Şase coloane canelate susţineau un fronton şi o friză cu figuri războinice ciocnindu-se în bătălie. Urne de piatră şi torţe se aflau din abundenţă de-a lungul liniei acoperişului, pe fundalul unui cer întunecat. Aripi impunătoare se ramificau către nord şi sud. Trepte late îi forţau pe vizitatori să privească în sus, spre intrare. Dav estimă că locul avea vreo cinci sute de încăperi sau mai multe, dar lui îi păsa de una singură: cea în care o ţineau prizonieră pe Emma.

Când deschise uşa trăsurii, un stol de ciori îşi luă zborul zgomotos la marginea pădurii. Speră că Emma nu le putea auzi ţipetele aspre.

Coborî din trăsură. Un vânt rece de seară şi îi suflă părul desfăcut de pe faţă. Atingerea usturătoare a adierii îi făcu rănile să pulseze. Nu îşi putea deschide complet ochiul drept şi îşi închipui că avea o nuanţă de prună. Simţea gustul sângelui la fiecare mişcare a buzelor.

Şi totuşi, se simţea ciudat de euforic la gândul posibilităţii de a-şi înfrunta, în sfârşit, bunicul.

Adam coborî cu mişcări greoaie lângă el şi scoase două pistoale de la brâu. Trecură aleea, Dav fiind încrezător că vreun suflet vigilent dinăuntru avea să le observe curând sosirea. Trosnitul paşilor lor, foşnetul adierii şi vizitiul care îngrijea caii obosiţi îi răsunau cu putere în urechi. Ciorile îşi luau zborul pe măsură ce ei înaintau.

Când ajunseră la baza scărilor, poarta grandioasă a castelului se deschise, şi o pereche de setteri lăţoşi alb-portocalii ţâşniră dinăuntru. Musculoşi şi plini de energie, câinii se năpustiră spre Dav, cu blana fluturând şi cu dinţii la vedere.

El rămase pe poziţie şi îi privi în ochi, iar bestiile se opriră gâfâind la picioarele lui. Trecu un moment îndelungat, în care se auzi doar sunetul hainei lui deschise fluturând şi gâfâitul aspru al câinilor. Cu o mişcare a mâinii drepte, le îngădui câinilor să ţopăie şi să se zbenguie în jurul lui.

Un majordom sobru privi scena de deasupra, flancat de trei paznici în livrea. Dav lăsă ca grupul de servitori să-l cerceteze din priviri în timp ce câinii lătrau şi ţopăiau. Apoi încuviinţă din cap spre Adam şi porniră înainte.

Lacheii se foiră neliniştiţi de fiecare parte a majordomului, uitându-se la el după un semnal şi aruncând priviri grijulii spre Adam şi spre pistoalele lui. Dav urcă treptele şi se opri la acelaşi nivel cu bărbaţii care aşteptau.

— Am venit să îl văd pe bătrân.

Gulerul înalt al majordomului rigid îl forţa să-şi ţină bărbia îndreptată în sus şi să se uite în jos la Dav, de-a lungul nasului său lung, dar în ochii bărbatului se vedea limpede că îl recunoscuse.

— În mod regretabil, domnule, Excelenţa Sa nu este

acasă pentru oaspeţi neinvitaţi.

Domnule era deopotrivă un apelativ calculat pentru politeţe şi un refuz de a-i recunoaşte pretenţia la titlu. Dav îşi trecu privirea peste lacheii strânşi laolaltă şi apoi înapoi spre majordom.

— În mod obişnuit, domnule…

Câinii se urmăriră unul pe celălalt în sus pe scări şi se opriră gâfâind lângă Dav.

Majordomul le aruncă o privire plină de dezgust.

— Vickers.

Dav încuviinţă din cap.

— În mod obişnuit, domnule Vickers, nu l-aş întrerupe pe Excelenţa Sa din desfătarea cu vastele lui posesii, dar, întrucât a luat un bun al meu, trebuie să o fac. O să mă primească odată ce o să citească asta.

Dav îi întinse hârtia împăturită cu termenii pe care îi concepuse pentru eliberarea Emmei.

Vickers o luă de parcă ar fi mânuit muniţie adevărată. Făcu o plecăciune scurtă şi se dădu într-o parte.

— O să binevoiţi să aşteptaţi în antreu, domnule.

La un semnal al lui Vickers, doi lachei o luară la fugă în direcţii opuse, unul în sus pe o scară de piatră, iar altul printr-o uşă din stânga lor. Dav se uită la Adam, atenţionându-l să fie pregătit pentru orice i-ar fi aşteptat mai departe. Adam încuviinţă. Câinii alergau, cu desăvârşire nepăsători faţă de drama oamenilor din jurul lor, ghearele lor auzindu-se pe plăcile de marmură.

*

Întrerupt de la cină, Lord Roderick Philoughby se afla în celula de piatră îngustă din aripa femeilor a închisorii, uitându-se la o tânără răvăşită înveşmântată în negru, cu noroi pe tivul rochiei. Philoughby nu se mira că îşi ţinea capul plecat. Locul duhnea a detenţie şi a neajutorare, a supunere şi a renunţare. Orice poftă ar fi avut pentru cină îl părăsise acum.

Foley, administratorul, îşi zăngăni cheile. Fata îşi

ridică privirea, iar Philoughby îi văzu ochii – aveau cea mai pură şi mai dulce nuanţă de albastru pe care o zărise vreodată. Ochi care oglindeau adevărul, se gândi el.

Nu mai rămăsese prea mult din ziua aceea, lumina pătrunzând printr-un grilaj din perete, oprindu-se pe o şuviţă de păr dezordonat al inculpatei palide şi luminând celula cu ea. Lui Foley nu-i stătea în fire să vorbească în numele nefericiţilor care sfârşeau în închisoarea Horsham, îndeosebi când inculpatul se afla acolo sub acuzaţia de crimă, dar privind-o pe tânăra femeie din faţa lui, Philoughby înţelese neliniştea lui Foley.

Philoughby nu îşi putea închipui o ucigaşă mai neverosimilă ca ea, în pofida noroiului şi a contrastului năucitor dintre chipul ei subţire şi corpul bine făcut. Părea a fi pe alt tărâm, nu în celula murdară cu patul ei de fier şi oala de noapte ce duhnea.

— Ai făcut bine că m-ai chemat, Foley. Toată treaba asta miroase a grabă scandaloasă.

— M-am gândit că aţi vrea să ştiţi, Excelenţă. Colonelul Crutchfield e la Swan. Zice că are un juriu gata de treabă dimineaţă. A vorbit pentru călău.

Philoughby se încruntă. Se presupunea că juriile trebuiau să delibereze înainte să decidă. Crutchfield grăbea cazul cu multă aroganţă. Mai devreme, Philoughby fusese informat despre caz şi primise un mesaj de la contele de Aubrey să mute judecata la tribunal a doua zi dimineaţă şi să amâne toate celelalte cazuri. Această schimbare bruscă şi cererea de a grăbi lucrurile trezi suspiciuni în mintea calculată a lui Philoughby. Îl irita cererea concisă a lui Aubrey, deşi încercă să-şi păstreze cumpătul.

„Caz foarte clar. Aplicaţi legea cât mai repede”, scria în mesaj. Lui Philoughby nu îi plăcea ca o persoană care nu avea nicio legătură cu tribunalul să îi spună să grăbească procedurile. Nu avea nicio intenţie să îşi pună pălăria neagră şi să condamne un prizonier pentru interesul unui lord.

Ştia deja că femeia din faţa lui nu avea niciun avocat care să vorbească pentru ea. Ba, mai mult, niciun martor

nu avea să fie prezent pentru interpelare. Aubrey voia ca declaraţiile pe care le dăduseră aceştia mai înainte să fie citite ca dovezi ale faptelor.

Philoughby îşi drese vocea.

— Ai vreo rudă prin zonă care să te ajute, domnişoară Portland?

— Niciuna, Excelenţa Voastră.

Philoughby privi în jur la celula incomodă.

— Ai avut parte de o cină adecvată ca să te ţină peste noapte?

Fata ridică din umeri, de parcă cina i-ar fi fost indiferentă. Philoughby îşi aminti de propria cină pe care o abandonase, aranjată cu grijă pe o pânză albă în salonul privat rezervat pentru el la Queen’s Head. Lipsa de interes a prizonierei faţă de cină i se păru un semn în plus că trăia într-un alt tărâm în care nu o putea ajuta.

— Am totuşi o rugăminte, Excelenţa Voastră.

— Ce anume, domnişoară Portland?

— Ca rochiile mele să fie vândute.

— Rochiile dumneavoastră?

Era aproape beznă în celulă. Philoughby era convins că înţelesese greşit.

— Da, Excelenţa Voastră, pentru costurile de înmormântare. După ce o să fiu spânzurată, aş dori să fiu dată jos repede şi îngropată.

O spusese de parcă ar fi fost o rugăminte obişnuită.

Philoughby se aplecă spre fată, nefiind sigur că auzise bine.

— Nu se poate? întrebă ea.

Vocea îi devenise doar o şoaptă slabă.

Philoughby se îndreptă de spate.

— Desigur că vă puteţi aştepta la decenţă.

— Vă mulţumesc.

Chiar şi în lumina slabă o văzu pe fată zâmbindu-i, dulce şi recunoscătoare.

— Nu mi-aş dori… să vină ciorile.

Philoughby nu se putea mişca. Discuţia se apropia de final. Promisiunea lui, oricât de neînsemnată ar fi fost,

depăşea cerinţele justiţiei şi ale compasiunii. Poate că un pastor s-ar fi putut îngriji de fată, dar, ca judecător, datoria lui era să aplice legea. Cu toate acestea, simţea că lăsase treaba neterminată.

Foley îşi drese vocea, iar cheile din talie îi zăngăniră.

Philoughby făcu o plecăciune şi ieşi din celulă.

Cu siguranţă, toate dovezile împotriva fetei erau o minciună. Philoughby avea să le verifice. Voia să le citească din nou şi din nou, chiar dacă avea să-i ia toată noaptea. Cu siguranţă, avea să găsească detaliile care se contraziceau, lucruri care în acel caz nu avea sens.

Capitolul 24

Dav privi cele două busturi romane de la baza scării măreţe a ducelui, albă ca zăpada, la fel ca înaltele coloane de marmură ce atrăgeau privirea spre un tavan impunător de alabastru. Intrarea părea o peşteră de gheaţă. Cu siguranţă, romanii încruntaţi şi piatra ascuţită ar fi descurajat orice băiat să coboare scările alunecând pe balustradă. Nu şi-l putea închipui pe tatăl lui băiat în locul acela. Nu şi-i putea închipui pe băieţii lui, sau pe oricare alţii de altfel, bucurându-se de scara de piatră rece. Niciunul dintre lucrurile pe care le vedea nu îl făcea să îşi dorească să deţină ceva de acolo. Ducele n-avea decât să păstreze Wenlocke.

Un lacheu coborî pe scări şi schimbă câteva vorbe în şoaptă cu Vickers.

— Domnule, dacă sunteţi de acord să lăsaţi toate armele deoparte, o să vă conduc la Excelenţa Sa.

Dav încuviinţă din cap şi se lăsă percheziţionat de doi lachei bâjbâitori. Îşi simţi rănile în timp ce bărbaţii agitaţi îl împunseră şi îl căutară de pumnale şi pistoale ascunse.

Adam se încruntă şi îşi încrucişă braţele late la piept, cu pistoalele în afară.

Când lacheii se traseră într-o parte, câinii dădură să îl

urmeze pe Dav, dar el îi trimise înapoi la picioarele lui Adam.

Paşii îi răsunară pe marmură. Se luptase cu bunicul lui o treime din viaţă. Bătrânul câştigase primul lor meci, când Archibald March aranjase ca Timothy Harris să-l răpească. Dav fusese tânăr, slab, luat prin surprindere şi ţinut în captivitate pe străzile cel mai rău famate din Londra, până când Harris murise pe neaşteptate. Trăise pe cont propriu vreme de aproape doi ani, până când curajul şi sacrificiul fraţilor săi îl convinseseră să se întoarcă acasă. Împreună îl înfruntaseră pe bătrân la tribunal.

Dav câştigase acel al doilea meci, care se derulase timp de trei ani la tribunal, cu ajutorul şi susţinerea tuturor celor din familie şi cu preţul unei mari părţi din mica avere a mamei lui, precum şi a unei părţi din averile fraţilor lui. În noiembrie, fusese declarat marchiz de Daventry, fiul tatălui său, moştenitorul bunicului.

Dar bunicul lui continuase să îi plănuiască distrugerea. În acea zi, Dav înţelegea pe deplin înşelăciunea bunicului, o înşelăciune care făcuse din Emma o unealtă a lui Aubrey şi a lui Wallop. Chiar şi numai pentru asta, pentru durerea pe care i-o pricinuise Emmei, ducele nu merita niciun strop de milă.

Aşa că, neînarmat, Dav avea să îl întâlnească pe bătrân faţă în faţă pentru al treilea meci decisiv. În faţa uşii masive de stejar, majordomul se opri, iar Dav îşi făcu curaj să-l întâlnească pe bărbatul care încercase să îl omoare în ultimii şapte ani.

Ducele de Wenlocke domina cu uşurinţă încăperea cu pereţii acoperiţi cu panouri din lemn de stejar – o figură înaltă, înveşmântată în negru. Chiar şi un şemineu de piatră îndeajuns de mare pentru a frige un bivol în el părea mai puţin impunător decât ducele. Cotoarele din aur a sute de cărţi licăreau în încăpere. Cu o mână, ducele se sprijinea de capătul de aur al unui baston negru. Cu cealaltă, ţintea un pistol ce părea letal îndreptat spre Dav.

Dav se gândi că bunicul lui dăduse ordine chiar din acel loc, din încăperi atât de vaste încât ar fi putut adăposti

locuinţe întregi în ele, ordine în urma cărora fusese legat cu lanţul de un pat într-o cameră de pe Broad Street.

Privi în jur, gândindu-se cum ar fi putut câştiga lupta, şi văzu că mâna cu care ducele ţinea pistolul tremura de la o uşoară paralizie. În clipa următoare, observă o armă printre obiectele nepreţuite de pe o masă de mahon cu tăblie extensibilă. Luă iute o figurină mică de bronz de forma unui câine de vânătoare, cam de mărimea şi greutatea unei pietre decente, şi râse în sinea lui în timp ce instinctul sălbatic al străzii se trezi la viaţă în el.

Nu se aşteptase ca bunicul lui să fie un dragon cu solzi şi coarne sau cu răsuflare învăpăiată şi colţi imenşi, dar nici nu bănuise că ar fi semănat câtuşi de puţin cu el. Însă acum îşi vedea propriul nas şi sprâncenele drepte cărunte pe un chip rece şi sever. Era ca şi cum s-ar fi uitat într-o oglindă foarte glazurată. El şi Wenlocke erau aproape de aceeaşi înălţime. Ba poate chiar îşi depăşea puţin bunicul, întrucât ducele îşi sprijinea o parte din greutate pe bastonul negru cu mâner de aur.

Bătrânul nu spuse nimic. Îl măsură din priviri pe Dav. El speră ca bătrânul să îi vadă zgârieturile şi zonele purpurii din pomeţi şi să le recunoască drept semne ale unui luptător.

— Deci ai reuşit să scapi de Aubrey şi de omul lui.

Vocea îi ardea cu o aroganţă rece, ca un ţurţure când ţi se lipeşte de limbă.

— Voiam să îl văd pe bărbatul care a tot încercat să îmi aranjeze moartea în ultimii şapte ani. Măcar pistolul e o cale directă.

Cu excepţia faptului că, în mâna nestatornică a ducelui, glonţul ar fi putut s-o apuce în orice direcţie.

— Nu mă provoca, băiete!

Ducele puse pistolul jos, cu o mişcare tremurată, şi ridică hârtia pe care o primise de la Dav, scuturând-o.

— Ce vrea să însemne asta?

— O şansă pentru tine să iei înapoi Wenlocke. Asta vrei, nu-i aşa?

Întrucât pistolul se afla pe birou, Dav vârî figurina de

bronz în buzunarul hainei.

— Doar nu vorbeşti serios. Nimeni nu renunţă la un ducat pentru o fetişcană, şi una ucigaşă, pe deasupra.

Aruncă hârtia lui Dav pe biroul întins.

— Lucrurile pe care le vreau eu şi cele pe care le vrei tu nu au coincis niciodată.

— Nu încerca să îmi dictezi mie termeni, parazit josnic al casei Wenlocke ce eşti! zise bătrânul cu vocea tremurându-i de furie.

Dav nu spuse nimic. Înţelegea acum cât de tare îl stăpâneau pe bătrân pietrele, hectarele şi secolele de putere.

— Ai risipit o avere întreagă luptându-te cu mine pentru un lucru care îmi aparţine. Acum vrei să mi-l arunci în faţă?

— Vreau să fac un schimb: siguranţa şi securitatea familiei mele în schimbul hectarelor tale vaste de pământuri şi grămada ta de pietre aurite.

Bătrânul fornăi.

— Nu ai idee cât valorează Wenlocke.

— Ştiu cât valorează ceea ce îmi doresc.

— O fată? Ai renunţa la Wenlocke pentru o fată? Dacă ţi-aş fi ştiut preţul mai devreme, am fi putut evita toate cheltuielile şi întârzierile.

Dav privi atent biblioteca magnifică, miile de cărţi cu coperte de piele, covorul luxos, draperiile de catifea, tavanul înalt cu boltă şi relicvele nepreţuite ale imperiilor antice. Apoi îl privi din nou pe duce.

— Păstrează-le pe toate! Eu o vreau pe Emma.

— Ce sentimentalism emoţionant pentru târfa ta! Eşti întocmai ca tatăl tău: fraierit de o târfă.

„Întocmai ca tatăl tău”. Vorbele pline de amărăciune atârnară greu în aer. Ducele însuşi păru tulburat de faptul că recunoscuse indirect originile lui Dav.

— Eram mulţumit să fiu Kit Jones. Poate că nu aş fi aflat niciodată cum îl chema pe tatăl meu dacă nu m-aş fi dus la meciul acela de box. Dar, din seara aceea, am avut ani întregi la dispoziţie să mă gândesc cine l-ar fi urât

îndeajuns de mult pe Kit Jones încât să-l dea pe mâna lui Harris. Nu reuşeam să pricep ce făcuse Kit, cum jignise pe cineva atât de tare.

— Însăşi existenţa ta era o jignire la adresa mea.

— O mie de bastarzi în Londra nu-şi deranjează taţii sau bunicii mai mult ca muştele ce trag la rahat. Eu de ce te-am deranjat?

— I-ai luat numele.

— Nu cât a fost în viaţă.

— Nu aveai niciun drept.

— Aveam dreptul de sânge. Acelaşi drept ca orice fiu. I-a furat inima mamei mele, care pentru el a fost de acord să devină soţie.

— Pentru Wenlocke, vrei să spui. Pentru un titlu şi bogăţii, târfa aia avară mi-a furat fiul, l-a distrus.

Vocea lui de gheaţă îi deveni fragilă, frângându-se ca un iaz îngheţat. Bătrânul se lăsă într-un fotoliu de piele.

— De ce a plecat în India? De ce a murit?

Dav îşi dădu seama că era inutil să încerce să se înţeleagă cu el. Trecutul îl înşfăcase. Bătrânul nu încetase niciodată să îi învinuiască pe el şi pe mama lui pentru moartea fiului său. Dav aşteptă până ce bătrânul îl privi din nou.

— Ia numele înapoi, îi zise el bunicului. Oferă-i Wenlocke nepotului tău, dacă asta vrei. Eu mă mulţumesc să fiu Kit Jones, dar lasă-le în pace pe Emma şi pe mama dacă îţi vrei ducatul înapoi!

Uşa se deschise în spatele lui, atrăgând privirea bătrânului. Dav îşi dădu seama că bătrânul doar trăsese de timp până atunci. Se răsuci spre dreapta şi văzu alt bărbat solid, cam de aceeaşi înălţime ca el, dar cel puţin de două ori mai în vârstă, ţinând un pistol îndreptat spre abdomenul lui Dav.

— Te-a deranjat un intrus, unchiule? Să-l împuşc?

Bărbatul era îmbrăcat de drum, cu urme de praf şi de noroi, pe haina lungă şi mohorâtă, de parcă ar fi sosit dintr-o călătorie grăbită. Pe fruntea lată i se vedea o venă umflată.

— Nu e nevoie, Aubrey. Prostul e pregătit să renunţe la tot.

— Eu nu l-aş crede în locul tău, zise Aubrey înaintând.

Dav îl privi neclintit.

— Unde e Emma?

Aubrey zâmbi crud, buzele subţiindu-i-se.

— Eşti cel mai incomod individ, să ştii. Trebuia să te întorci la conac şi totuşi, iată-te aici, unde nu eşti deloc dorit.

— Unde e Emma?

Făcu un pas spre uşă. Aubrey îl ţinu la distanţă cu pistolul.

Dav privi către duce.

— Fără Emma, nu ne înţelegem.

— Aubrey, l-ai speriat pe băiat. Trebuie să îi vezi condiţiile.

Se auziră paşi şi strigăte în spatele uşii, iar Aubrey se dădu într-o parte, cu pistolul încă aţintit spre Dav.

O femeie înaltă, slabă, îmbrăcată într-o rochie elegantă de mătase de un gri-albăstrui, cu părul grizonant răsucit în jurul capului, dădu buzna în încăpere, iar câinii năvăliră pe lângă ea. Îi chemă la picior şi se întoarse spre Aubrey.

— Aubrey, o armă? Ce înseamnă toate acestea? Ce ai făcut? E un om rănit întins în antreu, care pretinde că încerci să-mi omori fiul!

— Mătuşă, linişteşte-te! Avem un intrus.

Arătă cu capul spre Dav.

Ea se întoarse şi îl văzu pe Dav şi se sprijini de un spătar de scaun, îşi duse mâna la gură, înăbuşindu-şi un strigăt. Ochii i se umplură de lacrimi. Şi le şterse numaidecât.

— Wenlocke, spune-i lui Aubrey să lase pistolul jos! Nu o să-i îngădui să ne împuşte nepotul.

— Iartă-mă, mătuşă, dar bărbatul ăsta nu e nepotul tău. E un impostor de nimic pe care bastarzii Jones l-au folosit ca să-l păcălească pe unchiul Wenlocke şi să-i fure averea.

Ducesa clătină din cap şi îl imploră pe duce.

— Uită-te la mâinile lui! Uită-te la capul lui! Chiar *este* fiul lui Granville, fiul băiatului nostru!

— Nu văd nimic.

— Bătrân căpos şi încăpăţânat! Atunci n-ai decât să nu vezi nimic, dar eu îl cunosc. Îl recunosc în el pe moştenitorul lui Granville.

I se adresă lui Dav, cu vocea puternică:

— Dragul meu băiat, de ce ai venit aici, printre duşmanii tăi?

— Pentru Emma, Excelenţa Voastră.

— Emma Portland? Emma a mea?

— A dumneavoastră?

— Nepoata bunei mele prietene. Cum de o cunoşti?

— Bătrânul vă poate explica. Cred că are o graţiere de care are nevoie Emma.

Ducesa aruncă o privire spre duce, apoi se întoarse spre Dav. Clătină din cap.

— Emma nu e aici. Aubrey a dus-o departe cu mai bine de două săptămâni în urmă.

— Ţi-am făcut o favoare, mătuşă. Nu puteam îngădui ca ducesa de Wenlocke să adăpostească o ucigaşă, nu-i aşa?

— Emma nu e o ucigaşă. Ducesa se întoarse spre Dav: Nu poţi crede aşa ceva despre ea!

— Nu cred.

Ducesa se uită la soţul ei:

— Am fost la rege, Wenlocke. A semnat graţierea Emmei.

— Un lucru regretabil, mătuşă. Emma nu ne mai este de folos.

— Wenlocke! strigă ducesa, privindu-şi soţul. Te-am avertizat să nu o răneşti pe Emma. Spune-i lui Aubrey să înceteze!

Ducele şi ducesa se priviră lung. Dav apucă figurina de bronz din buzunar.

— Of, bărbat încăpăţânat!

Ducesa se răsuci spre Aubrey şi îl plesni peste faţă,

răsunător. Văzând mişcarea bruscă a ducesei, câinii săriră în picioare, încâlcindu-se între cei doi. Aubrey o lovi pe ducesă cu braţul cu care ţinea pistolul, iar ea căzu, scoţând un ţipăt. Năuci, câinii schelălăiră şi săriră unul peste altul, dărâmând o masă. Aubrey se dădu în spate, lovind câinii cu pistolul.

Dav apucă bastonul ducelui. Aubrey se eliberă mai întâi din haosul stârnit de câini, apoi ţinti iarăşi spre Dav.

— Ascultaţi-mă cu toţii şi ascultaţi cu atenţie! Nu te mişca, mătuşă! Nimeni nu pleacă din bibliotecă. Trebuie să ne ocupăm de un intrus.

— Wenlocke, strigă ducesa, opreşte-l!

Ducele se sprijini de birou, privind în jos spre ducesa lui căzută. Gura i se strâmbase, iar mâna stângă i se deschidea şi se închidea spasmodic. Aubrey îl privi, aşteptând un semn.

Dav ţinea bastonul spre stânga lui, ascuns de privirea lui Aubrey. I se părea uşor ca o foiţă după luni întregi în care mânuise sabia grea.

Ducele se întoarse dinspre soţia lui înspre birou. De parcă ar fi fost brusc nesigur de scopul lui, apucă hârtia cu termenii lui Dav.

— Pistolul, unchiule. Pistolul! Împuşcă-l! strigă Aubrey.

Ducele aruncă hârtia şi mută pistolul din mâna stângă în cea dreaptă, cu mişcări bâjbâite. Mâna nu părea să coopereze. Dar, în timp ce se răsuci, apucă arma mai ferm, cu fruntea încruntată, privindu-l confuz pe Aubrey.

— Pentru numele lui Dumnezeu, unchiule, trage!

Dav azvârli figurina de bronz, îndreptând pistolul ducelui într-o parte. Arma se descărcă.

Câinii lătrară.

Ducele scăpă arma. Se clătină într-o parte şi se prăbuşi în scaun. Tot trupul i se zgudui.

Dav mutase deja bastonul în mâna dreaptă. Se năpusti asupra lui Aubrey, lovindu-l cu capul greu al bastonului peste încheietură. Auzi o trosnitură şi pistolul descărcându-se. Aubrey se împletici în spate, pistolul alunecându-i din strânsoarea slabă, în timp ce cu cealaltă

mână încercă să se apuce de ceva, dar nu găsi nimic. Se prăbuşi pe podea, cu faţa netedă contorsionată, holbându-se la degetul mare lipsă din cizma lui. Sângele şiroia din pielea distrusă. Încăperea se umplu cu un miros înţepător de sânge, praf de puşcă şi piele arsă. Aubrey înjură.

Dav păşi peste el şi o ridică pe ducesă.

Pe coridor se auziră strigăte şi paşi apăsaţi din ce în ce mai aproape.

Aubrey se prinse de cizmă sub genunchi. Dav se opri deasupra lui şi îi apăsă bastonul bătrânului de gât.

— Unde e Emma?

Bărbatul gemu. Dav îl apăsă mai tare pe mărul lui Adam, până când acesta se înecă, apoi nu mai apăsă aşa de tare.

Aubrey înghiţi în sec.

— Mica ta ucigaşă e în închisoarea Horsham.

Ducesa icni.

— Magistraţii locali au primit ordin să facă iute dreptate. O s-o spânzure până mâine la nouă cel târziu.

Un val ucigaş de gust amar şi de ură îl năpădi pe Dav. Îi ardea gâtlejul ca un cărbune topit din cuptoarele pe gaz ale lui Xan. Ridică bastonul cu cap de aur, gata să-i zdrobească capul lui Aubrey, dar văzu pe chipul lui aceeaşi mină plină de o răutate satisfăcută pe care îşi amintea că o zărise pe faţa lui March. Fusese nevoit să îl ucidă pe March ca să-i salveze pe ceilalţi; uciderea lui Aubrey nu ar fi salvat-o pe Emma. Dacă o salva, avea să îl învingă pe Aubrey.

Se întoarse şi azvârli bastonul negru de-a lungul încăperii lungi. Acesta se izbi de ferestrele înalte, zdrobind sticla.

Ducesa îl atinse pe Dav pe mânecă.

— Haide! Sunt vreo şaptezeci de kilometri de drum bun. O să ajungem la timp.

Vickers stătea în uşă, alături de doi lachei. Ducesa vorbi prima:

— Vickers, Excelenţa Sa are nevoie de un doctor.

Apoi îi făcu semn din cap unui paznic şi îi porunci să îi

aducă degrabă trăsura.

Vocile de pe coridor se auziră tot mai aproape, iar Dav recunoscu glasurile fraţilor lui printre ele. În clipa următoare, Xan şi Will se îmbrânciră printre servitorii care se holbau.

*

Will analiză carnagiul dintr-o privire: contele de Aubrey gemea pe podea, ţinându-se de cizma însângerată, iar ducele de Wenlocke încremenise într-un scaun pe la jumătatea încăperii lungi. Simţi miros de fum de pistol şi sânge. Văzu un pistol căzut pe covor lângă Aubrey, iar altul în dreapta ducelui, într-o grămadă de cioburi strălucitoare de la una dintre ferestrele mari. „Fir-ar să fie!” se gândi el. Dav era un individ al naibii de periculos. Avea o detaşare rece pe care nici Will, nici Xan nu ar fi putut s-o egaleze.

Will nici nu observă bine toate aceste detalii, că Dav se şi îndreptă spre uşă. Will îl prinse de braţ, dar îi dădu numaidecât drumul când îi văzu privirea tăioasă.

— Aubrey a băgat-o pe Emma la închisoare!

— Eşti teafăr?

Dav încuviinţă.

— Emma!

Xan protestă numaidecât:

— Nu poţi să ne laşi iar în urmă.

Will îşi puse mâna pe umărul lui Xan şi îi vorbi lui Dav:

— Du-te. Ne ocupăm noi de daunele de aici şi venim după tine când putem.

Iar Dav plecă. Will putea doar să-i ureze viteză şi noroc. El şi Xan se priviră în ochi. Ştiau amândoi cum era ca femeia pe care o iubeşti să fie în primejdie din pricina ticăloşilor lui Wenlocke. Se întoarse spre biblioteca magnifică şi spre ducele ghemuit.

Omul părea să fi făcut un fel de criză. Încremenise pe scaun. Will îi puse cu grijă mâna pe umăr. Ducele îşi întoarse privirea spre el, încruntat şi confuz. Deschise gura. Will îi văzu gâtlejul mişcându-i-se, dar nu se auzi niciun

cuvânt, ci doar un geamăt sugrumat.

Vickers, majordomul, veni lângă Will. Îl prinse cu blândeţe de mână pe bătrân.

— Excelenţa Voastră?

Gâtlejul ducelui se mişcă din nou. Gura i se deschise şi se închise. Nu se auzi niciun sunet. Will zâmbi înverşunat, gândindu-se că aşa era drept să fie. Vickers se întoarse sfâşiat spre el.

— Excelenţa Sa nu poate vorbi.

Capitolul 25

Lord Philoughby privi mulţimea. Îşi îndreptă roba lungă şi peruca de judecător. Încă era tulburat de noaptea neliniştită pe care o avusese. Seara trecută, când se retrăsese după ce studiase documentele din cazul prizonierei frumoase, îşi zisese că se simţea neliniştit din pricina unei bucăţi de vită stricată pe care o mâncase la cină. Vorbise cu proprietarul şi îi dăduse indicaţii pentru viitoarele lui vizite la Queen’s Head. În pofida scuzelor nesfârşite ale proprietarului şi a ceaiului liniştitor pentru stomac pe care îl băuse, neliniştea lui Philoughby persistase peste noapte.

Poliţistul intră în tribunal, conducând-o pe prizonieră, în timp ce spectatorii se chinuiau să o vadă într-un fel care îl deranjă pe Philoughby. Ea nu îşi ridică privirea. Mâinile încătuşate îi atârnau de parcă nu ar fi avut putere să le ridice.

Dacă vreun prizonier avusese vreodată nevoie de cineva de partea lui, atunci cu siguranţă era fata asta tristă care dorea să i se vândă rochiile ca să i se îngroape cadavrul. De obicei, anatomiştii preluau corpurile celor spânzuraţi. Stomacul sensibil al lui Philoughby se revoltă la acest gând în timp ce poliţistul citi acuzaţia.

— Acuzata, Emma Portland, l-a înjunghiat voit de

moarte pe sergentul Jeremiah Bowley, ofiţer al armatei regelui aflat în timpul serviciului, în noaptea de 22 ianuarie, în salonul tavernei Kings Arms din ţinutul Sussex.

Citirea dovezilor în instanţă păru să incite şi mai mult mulţimea curioasă şi însetată de sânge, dar cazul rămânea la fel de tulburător. Curtea trecu numaidecât la dovezile pe care le oferise Lord Aubrey. Din raport reieşea că decedatul ar fi fost un sergent din Regimentul 90 Infanterie, dar în alt loc din documente decedatul apărea ca fiind necunoscut. Philoughby încetini în mod repetat procedura, spre enervarea lui Crutchfield, ca să se sigure că juraţii observau pasajele contradictorii. Din experienţa lui Philoughby, niciun regiment nu trimitea necunoscuţi ca să recruteze. Erau şi alte nepotriviri privind locul în care probabil fusese ucis bărbatul şi cel în care fusese descoperit cadavrul. Într-un loc, mărturia îl descria pe sergent ca fiind un bărbat corpolent, iar în altă parte groparul observase că uniforma decedatului era prea mare pentru el. Philoughby puse iarăşi o întrebare ca să atragă atenţia asupra discrepanţei.

Dar Crutchfield îngăduise să intre în sală o mulţime gălăgioasă. Băncile spectatorilor erau pline, iar alţi privitori continuau să se înghesuie în camera unde se stătea în picioare, la capătul sălii, sub galerie, nepotrivit de zgomotoşi pentru o sală de judecată.

Philoughby bătu din ciocan. Era un judecător dur, deloc indulgent, dar setea de sânge a unei gloate i se părea dezgustătoare. Fusese destul de tânăr când Franţa se cufundase în violenţa ghilotinei şi a înecurilor din Nantes. Relatările despre acele evenimente îl impresionaseră puternic, iar de atunci înainte preferase reţinerea englezească în locul cruzimii de pe continent.

Reţinerea i se păru îndeosebi de necesară în cazul acesta, în care acuzata era o străină. Cetăţenii din Horsham aveau reputaţia că le plăcea să vadă câte o spânzurătoare din când în când. Iar Philoughby ştia cât de puternice puteau fi simpatiile spectatorilor în sala de judecată. Crutchfield se asigurase că pălăria neagră a lui Philoughby avea să fie pe masă, lângă ciocanul lui.

Procedura începuse de o oră când îi deveni foarte limpede că fata nu ar fi putut comite crima. Nu ar fi putut să biruiască un bărbat corpolent într-o încăpere publică sau să îl mute dintr-o cameră privată fără ajutor. Îşi fixă mai bine peruca pe cap. Era gata să refuze cazul.

Uşile din spatele sălii se deschiseră brusc, iar mulţimea fu perturbată: oamenii erau daţi la o parte, ceea ce îi făcu să vocifereze zgomotos, ca un bâzâit.

Philoughby lovi tăios cu ciocanul, dar agitaţia crescu pe măsură ce se apropia de el. Un tânăr înalt, cu un ochi vânăt şi cămaşa desfăcută apăru din mulţime. În pumnul ridicat, ţinea strâns o hârtie. Oamenii îi făcură loc în timp ce se apropie de pupitrul judecătorului.

Philoughby clipi. Ciocanul i se opri în aer. Aproape că se aşteptă să vadă o sabie înflăcărată, nu o faţă lovită şi un document sigilat. Ochii gri şi reci ai tânărului îi întâlniră pe ai lui. Bărbatul emana o autoritate palpabilă. Mulţimea tăcu.

Străinul trânti hârtia pe masă.

— Graţierea regelui pentru Emma Portland.

Nu se uită spre prizonieră.

Şoaptele se transformară într-un bolborosit gălăgios.

— Ia stai, se ridică Crutchfield. Cine eşti dumneata să întrerupi procedura?

— Daventry. Marchizul de Daventry.

Tânărul nici măcar nu se sinchisi să arunce o privire înspre Crutchfield.

Bolborositul se opri. Acum mulţimea părea să îşi ţină răsuflarea, chinuindu-se să îl vadă pe tânăr. Philoughby simţi cum i se ridică o greutate de pe umeri. Luă documentul, rupse sigiliul şi citi. O graţiere completă, cu semnătura şi sigiliul regelui, un lucru greu de obţinut.

Philoughby se uită în sus şi ridică ciocanul. Îl lovi o ultimă oară, răsunător.

— Curtea se retrage.

Spectatorii şocaţi nu se mişcară. Dar Philoughby le făcu semn poliţiştilor să îi dea afară, aşa că se porni un exod zgomotos.

Tânărul cu ochi gri se întoarse spre banca acuzatei.

— O pot elibera pe prizonieră?

— Puteţi.

Philoughby îşi dădu jos peruca, observând că stomacul nelinişţit i se potoli numaidecât.

Emma rămase în bancă, privindu-l. Lui Dav, albastrul ochilor ei i se păru ca primul semn al zorilor, o promisiune a zilei ce avea să vină.

— Nu te-au ucis!

Se căţără peste balustradă, lângă ea, îi ridică încheieturile încătuşate şi îi sărută mâinile.

— Iartă-mă!

Căzu în genunchi în faţa ei.

Fierul de la încheieturile Emmei zăngăni când îşi ridică mâinile spre capul lui plecat. Îşi răsfiră degetele, iar el o simţi atingându-i părul.

— Am crezut că o să te ucidă din pricina mea.

— Niciodată din pricina ta.

— Am încercat să renunţ la tine, dar n-am putut sta departe. Wallop ştia că o să mergi la lupta aceea, iar eu am crezut că…

El simţi fiorul care o străbătu.

— Dacă nu ai fi venit, dacă nu ai fi strigat, nu aş fi aflat niciodată adevărul. „Aş fi trăit fără să ştiu că mă iubeşti. De fapt, aş fi fost ca mort”.

Detectivul bâjbâi cu cheia, dar într-un final cătuşele se desfăcură.

Mulţimea din faţa primăriei le făcu loc să treacă şi se ţinură la distanţă de trăsura ducesei. Lacheii ei în livrea şi călăreţii care o însoţeau aveau o măreţie severă, ce îi reduse la tăcere pe privitori.

Dav râse când păşiră în lumină şi o ridică pe Emma în braţe, ieşind împreună în soarele dimineţii. Clipiră amândoi. Unul dintre servitorii ducesei deschise numaidecât trăsura, iar Excelenţa Sa coborî.

Dav o puse pe Emma jos, iar ducesa făcu o plecăciune adâncă.

— Înălţimea Voastră.

Din gestul ducesei şi reacţia Emmei, Dav mai înţelese un adevăr despre Emma Portland. Îl ştiuse, dar îl negase din prima clipă în care îi observase postura regală în rochia sărăcăcioasă în sala de clasă simplă. Graţierea regelui era un gest de bunăvoinţă din partea unui rege faţă de altul. Presupusese că era o pribeagă fără nicio leţcaie, că o putea lua pur şi simplu. Se înşelase.

Dav nu putu rosti întrebarea ce îi ardea pe limbă. Îşi aminti că Emma îl iubea. Situaţia nu era întru totul lămurită şi nu o putea lăsa să se întoarcă la Wenlocke. Chiar dacă învinsese acolo, Dav nu ar fi avut încredere să o lase pe Emma în apropierea ducelui sau a lui Aubrey. Dar un gentleman ar fi rezervat două camere la han, nu pe cea cu un singur pat pe care îşi închipuise numaidecât că aveau să o împartă.

Emma se întinse şi o ridică pe ducesă.

— Of, nu! Doar Emma, Excelenţa Voastră. Să nu cumva să credeţi altfel. Emma înghiţi în sec. Malfada face parte din trecut.

„Malfada”. Dav auzi numele regatului ei. Probabil că era mic şi nesemnificativ în încâlcitura de politici europene, dar îi putea ghici istoria: înghiţit de Franţa sub conducerea lui Napoleon.

— Fata mea dragă, zice ducesa, luând-o de mâini pe Emma, nu te-aş fi lăsat să suferi pentru nimic în lume. Nu am ştiut cum să te găsesc.

— Nu sunteţi de vină. Aţi fost singura noastră prietenă, a mea şi a lui Tatty. Aţi primit vreo veste de la ea?

Era limpede că Emma o iubea pe ducesă.

— Nicio veste încă, draga mea, dar când o să primesc vreo ştire la Wenlocke, o să te anunţ de îndată.

Ducesa se întoarse spre Dav cu o demnitate tăcută. El vorbi primul:

— Şi eu trebuie să vă mulţumesc, Excelenţă, că mi-aţi adus-o înapoi pe Emma, când credeam că am pierdut-o.

— Ah, ai cucerit-o întru totul, nu-i aşa?

Ducesa îi zâmbi.

— Dacă nu am făcut-o, atunci o s-o fac. Nu sunt genul

de om care să renunţe la ceea ce îşi doreşte, răspunse el şi o luă pe Emma de mână.

— Cred că e o trăsătură moştenită. Trebuie să mă întorc la Wenlocke, dar vreau să îţi fiu bunică, dacă mă accepţi.

Nu se gândise că urma să aibă o bunică binevoitoare.

— Vă accept, Excelenţa Voastră.

— Nu am niciun drept să îţi cer să îi păstrezi numele, dar sper că o s-o faci. Sper că o să-l ţii pe scumpul meu băiat viu în tine şi nu o să renunţi niciodată la dreptul tău din naştere. Cândva, Wenlocke o să fie un loc diferit datorită ţie.

Fu surprins de impulsul de a o îmbrăţişa pe ducesă. Rareori atingea altă persoană, dar fără ducesă nu ar fi putut să o ţină acum de mână pe Emma.

— Mi-aş dori să-ţi povestesc cândva despre tatăl tău, dacă îmi permiţi.

Dav încuviinţă din cap.

El şi Emma o priviră pe ducesă plecând cu trăsura şi se duseră la han, unde proprietarul se întrecu pe sine în politeţe. Nimic nu atrăgea atenţia grăjdarilor, cărăuşilor, menajerelor şi ospătarilor mai tare ca o trăsură cu blazon ducal. Dav le spuse ce îşi dorea, iar întreaga gospodărie se puse în mişcare, de la cea mai de jos menajeră la gazda însăşi. Aprinseră focuri, aerisiră şi încălziră paturi, pregătiră băi.

Dav o conduse pe Emma spre una dintre camerele învecinate, o sărută scurt şi o lăsă în grija celor de la han.

Capitolul 26

La parter îl găsi iarăşi pe proprietar, pregătit să primească noi ordine. Gazda lui îl conduse într-o încăpere destul de plăcută, unde se aşeză la o masă de stejar închisă la culoare aflată sub o fereastră, de unde trimise mesageri şi mesaje în oraş şi peste tot în Anglia. Mama şi fraţii lui

trebuiau înştiinţaţi. Băieţii trebuiau să primească veşti de la el. El şi Emma aveau nevoie de haine curate. În timp ce îşi puse mintea la treabă, ocupându-se de sarcini simple, necesare, cealaltă parte a creierului, imaginaţia lui, şi-o închipui pe Emma primind toate atenţiile care i se ofereau.

Trase de timp cât putu de mult în încăperea privată a proprietarului, convins că îi lăsase suficient timp Emmei să facă baie, să se schimbe, să mănânce şi, mai presus de toate, să se gândească. Nu o putea întreba despre viitorul ei cât timp dăinuiau în privirea ei urme ale groazei pe care o simţise în acea dimineaţă. Când o văzuse în banca acuzaţilor, încătuşată, cu albastrul din ochi stins, se speriase mai tare ca atunci când îşi înfruntase bunicul.

Se gândi la acuzaţia adusă împotriva ei. Fusese convins că era falsă din prima clipă în care o auzise, dar ştiuse că probabil adevărul, oricare ar fi fost acesta, nu ar fi scăpat-o de lege. Trădat şi rănit de ea, nu făcuse nimic ca să o salveze de primejdia în care se afla.

Dacă era să se ia după logica poveştilor, nu o merita. Niciun basm nu se încheia cu un simplu privitor, un bărbat care nu făcea nimic, dar care câştigă prinţesa. Întrucât Dav nu acţionase ca să o salveze când se aflase într-o primejdie îngrozitoare, nu o putea revendica acum. Cel care merita şi cel care îşi dorea erau personaje atât de diferite! Meritul era un băiat calm, politicos, care aştepta să primească exact ce i se cuvenea, în timp ce dorinţa, aşa cum şi-o dorea Dav pe Emma Portland, era ca un băiat zdrenţuit şi neastâmpărat de pe străzile Londrei, cu privire ageră şi iute de mână, care găsea şi fura degrabă o comoară, pe care avea să o păstreze mereu în inimă.

Legea era dură cu astfel de băieţi. Cercetase volumele din biblioteca lui luni de-a rândul, citind despre cazurile cerşetorilor şi ale hoţilor, care erau biciuiţi, deportaţi şi spânzuraţi pentru că îşi doriseră ce şansa le refuzase. Se întrebă ce fel de sentinţă pe viaţă ar fi primit el pentru că furase o prinţesă.

Îşi luă încă o oră în care să se întremeze la rândul lui. Măcar o putea întâlni arătând ca un marchiz. O baie, un

bărbierit şi veşmintele curate aveau să îl ajute. Nu avea cum să îşi ascundă zgârieturile şi vânătăile, semnele adevăratei lui firi, dar nici nu avea ce face în privinţa aceasta.

Scăpă de atenţiile meticuloase ale proprietarului şi urcă scările spre camera ce îi fusese rezervată. Când deschise uşa, o văzu pe Emma stând acolo neschimbată. Albastrul ochilor îi era la fel de nesigur ca marea sub nori schimbători.

— Ce s-a întâmplat?

Traversă camera spre ea din doi paşi.

— De ce ai cerut două camere?

— Nu din dorinţa de a dormi departe de tine.

— Atunci de ce?

— Cred că ştii de ce, Maiestate. Să îngenunchez?

— Nu, răspunse ea, clătinând din cap. Doar Emma.

El ridică din sprâncene.

— Mă îndoiesc că ducesa de Wenlocke se pleacă în faţa unei simple Emma.

— Opreşte-te! Trebuie să afli adevărul. Îl meriţi.

— Despre Malfada sau despre bărbatul mort, Emma? Verişoara ta a ucis iscoada, nu-i aşa?

— De unde ştii?

„Ştiu cum atingi tu lucrurile, cum le ţii în mână şi cum iubeşti”.

— Voiam doar să fim libere. Nu am vrut să ucidem pe nimeni, dar avea de gând să ucidă bebeluşul. Avea de gând să îl omoare pe micuţul Leo.

— Povesteşte-mi!

Înaintă şi o conduse spre o băncuţă de sub fereastră, unde o putea îmbrăţişa în timp ce ea avea să-i spună povestea. Voise să afle finalul poveştii Emmei de prima oară de când o cunoscuse. Voia să-i spună cuvintele ce aveau să o elibereze de căpcăunii trecutului.

— Povesteşte-mi!

Ea oftă şi se răsuci în îmbrăţişarea lui, ca să stea dreaptă, cu faţa spre el.

— Vreme de şapte ani, după ce au venit francezii, eu,

Tatty şi Leo am tot intrat şi am ieşit din închisoare. Când nu le-am mai fost de folos, l-au spânzurat pe Leo, iar eu şi Tatty am evadat. La început a fost simplu, continuă ea. Ne-am deghizat în băieţi. Dar, când s-a născut bebeluşul, au apărut problemele. Ne-am aşteptat să fim urmărite, bineînţeles. Tatty a luat un cuţit. Dar, când am traversat Canalul, când am lăsat în urmă continentul, am crezut că am reuşit să scăpăm de urmăritori. Trebuia doar să ajungem la Bristol şi să prindem un vas ce avea să ne ducă spre America. Ne-am oprit la hanul acela din Reading, zise ea. Ajunsesem aşa de departe, încât am crezut că eram în siguranţă. Era o seară foarte rece şi ne temeam pentru bebeluş, pentru micuţul Leo. Nu mai aveam timp să vindem altă bijuterie, aşa că aveam bani doar pentru cameră, iar Tatty trebuia să mănânce, ca să îşi păstreze puterile, să poată hrăni bebeluşul. Un soldat bea în salon şi a invitat-o pe Tatty să mănânce şi să bea cu el. Nu mâncasem deloc în ziua aceea şi nu ni s-a părut că ar fi fost vreo problemă dacă îl lăsam să plătească o masă. L-am culcat pe bebeluş în camera noastră şi m-am dus să văd dacă puteam să o ajut pe proprietară cu ceva în schimbul unei mese. Sergentul lui Tatty a continuat să bea. Era un bărbat corpolent. După o vreme, a vrut să o ducă sus. Mi-a făcut semn să o ajut. M-am dus degrabă în cameră, înaintea lor. Când am deschis uşa, un străin se apleca deasupra bebeluşului. Am ştiut numaidecât că era din Malfada, un compatriot, o iscoadă. Purta aceleaşi cizme ca toţi paznicii noştri. Mi s-a blocat gâtul, continuă ea. Nu puteam ţipa sau striga. I-am făcut semn lui Tatty. I-a spus sergentului să o aştepte jos. Eu am ocolit patul ca să-l fac pe bărbat să se uite la mine. Tatty s-a dus în spatele lui, cu cuţitul. L-am implorat să nu ucidă bebeluşul, dar el a râs. A fost un râs îngrozitor. Tatty l-a auzit şi a folosit cuţitul, înjunghiindu-l în sus şi răsucindu-şi pumnul, cum o învăţase Leo. Iscoada s-a prăbuşit la pământ. I-am văzut pe faţă şocul morţii. Dar m-am forţat să-l iau pe micuţul Leo. Tatty a văzut ce făcuse şi a tremurat întruna, dar i-am dat bebeluşul şi s-a liniştit. Atunci am ştiut ce trebuia să facem. L-am îndesat pe

bărbatul mort sub pat şi am trimis-o pe Tatty înapoi la sergent, ca să-l aducă la noi în cameră. S-a dezbrăcat iute şi a adormit imediat ce a atins salteaua. L-am îmbrăcat pe bărbatul mort cu hainele lui şi l-am aşezat pe scaunul sergentului din salon, cu capul pe masă. Nu puteam îngădui ca alţii care ar fi putut fi pe urmele noastre să prindă de veste că iscoada murise. Am plecat înainte de ivirea zorilor. Am pus pietre în hainele iscoadei şi le-am scufundat într-un iaz, apoi ne-am ascuns într-o pădure aproape toată ziua. Ne era aşa de teamă! Ne-am certat. Eu am zis că trebuia să îi dăm de veste ducesei, prietena bunicii noastre. Puteam avea încredere în ea. Dar Tatty nu a vrut să o aştepte pe ducesă, aşa că ne-am vopsit părul cu zeamă de nuci, iar ea a pornit spre Bristol, ca să se întâlnească cu cel care ne-a aranjat călătoria spre America. Eu am pornit spre nord, ca să o găsesc pe ducesă, sperând că orice posibili urmăritori aveau să vină după mine, nu după Tatty. La Wenlocke am crezut că sunt în siguranţă. Ducesa era convinsă că nu avea să vină nimeni să mă ia de acolo.

Se sprijini de el. Dav ştiu că greutatea poverii pe care o purtase o epuizase. Dar ea se ridică şi îl privi în ochi.

— Aşa că nu mă striga prinţesă! Sunt o femeie care face ce trebuie pentru a supravieţui în această lume. Ne-au luat totul mie, lui Leo şi lui Tatty. Francezii ne-au mâncat poneii. Le-au tăiat capetele şi le-au lăsat pe stradă, apoi au venit ciorile. Mâncam supă de peşte chiar şi când gărzile scuipau în ea, ne sfâşiau rochiile şi ne vindeau bijuteriile. Şi când l-au spânzurat pe Leo, iar ciorile…

Dav o luă în braţe şi o strânse tare.

— Am medalia fratelui tău. Băieţii au luat-o. Swallow mi-a dat-o înapoi după ce ai plecat.

— Of…

O auzi suspinând, după care îşi apăsă faţa pe umărul lui. El o ţinu în braţe şi o mângâie pe spate, lăsând ca furtuna de lacrimi să se oprească în el. Când mâhnirea i se linişti în sfârşit, îşi dădu seama ce era diferit la îmbrăţişarea lor. Ea se ridică, ştergându-se la ochi şi sughiţând. El îi oferi un şerveţel de pe masă, sărutând-o. Buzele li se uniră şi

rămaseră aşa. Intenţiile lui onorabile pieriră.

— Te iubesc, îi zise el. Porţi cumva haine de umplutură?

Ea râse, iar ochii albaştri spălaţi de lacrimi îi străluciră.

— Trei rochii. Trebuia să îmi dau câte una jos în fiecare zi, ca să fiu greu de urmărit, dar, după ce am plecat de lângă tine, nu m-am mai putut încălzi.

— Întoarce-te, îi zise el. Pipăi după prinzători, apoi adăugă: Să le dăm jos!

Prima rochie era neagră şi rigidă şi îi venea strâmtă peste straturile de dedesubt. El îi trase mânecile în jos şi îi desfăcu nasturii de la încheieturi şi legăturile din talie. În sfârşit, carapacea neagră căzu, iar Emma ieşi din ea.

— O să te căsătoreşti cu mine? întrebă ea.

— Cum aş putea să o fac când tu eşti prinţesă, iar eu sunt un şobolan de stradă care se preface a fi nobil?

Se apucă de a doua rochie, din lână cafenie, simplă şi uzată. Începea să fie tot mai îndemânatic în a-i desface veşmintele.

— Cred că, dacă ai de gând să mă dezbraci într-o cameră dintr-un han, ar trebui să ai intenţii onorabile.

— Te iubesc, doar ştii.

— Nu asta te-am întrebat.

Dav trecu la a treia rochie. O recunoscu: rochia de muselină gri fără formă din ziua în care o cunoscuse. Deveni nerăbdător acum cu bucăţile de materiale şi piesele mici, dar avea să îi mai dea o şansă.

— Crezi că te poţi căsători cu un bărbat cu un rang vădit mai prejos decât al tău?

— E vorba despre tine. Nu vrei să te căsătoreşti cu o femeie care ţi-a spus două minciuni la fiecare adevăr.

Ultima rochie căzu. El trase adânc aer în piept când o văzu în juponul de in fără corset, fără alte piedici. Îngenunche şi îi dădu jos pantofii, lăsând-o să se îndoiască în timp ce îi admiră membrele.

— Câte minciuni ai spus, de fapt? Ai reuşit măcar să le ţii socoteala?

— A fost o provocare: să vă mint şi pe tine, şi pe Wallop.

— O mie de minciuni nu contează. Câtă vreme dragostea ta e adevărată, restul nu contează.

Cu o mână pe umărul ei, o ţinu întoarsă cu spatele la el vreme de un minut, până ce îşi dădu şi el jos o parte din haine. Apoi o întoarse cu faţa spre el. O trase aproape, ridicând-o în braţe şi lăsându-i corpul să alunece pe lângă al lui. Ea râse dulce, râs care se sfârşi cu un sughiţ înlăcrimat, cu braţele pe după gâtul lui. El o puse pe pat.

Emma se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini, iar picioarele i se desfăcură. Nu voia să şi le apropie. Cât stătuse în picioare, cât îi umblase la veşminte, minute care i se păruseră ore întregi, devenise nerăbdătoare. Cămăşuţa i se ridică, ajungându-i la îmbinarea dintre coapsă şi şold, lăsându-i corpul expus privirii lui. El rămase locului şi o privi preţ de o clipă în îndrăzneala bruscă. Se aplecă şi îi desfăcu jartierele simple din panglici, mirosind-o şi sărutându-i pielea dulce şi mătăsoasă de pe interiorul coapselor. Îi încercui fiecare picior deasupra genunchiului şi îi dădu jos ciorapii înnoroiaţi, unul câte unul. Când aruncă deoparte al doilea ciorap, înaintă şi o trase spre el, astfel încât mădularul lui să ajungă în locul ei intim. Îşi ridică şoldurile şi începu să o pătrundă cu mişcări legănate, alunecând uşor. O strânse tare şi posesiv în braţe. Nu avea să îi mai dea drumul vreodată. Corpul Emmei plânse, tânji şi se deschise pentru al lui. Inima i se înălţă, purtată parcă de aripi puternice, care o ridicau spre eterul pur. Preţ de o clipă, se agăţă de judecată, împotrivindu-se eliberării înălţătoare, ca să-i mai spună un lucru.

— Uite un adevăr: vreau să fiu Emma Portland pentru tine, nou botezată.

— Atunci suntem iarăşi chit. O să fiu Daventry pentru tine, dacă o să mă accepţi.

— Da, dragostea mea, acum şi pentru totdeauna.

Capitolul 27

Nunta lui Sophie Rhys-Jones cu maiorul Lucien Montclare fu urmată de o petrecere modestă la casa Woford, unde locuiau temporar Sir Xander Jones, soţia lui, Cleo, copiii lor şi fratele lui Cleo, Charlie, viitorul baron de Woford. La nunta mamei lor, cei trei băieţi ai ei, Fiii Păcatului, dansară cu fiecare femeie prezentă acolo de mai multe ori. Îşi învârtiră mama şi soţiile şi pe viitoarea soţie a lui Dav în valsuri vesele până când orchestra ceru o pauză.

Într-un moment mai liniştit al petrecerii, Dav, privind la ceas, o conduse pe Emma în grădină. Era o noapte cu cer indigo pe care licăreau stele, o noapte rară. Grădina era umedă şi înmiresmată de la florile de măceş. Din copaci şi tufe picurau stropi reci de la ploaia ce căzuse mai înainte în timpul zilei. Dav o luă pe Emma de braţ şi se plimbară pe poteca circulară din pietriş. Ştia că era fericită. Planurile pentru propria nuntă erau sub control. Nu mai era o fugară care încerca să scape de legea englezească sau de vechea răzbunare a clicilor din Malfada.

Nu mai era o prizonieră, închisă, ci o comoară, protejată aşa cum era păzit şi ţinut în siguranţă un lucru de preţ, păzită de un înger muritor, care ar fi răzbunat orice rău săvârşit împotriva ei cu un braţ înflăcărat.

O singură umbră îi mai întuneca uneori albastrul ochilor. În seara aceea, înconjurat de familia lui, îşi dădu seama că umbra se abătea asupra ei în momentele în care îşi amintea de familie. Dar ştia să îndure suferinţa pierderilor. Purta acum medalia pe care i-o înapoiase şi aştepta cu sufletul la gură veşti de la verişoara ei. Ducesa de Wenlocke promisese că avea să-i dea de ştire de îndată ce primea vreun mesaj, şi aşa făcuse, drept pentru care Dav o duse pe Emma în spatele grădinii.

Ea îl tachină, spunându-i că nu mai avea nevoie de şiretlicuri ca să fie singur cu ea. Dar el o conduse spre o

poartă din zidul înalt din spatele grădinii. Acolo, o femeie cu păr strălucitor ieşi din umbră cu un bebeluş în braţe şi un soldat în uniformă roşie lângă ea.

*

Emma îl apucă pe Dav de braţ.

— O putem salva, nu-i aşa?

Fata îi dădu bebeluşul soldatului, care luă copilul sigur pe el. Băiatul, un îngeraş cu obraji durdulii în vârstă de aproape un an, îl bătu uşor peste obraz, după care îşi vârî degetul mare în gură şi se uită la cele două femei care se purtau ciudat.

— Nu o duce la închisoare, Emma, o linişti Dav.

Cele două femei se îmbrăţişară şi începură să vorbească pe limba lor, un şuvoi de cuvinte vesel întrerupt de lacrimi, râsete, sughiţuri şi oftaturi. Dav le oferi o batistă. Ofiţerul îl mută cu agilitate pe bebeluş în braţe şi îşi oferi la rândul lui batista.

— S-a căsătorit cu el, îi zise Emma lui Dav.

Dav ştia.

— Ducesa a trimis veste azi-dimineaţă.

— Şi o s-o ducă în Canada. E detaşat acolo.

— O să fie în siguranţă.

Epilog

Cronica de dimineaţă
Căsătoriţi în St. George, Hanover Square
Londra, 4 septembrie

La Biserica St. George, în Hanover Square, ieri, marchizul de Daventry s-a căsătorit cu prinţesa Giovanna Saville de Malfada, fiica răposaţilor regi Leopold şi Louisa din casa de Saville, duce şi prinţesă de Malfada. La ceremonie au asistat ducele de Wellington, ducesa de

Wenlocke, ministrul de externe, Sir Robert Peel, şi numeroşi membri ai guvernului, ai Corpurilor Diplomatice şi ai Grupurilor Muncitoreşti Metropolitane. Charles Spencer, Lord Woford, Sir Alexander Jones şi Lady Cleopatra Jones, Sir William Jones şi Lady Helen Jones, maiorul Lucien Montclare şi doamna Montclare s-au numărat printre nuntaşi.

Vremea bună a atras mulţimile care au venit să o vadă pe „prinţesa zână”, aşa cum a fost poreclită Excelenţa Sa, căsătorindu-se cu „moştenitorul secret”, aşa cum este numit marchizul. Urale puternice au însoţit perechea la ieşirea din biserică.

Marchizul este nepotul ducelui de Wenlocke, care nu a putut fi prezent din pricina sănătăţii precare. Pridvorul bisericii a fost străjuit de gărzi şi de ofiţerii Biroului Magistraturii de pe Bow Street. Mireasa a purtat o rochie de dantelă magnifică, safire şi perle. Petrecerea care a urmat la reşedinţa din oraş a ducesei de Wenlocke a fost plină de membri ai înaltei societăţi. Iluminări cum Londra nu a mai văzut de la victoriile Angliei din timpul războaielor recente au aprins noaptea londoneză.

Sfârşit